

Šubhe simpatizera
IDIŠ-a / ISIL-a

Hamud ibn Alijj El-Amri

UVOD

Od same pojave grupe "Islamska država u Iraku i Šamu" na sceni sirijskog džihada, pratile su je razne kontroverze, kao što je prednjačila nad drugim naoružanim grupacijama u privlačenju očiju svjetske javnosti na sebe, dijelom zbog zapadne propagande, koja je tražila dežurnog krivca kako bi skrenula oči javnosti njihovih zemalja sa problema nestabilnosti i opšte krize, dijelom zbog agresivnog propagandnog nastupa ove grupe, koja je za razliku od ostalih džihadskih skupina na sceni bila izuzetno aktivna u vrbovanju muslimana svih krajeva svijeta, koristeći sofisticirane marketinške metode, društvene mreže i privlačeći pažnju na sebe svakojakim postupcima.

Ova svojevrsan mas-medijski spektakl je naišao na šaren odaziv u islamskom svijetu: privukao je velike skupine uglavnom mladih ljudi, ljubomornih na ovu vjeru, žalosnih zbog bijednog stanja u kojem se nalazi ovaj ummet i sklonih da padnu pod uticaj blještavih parola koje je ova skupina stalno isticala, a odbio je velike mase, koje su u njemu vidjele oličenje haridžijske ideologije.

Ovaj jaz se povećao kada je počeo oružani sukob između ove skupine i ostalih skupina koje se bore u Siriji, a kulminirao je jednostranim proglašenjem hilafeta od strane ove skupine, i njihovog vođe halifom svih muslimana.

Iako propis proglašenja hilafeta nije tema ovog djela, našli smo za shodno da u dodatku priložimo tekst koji govori o tome, pa ga cijenjeni čitalac može pročitati na *str. 108*.

Kao i u svakom drugom razilaženju među muslimanima, dužnost im je da se vrate na Allahovu knjigu i sunnet Allahovog poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem. Kaže Uzvišeni: "Ako se dvije skupine vjernika sukobe, izmirite ih; a ako jedna od njih ipak učini nasilje drugoj, onda se borite protiv one koja je učinila nasilje sve dok se Allahovim propisima ne prikloni. Pa ako se prikloni, onda ih ne-

pristrasno izmirite i budite pravedni; Allah, zaista pravedne voli.”
(prevod značenja, 49:9).

Međutim, često ove pravednosti fali kada nastupe razilaženja među muslimanima, pa se pravednost i šerijatska argumentacija zanemare, a umnože parole i propaganda, te, umjesto da se smanji i nestane, jaz među muslimanima dodatno povećá. Tada se povećá i obaveza vraćanja na šerijatske tekstove i argumentaciju, jer je u njoj rješenje svim međusobnim sporovima među muslimanima.

Odabrali smo ovo djelo, autora Hamuda ibn Alijja El-Amrija, koje govori o temi uobičajenih argumenata sljedbenika i pomagača ove skupine i odgovara na njih iz nekoliko razloga:

1. Aktualnost teme, jer se ova argumentacija do današnjih dana često sreće na društvenim mrežama i u razgovorima sa pristalicama ove skupine.
2. Šerijatska kompetentnost autora, koji je jedan od priznatih da'ija sa Arapskog poluostrva, velikog poznavanja šerijatskih izvora i argumenata.
3. Objektivnost u argumentaciji i šerijatska metodičnost u odgovoru na argumentaciju sljedbenika Idiša/Isila.

Ovom djelu nije namjera da stigmatizira skupine muslimana, nego da iznese nepobitne činjenice i golu istinu, jer je istina ono za što se svaki musliman treba boriti, svejedno bila ona u njegovu korist ili ne. Ovaj ummet se neće ujediniti osim držanjem za Allahovo uže, a istina se ne može slijediti ako se ne spozna.

The background of the image is a grayscale micrograph showing a network of interconnected, irregular, polygonal shapes that resemble plant cells or a honeycomb structure. The lines between the shapes are darker, creating a grid-like pattern.

Prva šubha:

**Hrabrost i
napredovanje
ukazuju na iman i
ubjeđenje?**

Sa imenom Allaha Milostivog, Samilosnog

Zaista je određena omladina obmanuta šubhama onih što podržavaju državu Bagdadija, tj. dio njih vidi u tome dokaze koji ne podliježu protuargumentima. Stoga sam dao komentar i osvrt na neke od tih šubhi. Od toga je sljedeće:

Hrabrošt i napredovanje koje se nalazi pri pripadnicima Idiša/Isila, te da ovo napredovanje ukazuje na iman,) a na to kažem:

Što se tiče tvrdnje da to upućuje na iman - možda, ali kakav iman i u šta?

Naime, iman će možda podstaknuti njegovog nosioca na napredovanje, međutim to ne upućuje na ispravnost onoga u šta taj vjeruje jer koliko ćeš naći vlasnika imana u neku novotariju, a da je od najhrabrijih ljudi na putu te novotarije!

Historija haridžija je krcata takvim primjerima. Štaviše, tatari (nemuslimani), koji potraše zemlju klanjem i ubijanjem, bili su od najhrabrijih ljudi! Pa da li nam ovo ulijeva sumnju u njihovu zabludu?!

Zatim, gdje je hrabrost Katrija¹, Ibnul-Ezreka², El-Muhtara³ i Ibn-Tumirta⁴ i drugih sličnih tokom historije, onih pored čije se hrabrosti čini manjkavom i hrabrost najodvažnijih?! Čak su i oni što opkoliše i ubiše Osmana, radijallahu anhu, bili od najhrabrijih stvorenja.

Zato nemoj da se obmanjuješ, brate moj, sa hrabrošću borca sve dok ne bude i tebi i njemu sudija Knjiga i sunnet koji su ograničavali hrabrost ashaba i selefa, pa nisu prelazili te granice makar ih strast navodila preko toga! Njihova mjera i princip bio je hadis "iman sputava presmionost"⁵, pa koliko je puta neko od njih

- 1 Katarij ibnu-l-Fudžaeh ibn Jezid, preselio 78. ili 79. god. po hidžri. Bio je od glavešina i junaka El-Ezarikah (haridžija) i poznat kao elokventan govornik, pjesnik i odvažni konjanik. Trinaest godina je proveo boreći se za ime (svog) hilafeta i odupirući se Hadždžadž ibn Jusufu, sve dok ga nije pobijedio Sufjan ibnul-Ebred, a poginuo je od ruku Suretu ibn Ebdžera.
- 2 Nafi'u ibnul-Ezrek b. Kajs el Hanefi je osnivač frakcije Ezarikah, jedne od haridžijskih grupacija. Najprije je bio sa Ibn Abbasom, radijellahu anhum, a zatim je ustao protiv Osmana ibn Affana, radijellahu anhu, i podržao Aliju ibn Ebi-Taliba, radijallahu anhu, da bi kasnije nakon sudskog spora između Alije i Muavije, radijallahu anhu, pozvao na ustanak protiv Alije, radijallahu anhu, odbijajući da prihvati spomenuti sudski spor. On se tada okupio sa istomišljenicima u selu Harura, u predgrađu Kufe, i tada pozvao na ustanak protiv Alije, radijallahu anhu. Upravo se taj događaj smatra začetkom sekte haridžija.
- 3 El-Muhtar ibn Ebi-Ubejd es Sekafi, preselio 67. god. po hidžri. Vojni zapovjednik koji je tražio osvetu Husejna, radijallahu anhum, a potom ubio grupu Kufjana od onih koji su ubili Husejna, radijallahu anhu. Poznat po tome što je nakon preuzimanja vlasti u Kufi izašao sa manifestom: "Za odmazdu Husejna". Otpočeo je sa uspostavljanjem alevijske države u Kufi, međutim ubijen je od strane vojske Mus'aba ibnu-z-Zubejra, radijallahu anhum. Njegova revolucija je imala velikog udjela u širenju šiizma. Kabur mu se nalazi u glavnom mesdžidu Kufe. Navodno (kako tvrde šije) je kabur otkriven tako što su pronašli stijenu na kojoj je pisalo: "Ovo je kabur El-Muhtara ibn Ebi-Ubejda koji je izvršio krvnu osvetu za Husejna". Po nekima to se desilo 1181., a po drugima 1285. god. po hidžri. Ehli-sunnet smatra da je on lažov na koga se odnosi hadis: "Doista će u plemenu Es-Sekif biti veliki lažov i razarač". Šije tvrde da se to odnosi na Hadždžadž ibn Jusufa.
- 4 Muhammed ibn Tumirt, preselio 1128. god. po hidžri. Poznat po tome da se proglasio Mehdiem. Smatra se osnivačem i duhovnim vođom reformatorskog i političkog pokreta El-Muvehidin nastalog na dalekom jugu današnjeg Maroka. Smješten na planinskom vijencu Atlas borio se protiv tadašnje države Murabitunga.
- 5 Hadis bilježi Ahmed u Musnedu (1426), Ebu Davud u Sunenu (2769), Hakim u Mustedreku (8037), i drugi, a vjerodostojnim su ga ocijenili Ahmed Šakir i šejh

(selefa) ustuknuo kada mu Zakonodavac naredi odustajanje, a on (u sebi) želi napredovanje i to samo zato što je nagonio svoju strašt ka pokornosti Allahu i Njegovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem.

Nadati se je da se prisjetiš svih tih zahtjeva od Omera, radijallahu anhu, Halida, radijallahu anhu, i drugih kada bi tražili dopuštenje od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da udare (sabljom) po vratu onoga kod koga se pokazalo nevjerstvo ili licemjerstvo, pa ne bi prekoračili njegovo naređenje niti zabranu. I ovo je, tako mi Allaha, džihad kojim se želi Allahovo lice i to je, tako mi Allaha, hrabrost koja ukazuje na čestitost, vjeru i bogobožnost njena nosioca.

A bez toga, takav je neustrašivi drumski razbojnik.

Ovo je odgovor na prvu šubhu, posve sažet zbog skučenosti prostora za to.

Albani; pogledaj: Sahihul-Džami', 2802.

Druga šubha:

**Cio svijet se
udružio protiv Isila
što je dokazom da
su na istini?**

Druga šubha s kojom sljedbenici Bagdadija mrse poimanje stvarnosti je njihov govor: "Zaista se cio svijet okupio u neprijateljstvu spram Idiša onako kako su se mušrici udruživali protiv Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem i njegovih ashaba, a to je samo zato što su oni (Idiš) na istini. Takav je bio slučaj i sa šejhom Muhamedom ibn Abdul-Vehabom kada su ih svi ljudi gađali iz jednog luka i kao što je lijep kraj čekao njih, takva će konačnica biti i za nas".

Odgovor na ovu šubhu je iz dva ugla:

1. Ne prihvatamo tačnom ovu vašu tvrdnju! Zapravo su mudžahidi oni što bivaju granatirani na svakom okupu i rovu, dok vi ispoljavate svoje snage (vojnu mašineriju) danju i noću, a vaš vođa drži govore javno po danu, pa još tvrdite da je on prvotraženi i na Istoku i na Zapadu?! Da li je mogao Ibn-Laden ili Ez-Zavahiri da tako održi govor pa da nakon toga bude siguran?

Dakle, Idišova skupina ljudi manevriše u Iraku i Šamu dok istovremeno bombe rafidija (šija) prekrivaju i kopno i more, nije siguran od njih ni starac ni dijete, pa na šta ti ovo ukazuje, o brate, koji ih i dalje podržavaš.

Čak, brate, ti sa ubjedenjem znaš da se vi samo raspoređujete, sakupljate pomoć i razgovarate o različitim državama dok obavještajne službe sve to znaju! Pri tome, iste obavještajne službe proglašavate nevjerničkim dok s druge strane određene daije bivaju hapšeni za desetinu ili stoti dio onoga što vi činite!

Radite po miloj volji, iznosite svu svoju radost i obješt, uzdižete se, druge proglašavate otpadnicima i onda tvrdite da vas cijelo čovječanstvo gađa iz jednog luka (tj. svi skupa su protiv vas)?!

2. Kada bi pretpostavili da je tačna ova vaša tvrdnja, zaista puko neprijateljstvo ljudi prema tebi ne ukazuje da si ti na ispravnom niti da nisi na ispravnom putu. Ispoljavali su neprijateljstvo prema Gadafiju i oni na Istoku i oni na Zapadu, a to nije bila njihova preporuka njega niti hvalospjev njemu!

I nećeš naći, o brate koji ih opet podržavaš, nikakva dokaza koji podupire ovu tvoju teoriju jer se istina poznaje po svom dokazu, a ne po mnoštvu protivnika ili istomišljenika!

Zatim, ako analiziraš stanje Idiša/Isila i one koji im se protive, naći ćeš da je to cio islamski ummet od uleme, daija, mislilaca, pobožnjaka i običnog naroda; muslimani se dugi niz stoljeća nisu usaglasili oko nečega kao što su se sada složili na opovrgavanju, protivljenju i odbacivanju Idiša/Isila!

Pa da li je moguće da sve ove skupine u ummetu, uz sva svoja različita pojila,⁶ (životna) usmjerenja i interese ujednače i okupe u suprotstavljanju Idišu/Isilu, a da oni (Idiš) budu na pravom putu?!

Stoga nemoj da te obmanjuju, o brate koji im naginješ, sve ove tvrdnje, jer su one same po sebi laž, a čak i da su tačne u njima

6 Tj. društvene zajednice. (op.prev.)

7 Dokaz tome su riječi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u kojima kaže: "Allah je zaštitio moj ummet od toga da se slože na zabludi." Hadis bilježi Imam Ibn Ebi Asim u djelu Es-Sunne (82-83) a dobrim ga je ocijenio šejh Albani u djelu Sahihul-Džami'i Es-Sagir (1786), kao i u Silsileti Es-Sahiha (1331).

Kao i njegove, sallallahu alejhi ve sellem, riječi: "Allah neće moj ummet okupiti oko zablude, a Allahova ruka je sa džematom." Hadis bilježi Imam Tirmizi u svome Sunenu (2167), Hakim u Mustedreku, 1/201, Begavi u Šerhus-Sunne, 1/215, a vjerodostojnim ga je ocijenio šejh Albani u djelu Sahihul-Džami'i Es-Sagir (1848)

Od Ebu Basre El-Gafarija se prenosi da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Od svoga Gospodara sam tražio četiri stvari pa mi je tri dao a jednu nije: Tražio sam od svoga Gospodara, azze ve džell, da se moj ummet ne složi na zabludi pa mi je to dao..." Hadis bilježe Imam Ahmed u Musnedu (27224), Taberani u Kebiru (2171), Ibn Abdul-Berr u Džami' Bejanil-Ilmi ve Fadlihi (1390), i drugi - vjerodostojan je zbog drugih hadisa koji ga pojačavaju.

nema dokaza za ono što oni (Idiši) time ciljaju. Zaista su to samo huškanja i uvjeravanja.

Nisu Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, niti njegovi as-habi, radijallahu anhum, određivali istinu po mnoštvu protivnika niti po njihovoj malobrojnosti već su spoznali istinu iz Kur'ana i sunneta.

Zato nemoj se zavaravati ovime!

Ovo je kratki odgovor na drugu šubhu.

Treća šubha:

**Idiš želi primjenu
šerijata i
uspostavu
hilafeta?**

Treća šubha je njihov govor: “Islamska država želi da primijeni Allahov šerijat (zakon) i uspostavi islamski hilafet; to je san islamskog ummeta od davnina, pa zašto štajete naspram nje (Islamske države) i protivite se ovom velikom islamskom projektu?! To je san svakog muslimana i ne preziru to osim munafik i saradnik (nevjerničkih država)!”.

Odgovarajući na ovu šubhu kažem:

Kako je to lahko zagovarati?! A kako je to teško potvrditi činjenicama?! Mi smo slušali ove velike pozive od mnogih među tagutima (sekularistima), pa nam to nije povećalo ništa osim oštroumnosti naspram njih. Nije Bagdadi radi ovog svog šturog poziva ništa bolji od ovih!

Čak velim: kako je ova noć slična jučerašnjoj?! Upravo je ovo tvrdnja prvih haridžija koji su ustali na vođu vjernika, Aliju, radijallahu anhu! I još čudnije od toga: to je tvrdnja praoca haridžija Zul-Huvejsire kada se suprotstavio sudu Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u vezi podjele ratnog plijena na Hunejnu! Dakle, to je lažna i nepravedna tvrdnja!

Oni (Idiš) u stvari žele primjenu vlastitog razumijevanja šerijata, a ne stvarnost šerijata kako ga ulema razumijeva na osnovu menhedža selefa i njihove metodologije poimanja i uzimanja dokaza! Ako ovo ne priznaš za tačno, pa svaki novotar tvrdi da se on pridržava Kur’ana!⁸

Ako pak kažeš: “Evo, ovo su sudnice Bagdadijeve države u svakoj pokrajini gdje imaju vlast i dominaciju sprovode Allahov šerijat, primjenjuju krivične sankcije, sude među ljudima (njihove sporove), pa može li se ovo porediti sa sudnicama taguta (sekularista)?!”.

Na ovo kažem: što se tiče suđenja Allahovim šerijatom među ljudima, zaista su to primijenili mnogi koje smatrate nevjernici-

8 Tj. svaki novotar smatra da on ispravno razumije vjeru i Šerijat. U tom smislu su prve haridžije zagovarale da su samo oni na Kur’anu i sunnetu. Na isti način razmišljaju i mu’tezile, ešarije, džehmije, kaderije i ostali novotari.

ma i opisujete tagutima. Oni uspostavljaju (šerijatske) sudnice u narodu gdje ljudi uzimaju svoja prava, štaviše, oni su bolji od vas u tome: po mnoštvu takvih sudnica i doraslosti samih kadija neuporedivi su sa vašim mladićima kojima ste na vrat natovarili sudstvo, a veliki broj njih je od najneučenicijih ljudi u oblasti sudskih propisa! Čak i ovo: nepravda je u (šerijatskim) sudnicama ovih država manje prisutna nego u Bagdadijevim sudnicama u kojima se to dešava zbog neznanja njegovih (Bagdadijevih) kadija i slabog nadzora nad njima! Pa koju prednost ima Bagdadi u otvaranju takvih (šerijatskih) sudnica koje izobličavaju i nakaze Allahov šerijat?!

S druge strane, zaista su Bagdadijeve sudnice u lošijem stanju od sudnica država koje on i njegova stranka smatraju nevjerničkim, a najuočljivije - što daje ružan pomen ovim (Idišovim) sudskim sistemima - jeste nespuštanje ovih sudskih sistema na šerijat i njegove propise u pogledu njihovih autoriteta i vođa (za razliku od običnih ljudi).

Upravo je ovo stvar koju mudžahidi prigovaraju Bagdadiju, njegovoj skupini i njegovim vođama, jer oni izbjegavaju Allahov zakon u vezi sebe i svog stada (sljedbenika), ali ne samo u vezi imetka već i najopasnijih žalbi i nepravdi, a to je krv muslimana!

Koliko samo ljudi optužuje Bagdadija i njegovu grupu za ubistva, nepravdu, nasrtanje na imetak i život! I koliko su ih puta pozvali na suđenje pred Allahovim šerijatom, pa bi Bagdadi rekao: "Sudite se pred mojim pravnikom, u mojim sudnicama i kod mojih kadija!".

Pa reci mi, tako ti Gospodara tvoga, kakva je razlika između njega i najžešćeg taguta kojeg on smatra otpadnikom?!

Njegovo suštezanje od suđenja njemu i njegovoj grupi pred Allahovim šerijatom može biti zbog nedoraslosti drugih kadija (van Idiša), nepravednosti drugih kadija ili zbog nepripadnosti islamu ostalih kadija?

Kakav god odgovor bio, on ti objašnjava stepen i položaj ovog ummeta kroz mjerila Bagdadija i njegove skupine!

I zaista su događaji u Šamu objelodanili stvarnu vrijednost Bagdadijevog (šerijatskog) kadiluka i njegovo omalovažavanje života i propisa otpadništva.

Da li ste čuli za ikakvo suđenje bilo kojem vojskovođi od njegovih glavešina uz sve te prijestupe, nasilja i nepravde koje su oni učinili?! Slučaj Ebu-Ejmena el Irakija⁹ vam nije nepoznat, pa ko drži sigurnim taj nepravedni sud? Ovo ne kažem jer sam to čuo o njima (Idišu). Naprotiv, to sam čuo od njih (Idiša) na njihovim video zapisima i objavama koje iznose nakon počinjenih zločina te kvalificiranja određenih djela od strane njihovih pravnika koja bi nasmijala i onog ožalošćenog.

Tako mi Allaha, nećeš naći tragaoca za znanjem ili onoga ko je omirisao oblast islamskog sudstva i spoznao neke njegove propise, a da se ne čudi (totalnim čuđenjem) tim cirkusima koje izvode ove komične sudnice!¹⁰

Mi nismo, tako nam Allaha, oni koji preziru da se sprovede Allahov šerijat na bilo kojem pedlju Zemlje, ali da to zaista bude Allahov zakon, a ne zakon taguta bilo kojeg oblika ili obilježja.

Stoga, neka te ne obmanjuju, o brate moj, ovakva obilježja, to su u stvari samo priviđanja..

Ovo je skraćeni komentar na ovu šubhu iako ona podrazumijeva više od ovoga.

-
- 9 Ebu-Ejmen el Iraki je bio najodgovornija osoba Isila u Siriji. Rođen je 1965. god. Bio je pripadnik iračke vojske u vremenu Sadama Huseina i oficir u obavještajnoj strukturi vazdušne odbrane, a trenutno je član vojnog vijeća Isila kojeg sačinjavaju tri osobe. 2007. god. biva zatvoren na trogodišnji period. Nakon toga, 2011. god. se preselio u Dejr ez Zur u Siriji. Rukovodio je komandom Isila u Idlibu, Halepu i planinskoj oblasti Latakije do smrti. Njegov nadimak u Iraku je Ebu Muhened es Suvejdavi. Mudžahidi ga optužuju da je više puta govorio da ne želi Allahov šerijat, za ideje Ba's partije kojoj je ranije pripadao, za ubištva određenih uticajnih mudžahida poput šejha 'Isama Er-Ra'ija, El-Mudžahida Omera El-Balušija, šejha Dželala Bajrelija, Ebu-Besira, komandanta odreda El-'Iz ibn Abdusselam i za smrtne kazne mnogim drugim mudžahidima.
- 10 Autor cilja da su neke njihove sudske odredbe toliko pogrešne i bez utemeljenja da nasmiju onoga ko je u te propise upućen. Ovo nema značenje izrugivanja šerijatskim sudnicama.

Četvrta šubha:

**Zašto ne
osporavate druge
mimo Islamske
države?**

Četvrta šubha je njihov govor svakome ko osporava nasilje koje čine i prekoračenje (šerijatskih) granica: “Zašto ne osporavate vladarima (njihovo prekoračenje šerijata)?”.

Takođe kažu: “Vi šutite (naspram vladara), ugađate im i tražite za tagute (opravdanja), a oni vode rat protiv islama i njegovih misionara i zatvaraju obnovitelje (islamskih društava), pa kako da prihvatimo vašu kritiku prema Islamskoj državi, njenom vođi i zapovjednicima?!”.

U odgovoru na ovu zamršenost kažemo: Slagali ste, a onda potvrdili istinitom tu vašu laž!

Naime, ne znamo za alima ili daiju od onih koje vrijeđate nazivom Es-Sururijeh¹¹ osim da su savjetnici i ljudi na položaju kao i običnog naroda; podnijeli su na tom putu mnogo ezijećenja od zatvora, pritisaka i teškoća. Proveli su u zatvorima puno više vremena od vas! Međutim, vi želite posebnu vrstu osporavanja (tuđih nedjela)!

Oni (alimi i daije) su na putu (menhedžu) selefa u svom osporavanju zla, naređivanju (dobrih djela) i zabranjivanju (loših postupaka), ne odobravaju vaš pravac u proglašavanju drugih nevjernici-ma ili nazivanju grješnicima i činjenju nereda, pa je li vaš pravac postao mjera i primjer koji treba da slijedi cio ummet?

Kamo sreće, o brate, da slijediš metode osporavanja nepravednicima (onoga što su radili) kroz historiju.

Zapravo, naći ćeš dva metoda:

¹¹ Es-Sururijeh je selefijska frakcija čije se osnivanje pripisuje Muhammedu Sururu ibn Najif Zejnul-Abidinu, rahimehullah, i predstavlja jedan od najraširenijih vjersko-političkih pokreta danas, iako preživljava svojevrsnu krizu, zbog činjenice da su se pojedine istaknute ličnosti te frakcije nakon višegodišnjeg boravaka u saudijskim i drugim zatvorima povukli od određenih ideja koje su predstavljale osovinu njihove da've. Centar njihovog djelovanja su Saudijska arabija i Sudan. U svome djelovanju su pomiješali selfijsku ideologiju sa ihvanijskim strukturalnim uređenjem.

- Selefjski metod, koji su primjenjivali ashabi, radijallahu anhum, i ostali od prvaka ummeta koji su ih slijedili
- Novotarski metod haridžija

Naime, nije od uslova da neko bude od iskrenih učenjaka to da osporava svako zlo. To je stvar koju ne može podnijeti niko osim vlasnici utopijskih profila na Twitteru!¹²

Musliman negira (od zla) ono za šta je u stanju da to uradi. Nisam našao nikog u historiji muslimana da je bio u stanju osporavati svako zlo u njegovom vremenu; relevantno je to da se ne opravdava i ne brani nečije nedjelo i zlo koje mu pripada kao i to da se negira u granicama mogućnosti.¹³

A upravo je to prisutno među Bagdadijevim pravnicima i kadijama: nismo našli od njih ni slova u osporavanju zločina Bagdadija, njegovih sudija i partije (!) (ili iz straha ili zbog laskanja).

Ili možda kažete da ste bezgrješni?¹⁴

U stvarnosti smo vidjeli da sudnice sistema koje smatrate nevjernihkim puštaju iz zatvora idišovce u grupama, a zatvaraju one koje nazivate Es-Sururijeh, pa koji je sistem (Idišov ili drugi) nepravedniji?!

12 Autor ironično spominje Twitter profile nekih osoba koje su u iluziji da se (doslovno) svako zlo u društvu i državi može poreći i osporavati.

13 Kao dokaz spomenutom možemo navesti komentar hadisa: "Vjera je savjet." (Bilježi Imam Muslim) Ibn Bettal, rahimehullah, kaže: "Savjet je obavezan, pa ako neko obavi tu obavezu sa ostalih spada odgovornost. Savjet je obavezan u skladu sa mogućnostima, onda kada onaj koji upućuje savjet pretpostavlja da će on biti prihvaćen, i da će ga poslušati, i kada bude siguran da ga neće neka nevolja zbog toga zadesiti, a ako se bude bojao za sebe, onda će odabrati (da li će uputiti savjet ili ne), a Allah najbolje zna." (Pogledaj: Šerhu-n-Nevevi Ala Sahihil-Muslim, 2/39) Tako da, ako čovjek javno ne savjetuje neke ljude ne znači da nikoga nema pravo savjetovati, a ulema dobro zna pravila o tome i po njima postupa. (Op.rec.)

14 Ovim dolazi do izražaja prvi navod autora gdje kaže: "Slagali ste, a onda potvrdili istinitim tu vašu laž", tj. slagali ste da se ne osporava i ne odriče od zla drugih država, a potvrdili ste istinitom tu vašu laž onda kada ste vi zašutili naspram bilo kojeg zla Bagdadijeve države ne osporavajući ništa od toga!

Zaista, istinski učenjaci negiraju zlo i naređuju dobro, međutim vi, uz svo vaše neznanje, hoćete da spustite cio ummet na nivo vašeg pravca i puta (menhedža).

Kad bi pretpostavili ispravnost vaše tvrdnje, tj. da se ne prima od onog (učenjaka) koji osporava nečije zlo sve dok ne bude osporavao i svako drugo zlo i prijestup, pa na koga će se onda primijeniti ovaj uslov od prvih i posljednjih (generacija muslimana)?!

Tako mi Allaha, ovo nije ništa drugo do šejtanska spletko da njome oduzme (nagradu) od svakog ko to među vama očekuje.

S druge strane, zatvorivši vrata s kojih biste se pozvali na odgovornost - a neka je zlo i propast na onoga ko to čini - postajete oni koji su za boga uzeli svoju strast.

To je ono što vas je - upravo putem ove šejtanske spletke¹⁵ - naglalo da odbijete nezavisno suđenje. Kada bi te Židov pozvao na suđenje po Allahovom šerijatu bio bi obavezan da to prihvatiš, pa kako tek onda kada te musliman na isto poziva!?

Zaista je vaše odbijanje savjeta od onih što su vas savjetovali posljedica ovih vaših tvrdnji koje nismo čuli ni od čelnika (državnih) sistema koje smatrate nevjerničkim. Štaviše, koliko sam puta čuo od onih koji bi otišli savjetovati neke vođe (tih država) i odgovorili bi im ljepše nego vi!

Doista se čelni ljudi ovih (državnih) sistema, kraljevi i ministri, razlikuju po svom dobru i zlu. Ne branimo nikoga od njih, svako od njih radi u svoju korist ili protiv sebe, ima ih škrtih na hajru kao i onih koji rade mnoga dobra, a ima ih i koji su izašli iz vjere. Međutim, u pogledu istinskog učenjaka je odgovarajući način ophođenja s njima, shodno Allahovom zakonu i vjeri, a ne shodno vlastitom interesu i stajalištu kao što vi činite tamo gdje to i ne primjećujete.¹⁶

¹⁵ tj. tvrdnje da se mora zaniijekati svako zlo.

¹⁶ Sjetimo se samo slučaja Ebu Munzira Eš-Šenkitija i Muhammeda El-Džezulija i kakvu su sudbinu doživjeli kod ovakvih! Dok su ih podržavali bili su učenjaci i

Zar niste, po vašoj tvrdnji, radi koristi džihada ostavili uzimanje Irana za cilj na desetogodišnji period!

Zašto onda ne priznajte ispravne šejhove kako to sami tvrdite?

Zar niste odbili javnu kritiku Bagdadija? Pa kakva je razlika između vas i onih koji pozivaju na pokornost vladarima (arapskih država), iako vaš vođa ispoljava islamska obilježja kakva nije obznanio ni Omer ibn Abdulaziz, a najdalji je čovjek od njih.

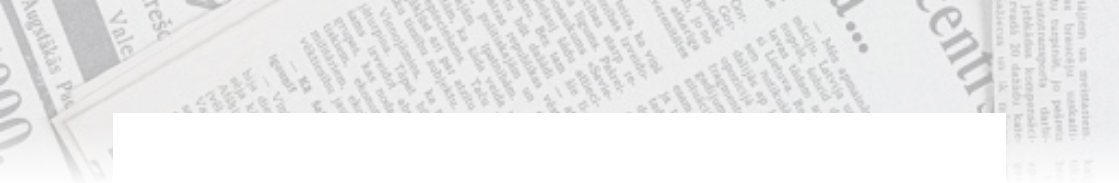
Često se prisjećam pisanja svojih pet komentara i proglasa o vašoj državi i koliko ste mi puta privatno pisali i slali tražeći da ga se (Bagdadija) savjetuje tajno i uz to odbijali javnu kritiku.¹⁷

Zatim, nakon svega toga vidite mahanu i sramotu kod onoga koji to praktikuje prema drugima mimo vas (tj.savjetuje vladare tajno).¹⁸

Ovo je dio objašnjenja na iznesenu četvrtu šubhu.

u zvijezde su ih kovali, međutim, kada su im ukazali na grešku postali su za njih preko noći munafci i džahili. (op.rec)

- 17 Traženje da nasihat bude privatno od strane ovakvih, nije ništa drugo nego pokušaj da se njihova zlodjela pritaškaju i da ne izađu na vidjelo. Sve dok propis određenog postupka bude nejasan ljudima, oni njima mogu i manipulirati, kada se taj propis pojašni jasnim dokazima, onda ne preostaje ništa osim jedno od dvoje: ili da se prizna greška i popravi, ili da se pokaže inat, jasno prelaženje Allahovih granica i prkos Šerijatu. (op.rec)
- 18 Tako njihovo traženje da se njihove greške ne spominju javno, dok u isto vrijeme zahtijevaju da se tuđe greške javno obznanjuju, biva nepravdom i vaganjem stvari duplim aršinima. (op.rec)

The background of the image is a grayscale micrograph showing a network of plant cells. The cells are roughly hexagonal or polygonal in shape, with thick, dark cell walls that form a complex, interconnected pattern. The interior of the cells is lighter and less detailed, creating a textured, organic appearance.

Peta šubha:

**Nemoj da ti na
Sudnjem danu
parničar bude
mudžahid ili šehid**

Peta šubha je njihov govor: “Nemoj sebi učiniti mudžahida ili šehida za parničara i da iznosi dokaze protiv tebe na Sudnjem danu, a on nosi svoju glavu!”.

Odgovor:

Ovo je sentimentalno dokazivanje, ne potvrđuje nešto istinom niti poništava nešto kao neosnovano. Naime, džihad i šehadet (u borbi) nisu veće svetosti od islama i tevhida i ne sprječavaju islam i tevhid da se neko kritikuje. Naprotiv, Allah je prekorio Svog vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, za ono čime nije zadovoljan od njega, zatim i ashabe, a to je (vjerovjesništvo i ashabstvo) daleko veće (od džihada i šehadeta u borbi).

Takođe, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio je žestok prema nekim ashabima za stvari koje ne dosežu ni stoti dio zločina Bagdadija i njegove partije. Nisu bili njihovo ashabstvo, odlike, prvenstvo (u primanju islama) i dihad razlog koji to (kritiku) zabranjuje.

Upravo je ovo Idišova istaknuta novotarija, a to je navodna neporočnost i bezgrješnost svakog onoga ko nosi pušku, makar bila uperena i na prsa muslimana, čak drugog mudžahida!

A s kojim dokazom zabranjujete kritiku mudžahida?

Tako mi Allaha, ovo je samo posljedica nepoznavanja (kur'ansko-hadiskih) tekstova i biografije Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i njegovih časnih ashaba. Ako nije tako, onda čiji je džihad poput Halidovog džihada, a za njega se kaže: “Allahu moj, ja se (kod Tebe) odričem od onoga što je uradio Halid”.¹⁹

19 Autor aludira na postupak Halida ibn Velida sa plemenom Benu Džezima nakon osvojenja Mekke, kada ga je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, poslao njima sa 350 ljudi da ih pozove u islam, a ne radi borbe kako stoji u nekim rivajetima. Ovaj događaj bilježi Buharija u svom Sahihu u predaji od Ibn-Omera pod brojem 4339., Poglavlje o bitkama. Riječ je o tome da je Halid ubio skupinu ljudi iz ovog plemena koji su izrazili primanje islama riječima “Sabe’na, sabe’na,” a što je on pogrešno protumačio. Naime, kod mušrika Mekke i okoline bilo je uštaljeno da za nekog ko prihvati islam - umjesto izraza Esleme - kažu Sabe’e što znači “Preobratio se, izašao iz vjere u vjeru”. Zbog toga su ovi iz Benu Džezime rekli “Sabe’na,” ciljajući na prihvatanje islama. Ovaj izraz je imao negativnu

I gdje je vaše shvatanje džihada naspram Omerovog, radijallahu anhu, shvatanja, kada je sa Halidovih prsa uhvatio odjeću i gurnuo ga ka Ebu-Bekru, radijallahu anhu, da mu presudi. Nije (tada) Halid rekao: "O Omere, nemoj da ti parničar bude onaj što je predvodio desetine (velikih) bitki!".

I gdje ste vi u odnosu na stajalište Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, prema Usami ibn Zejdu, radijallahu anhu, kada je ovaj iz svog pogrešnog razumijevanja ubio čovjeka koji je prethodno bio nevjernik te mu je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, zbog tog ubištva prišao s takvim ukorom da je Usama rekao: "... toliko (me korio) da sam poželio da uopće nisam primio islam prije tog dana".²⁰

Pa kako bi bilo kada bi Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, vidio sve ono što ste vi pogrešno razumjeli ubijanjem najboljih vođa i mudžahida (na stotine njih)?!

Pa gdje je kritika upućena vašem Bagdadiju u odnosu na kritiku običnih muslimana koju su oni upućivali najvećim vođama džihada, onima što su osvajali zemlje i pokrajine, mobilizirali vojske i bivali utvrde odbrane ummeta i vjere i uprkos tome ne bi zaradili nepristupačnost i očuvanost (od kritike). Naprotiv, uz svu njihovu vrijednost ummet bi ih kritikovao i prigovarao na njihove postupke koji su bili u opreci sa šerijatom, kao što su to učinili Ibn-Omer, radijallahu anhu, i Ibn-Avf, radijallahu anhu, na dan događaja u plemenu Benu Džezime.²¹

konotaciju i koristio se pogrdno za onoga ko primi islam. Otuda je Halid ibn Velid razumio po vanjštini izraza da oni nisu u islamu, dok je Ibn-Omer shvatio suprotno, tj. da tim izrazom izražavaju svoju pripadnost islamu. Zbog toga ih je Halid zarobio, a zatim naredio njihovo smaknuće. Halidovu naredbu su poslušali pripadnici plemena Benu Selim i ubili svoje zarobljenike, dok muhadžiri i ensarije to nisu uradili. Halidu su na ovaj postupak odmah prigovorili Ibn-Omer i Salim mevla Ebu-Huzejfa, a poslije i Abdurrahman ibn 'Avf. Kada je vijest došla do Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, on je digao ruke i rekao: "Allahu moj, ja nemam ništa s onim što je uradio Halid".

20 Hadis bilježe imami Buhari (4269), i Muslim (159).

21 Pogledaj prvu fusnotu ovog poglavlja.

I da nije skućenosti prostora, spomenuo bih brojne primjere kritike od strane uglednika među selefom, od ashaba i onih poslije njih, upućene vođama džihada za čiju su vrijednost (u borbi) znali i bliski i daleki.

Ili ste vi možda izuzetak (od kritike)?!

A ako neko od njih (Idiša) kaže: “Kada bi to što vi radite bilo kritika i savjet, mi bismo to prihvatili. Međutim, to je izdaja, uvođenje novotarije i pripisivanje (nama) tekfira ovih mudžahida, pa kako da to prihvatimo od vas?”.

U odgovoru na ovu zapetljanost kažem:

Zaista sam vidio većinu onih što vas sada kritikuju sa žestinom i upozoravaju na vaše zlo, da su na početku svoje kritike bili blaži prema vama nego majka prema djetetu, sve dok ih nije pogodilo ezijećenje zbog te nježnosti prema vama. Dakle, ta blagošt vam, nažalost, nije povećala ništa osim zabludu i istrajnost u prolijevanju krvi muslimana i mudžahida i otimačini njihova imetka. Zatim ste, mažući im oči, njihovu ljubaznost prema vama uzeli sredstvom da vam prođu mnoge vaše zablude i stranputice. U tolikoj mjeri da suosjećanje prema vama postaje kao sudjelovanje u vašim zločinima, a tako da je grješan svako ko vas podržava i voli radi vaših djela.

Štaviše, vidio sam od vašeg nasilja prema onima koji vas podržavaju kada im se desi prva nesuglasica s vama, tako mi Allaha, ono što se ne susreće osim kod rafidija/šija i liberala/demokrata i njima sličnim. Pa gdje je vaša vjera i džihad? To ide toliko daleko da je šutnja uleme o vama postala vaš zahtjev kako biste napravili prolaz za dalje zamučivanje stvari koje ne zna većina ljudi...toliko da savjetnici od uleme i daija nemaju širine i prostora za šutnju (o vama).²²

22 Od toga je i ubištvo onoga ko se sa njima razide oko uspostave hilafeta, što je u svojoj osnovi pitanje koje podliježe idžtihadu, gdje su drugačija mišljenja dopuštena. Međutim, oni koji su u njihovim redovima, a Bagdadija prihvate samo kao komandira borbene jedinice, a ne kao halifu, bivaju ubijeni od strane

Na koncu, ova vaša šubha kojom remetite ispravno poimanje (nemoj da ti je suparnik mudžahid ili šehid) mnogostruko se vraća baš na vas i žešće od toga kako vi njome gađate druge. Znači, nije poput vaših tvrdnji, nego žešće!

Koliko će se šehida koje ste na lukavošt ubili parničiti s vama?!

Koliko će se mudžahida prepirati s vama, mudžahida koje ste nevjernicima proglasili za stvari koje su pri vama neizmjerljivo veće?!

Koliko će se iskrene uleme koju ste označili izdajicama i nevjernicima raspravljati s vama (?!), a kamoli oštali od daija, studenata i običnih muslimana, njih na desetine, kojima nište ostavili ni malehno ni veliko od svetosti islama!

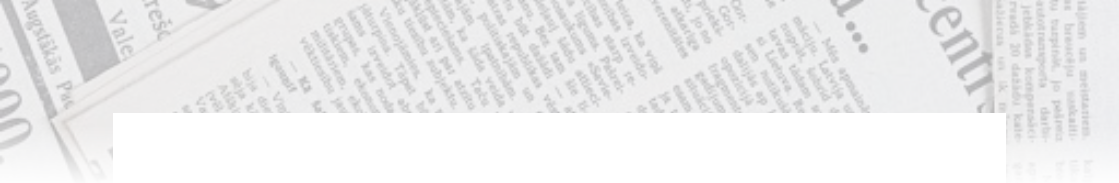
Pa šta će biti vaš dokaz na Sudnjem danu??!

Vi nemate izlaz iz ovoga osim da proglasite nevjernicima sve koji se s vama razilaze tako da im ne preostane nikakvo pravo niti ikakva svetost. I ovo je ono što rade neki među vama, naprotiv, veliki dio vas, a zatim kao da plaćete kad vas se označi haridžijama. Zapravo, svako onaj ko prati vaše statuse, video zapise i govore vaših autoriteta ubijeden je da vi nikoga ne vidite kao mudžahida niti istinskog muvehhida/monoteistu osim samih sebe.

Pa da li su haridžije učinile išta više od vas??!

Ovo je odgovor koji se tiče ove šubhe iako išta podrazumijeva više od spomenutog. Međutim, dosta je ogrlici ono što obavije od vrata.

njihovih vojnika, bez suđenja i otklanjanja "sumnji", a da niko od tih vojnika nikada nije odgovarao za prolivanje nedužne krvi!!! (op.rec.)

Šesta šubha:

**Idišov odgovor da
njihovi akidetski
temelji nisu
haridžijski**

Šesta šubha je njihov odgovor onima koji ih optuže da su haridžije. Sažeta je u ovom govoru: “Temelji haridžija su poznati – smatraju nevjerštvom činjenje velikog grijeha, poriču šefat, ne rade po sunnetu, negiraju (neke) osobine Allaha, azze ve dželle, smatraju da imamet/vođstvo može biti i van Kurejša, pa u kojem smo se temelju mi poistovjetili s njima?”

Činjenica je da su ovom šubhom obmanjeni i neki tragaoci za (šerijskim) znanjem, čak i neki koji se razilaze sa Idišom i kažu: “Nije ispravno da ih se opiše haridžijama jer njihov govor se ne podudara sa temeljima haridžija.”

U odgovoru na ovu šubhu kažemo:

Nije od uslova pripadnosti nekoj sekti ili novotarskoj grupi zagovaranje svih njihovih osnova i ogranaka. Dovoljno je slagati se sa njima u najvažnijim postulatima; tako je rafidija/sija svako ko psuje i vrijeđa ashabe, radijallahu anhum, makar se ne pridržavao šitskih temelja u potpunosti poput bezgrješnosti imama i dr. Takođe, ko zanegira neke Allahove, azze ve dželle, osobine naziva se mu’attilom makar potvrdio mnoge od Allahovih, subhanehu ve te’ala, svojstava.

Naziv Mu’attileh se koristi shodno različitim stepenima njihovog negiranja (Allahovih osobina). Otuda se, kako je to poznato kod mnogih učenjaka, taj naziv daje i džehmijama. Uz sve to, oni (mu’attile) se ne slažu sa brojnim temeljima novotarskih džehmija.

Ako želimo da spoznamo najvažnije temelje haridžija, onda se moramo vratiti na njihove osobine koje je spomenuo Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, u nekoliko hadisa u Muslimovom Sahihu, a neke od njih se nalaze i u Sahihu Buharije, a ne njihove osobine koje su im dodane naknadno, a koje su oni preuzeli od mu’tezila i drugih.

Kada bi osobine u kojima se haridžije podudaraju sa drugim sektama bile njihove najvažnije osnove, onda ne bi Poslanik, sallallahu

alejhi ve sellem, upozoravao na njih (haridžije), a ostavljao druge novotarske skupine koje su izvor tih osobina/novotarija.²³ Naime, nije ispravno praviti razliku između (hadiskih) tekstova upozorenja u vezi onoga što je vjerodostojno o haridžijama iz razloga što su oni jedinstveni u nekim osobinama.

Pa kako da se pravimo neznalice u pogledu opisa (haridžija) koji su došli u (hadiskim) tekstovima i onda uzmemo stav da su njihova svojstva ona u kojima su oni (haridžije) sporedni, a drugi (novotari) glavni nosioci (tih svojstava).

Dakle, da su te (sporedne) osobine one koje se ciljaju, onda bi upozorenje na njih došlo od početka i iz temelja.

Stoga, prepusti se s nama u spoznaju njihovih karakteristika, onako kako ih je opisao Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, a ne svojstava koja su oni (haridžije) naknadno zadobili iz nekih apologetičkih škola.

Prva osobina haridžija: Protivljenje šerijatskom sudu

Njihova prva osobina jeste ono stanje u kojem je bio prethodnik haridžija kada je prigovorio Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, riječima: "Budi pravedan, Muhammede".²⁴ Bio je to prigovor na način presude iako je sudija bio Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem.

23 Ovo znači da su glavne osobine haridžija one kojima ih je opisao Allahov poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, a ne određena svojstva i stavovi haridžija koje Idiš nema pri sebi, a koje vješto podvaljuje da su to glavna obilježja haridžija, kao što je navedeno s početka teksta.

24 Osnovu ove predaje bilježe Buhari u svome Sahihu 9/17 (6933), i Muslim u Sahihu 2/740 (1063). Predaju sa ovim riječima bilježi Imam Ahmed u Musnedu 23/123 (14820), Ibn Madže su Sunenu 1/61 (172), Ibn Hibban u Sahihu 11/147 (4819), i drugi, a šejh Albani je ocijenio kao Sahih predaju u Et-Ta'likatu-l-Hisan Ala Sahih Ibn Hibban, 7/179 (4799).

Onaj ko danas proučava haridžijsku ideologiju vidjeće da je ovo njihova karakteristika u politici, razmišljanju i ophođenju sa svima mimo njih.

Preciznije, slučaj nezavisnih sudnica nam nije daleko (nepoznat).²⁵

Koliko su samo spletkarili da ponište legitimitet svake presude koja nije proizašla od njihovih "učenjaka". Nismo vidjeli da su prihvatili ijednu presudu ma ko god bio taj ko sudi (mimo njih).

Upravo je to glavno huškanje kojim su u svojoj drugoj fazi (razvoja) haridžije digle uštanak protiv Osmana, radijallahu anhu, sve dok nisu obezvrijedili i ohalalili njegovu krv, optužujući ga za nepravdu i davanje funkcija onima koji ih po njihovom ograničenom shvatanju ne zaslužuju.²⁶

Što se tiče njihove treće faze, a to je izlazak na Aliju, radijallahu anhu, to je toliko poznata stvar da nema potrebe da se spominje.

Ovo je oluja Hakimijja (koji ističu samo pitanja šerijatskog sudstva), a ne tekfir zbog velikih grijeha, kao što to smatraju neki koji su obmanuti.

Ovo je prva osobina haridžija, vi (Idiš) ih slijedite u stopu i sama ova osobina vam je dovoljna da se izjednačite sa haridžijama, a nama je dovoljan razlog da vam damo opis haridžija.

25 Autor aludira na inicijativu brojne uleme i daija da se osnuje neovisno sudsko tijelo, naravno šerijatsko, i presudi u razmiricama koje su se dešavale između Idiša i drugih džihadskih organizacija. Idiš je odbio takvo tijelo i suđenje pod izgovorom da su oni država pred kojom se ostali sude i da kao država ne mogu biti stranka u sporu. Jedan od dokaza protiv njih jesu riječi Allaha Uzvišenog gdje u prijevodu značenja kaže: "Ako se dvije skupine vjernika sukobe, izmirite ih..." (49:9). Dokaz je u tome što je riječ Taifetani ("Dvije skupine") došla bez određenog člana El što u arapskom jeziku označava općenitost, sveobuhvatnost. Konkretnije, ovo podrazumijeva bilo koje dvije skupine muslimana bez obzira na stepen organizovanosti skupine, njenu veličinu i druge odrednice, svejedno da li je ta skupina džemat, pleme, selo, grad, kanton, regija, država itd.

26 Pogledaj El-Bidaje Ven-Nihaje, 7/190.

I prve haridžije su se oslanjale na mesele sudstva i koristili su ih u pobuni protiv Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a nakon njega protiv najboljih halifa, radijallahu anhum, i uglednih ashaba, radijallahu anhum, toliko da su dobili jedno od njihovih imena: El-Muhakkimeh.²⁷

I svako onaj ko prati teze idišovaca i njihovih sljedbenika vidjeće da skoro ne izlaze iz ovog pravila: zbog njega su proglasili nevjernicima mnoge koji se ne slažu s njima u nekim njegovim ograncima.

Ovo je osvrt koji se tiče ove osobine.

Druga i treća osobina haridžija: Mladih godina i blesavih ideja

Njihovo drugo i treće svojstvo je ono što je spomenuo Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, u svojim riječima: “Mladih godina, blesavih snova (ideja)”.²⁸

Niko ne sumnja da većina idišovaca pri sebi ima jedno od ova dva svojstva ili oba; štaviše. Činjenica je da se oni ističu ovim svojstvom i skoro da među njima ne možeš naći stariju osobu, nekoga ko posjeduje znanje ili nekog ko ima prethodne zasluge, jer su ih napustili i stariji i mudri i iskusni, čak i neki koji su se slagali s njima u nekim njihovim idejama i tezama, a zatim nisu mogli da izdrže s njima zbog žestokog pretjerivanja i zato što glavnu riječ u planovima i krnjavim odlukama među njima vodi omladina.

I nije nikakva tajna da među Idišovim pravnicima ne možeš naći osobu starije dobi, osobu temeljitog znanja ili osobu dubokog shvatanja, a kamoli među onima koji nisu pravници - većina sljedbenika i pristalica su mladići.

A što se tiče blesavosti u idejama, to je toliko poznata stvar da nema potrebe da se napominje. Dovoljno je, brate, da pogledaš u

²⁷ tj. oni koji uzimaju nekoga ili nešto za sudiju.

²⁸ Hadis bilježi Imam Buhari 4/400 (3611), i Muslim 2/746 (1066).

njihove odgovore kao i odgovore njihovih zagovornika i zagovaračica učenjacima, a da ne govorimo o onima koji nisu učeni. Kada im se suprotstavlja neki učenjak, neko ko se dugo bavi znanjem i islamskim pozivom ili čak neko ko je dugo u džihadu, pogledaj samo kako im odgovaraju i kako kod njih ohalaljuju sve što je sve-to, kao da govore o židovu ili licemjeru čije je licemjerstvo Allah, subhanehu ve te'ala, obznanio objavom. I imaš pouku u njihovim raspravama sa istaknutim učenjacima koji se ne stavljaju ni na jednu stranu i kako su neke proglasili nevjernicima, fascicima i novotarima te kako su omalovažili i njih i njihovo znanje, optužujući ih da sarađuju sa obavještajnim službama i pripisavši im još neke optužbe koje ne potiču osim od onih koji su blesavih ideja.

Zar nije njihov veliki zagovornik i pomagač njihovih sljedbenika Nasir es-Sekil rekao o šejhu Berraku: "Trebalo tražiti da se pokaje zbog svog govora o egipatskom ustavu". Pa koja ludost ima nakon ove ludosti?!

A što se tiče njihovog govora o šejhu Tarifiju, čije zasluge u znanju, da'vi, ukazivanju na hajr i pomaganju džihada znaju i bliski i daleki, pogledaj kakvu vrijednost on ima kod idišovaca.

Takođe, vidi njihov govor o ličnostima koje su prije veličali i smatrali svetim i koji imaju prethodnih zasluga više od svih idišovaca zajedno, govor o ličnostima koje su kod njih samih bile uvažene, kao govor o Zavahiriju, Dževlaniju, Ebu-Mariji el Kahtaniju, Makdisiju, Kunebiju, Muhejsiniju itd. Za razliku od spomenute uleme, ovi sami ne ističu se ni u jednoj stvari, ni u džihadu niti u čemu drugome!

I ja ovdje ne govorim o njihovom razilaženju sa drugima, nego o načinu njihovog razilaženja sa drugima koji imaju ugled i zasluge i kako se na njih zaista odnosi činjenica da je to razilaženje onih koji imaju blesave ideje.

A što se tiče njihovog razilaženja sa većinom muslimana, od onih koji traže znanje do običnih masa i razilaženja sa većinom mudža-

hida, to je, tako mi Allaha, zaprepastavajuća stvar. Oni dozvoljavaju potvoru onih koji se ne slažu s njima, psovanje, optuživanje za izdaju, optuživanje za nevjerstvo, čak i ubijanje istih, a onaj ko želi dokaze za sve to, takav živi izvan mrežne pokrivenosti (signala). Zapravo, samo jedna posjeta njihovim sijelima, internet stranicama, saopćenjima ili video zapisima sa snimljenim zločinima to jasno pokazuje. Sami su sebi nametnuli prekid odnosa sa cijelim ummetom, kako sa običnim muslimanima tako i sa istaknutim, što ih je dovelo do ovog stanja na kojem su bile i prve haridžije, a to je da njihovi mladići drže stvari u rukama.

I od mudžiza Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, jeste to što ih je opisao sa ova dva svojstva zajedno, jer društvu u kojem su većina mladići neminovno je da će njihova opća karakteristika biti blesavost u idejama i zamislima - ne uvažavaju onoga ko je u pravu niti priznaju onome ko ih je pretekao u zaslugama i ovaj vjerovjesnički opis se u njima obistinio jasno kao sunce, pa ima li iko pravo da tvrdi da se svojstva haridžija ne podudaraju sa njima? Ne, nego su ona, tako mi Allaha, onakva kao što ih je spomenuo Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, liče kao perka perki. Ovo je njihovo drugo svojstvo.

I za više pojašnjenja o ovom razlučujućem svojstvu samo pogledaj pojedinačne slučajeve potvore istaknutih ličnosti ummeta u znanju i da'vi njihovom ideologijom, optužbama za kufr, fisk, izdaju i maloumnost u njihovim različitim obraćanjima. Čak ponavljanje riječi Riddet i Murtedd i njenih izvedenica u njihovim govorima i proglasima prevazilazi svaku drugu riječ. I ovo je prirodan rezultat njihovih blesavih ideja.

Ovo je ono što je vezano za ovaj opis, a to su dva nerazdvojna svojstva u hadisu i u stvarnosti. Tako mi Allaha, kod njih sam vidio toliko beštidnosti prema onima s kojim se raspravljaju, a to nisam vidio ni u koga osim kod rafidija.

Ovo su tri svojstva koje je spomenuo Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i pojasnili smo da su se obistinila u njima jasnije od sunca usred bijela dana.

Četvrta i peta osobina haridžija: Lijep govor, a ružno djelo

Četvrta i peta osobina haridžija prenešena u vjerodostojnom sunnetu je: “Govore govorom najboljeg stvorenja, a izlaze iz vjere kao što strijela izlazi iz lovine”. Ove dvije osobine su prenešene u dva Sahiha.²⁹

Što se tiče prve osobine, a to je da govore govorom najboljeg stvorenja, ovo je poslaničko upozorenje da nas ne obmanu fraze i parole sve dok ne vidimo djela. Naime, od osobina haridžija jesu zvučne fraze poput “Sprovođenje šerijata”, “Džihad”, “Uklanjanje nepravde”, “Ljubav i mržnja (radi Allaha)”, te druge parole koje nisu ništa bolje od fraza njihovih prethodnika (prvih haridžija) kojima su dozivali u lice Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, Osmana, radijallahu anhu i ostalih ashaba. To su njihove parole i danas: “riječ istine kojom se želi neistina”, kako ih je opisao Alija, radijallahu anhu.³⁰

Tako i ova obraćanja Bagdadija, Adnanija i ostalih u njihovoj skupini, čućeš u njima od govora najboljeg stvorenja, međutim kad ih pozoveš u sprovođenje tih tvrdnji oštane samo gorčina koju osjete muslimani. Upravo je ova haridžijska osobina ta koja je obmanula mnoge mladiće i one koji su naklonjeni njima. Čuo sam to od nekih više puta. To je zato što musliman po svojoj prirodi naginje govoru Allaha, subhanehu ve te'ala, i Njegovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Štaviše, čudno je da ćeš naći interesantnu podudarnost nekih fraza u obraćanjima Idiša s onim (frazama) koje su potpuno iste u

²⁹ Buharija (3611), i Muslim (1066)

³⁰ Pogledaj Sahih Muslim (1066).

hutbama prvih haridžija, a to je zato što se novotarija podudara i bez nijeta za to.

Tako je traženje pravde od fraza koje zarobljavaju duše i pobuđuju osjećaje, ali ne zaboravi da su te fraze izrečene od njihovih prethodnika Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, pa zar će te obmanuti nakon toga?!

Takođe, kada čuješ govor Adnanija: "Pripremite Sahavatima", a to su oni koji se s njima razilaze, "autobombe i prigušivače (ili zasjede i...)", ovo isto ne važi kad su u pitanju Nusajrije (šiitska otpadnička sekta kojoj pripada Asad) već samo kada su u pitanju muslimani.

Kad ovo čuješ sjetićeš se govora njihovih prethodnika koji su poticali neke od njih na borbu protiv najboljih stanovnika Zemlje u tom vaktu: Alije, radijallahu anhu, i onih koji su bili s njim (riječima): "Ustanite ka odmoru, ustanite ka džennetu koji je kao nebesa i Zemlja", pa da li će te obmanuti nakon ovog njihovog govora (?) makar bio od govora najboljeg stvorenja, kao što je o tome obavijestio Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, iskreni kojem istinitost potvrđujemo.

I zaista lijep govor nije dovoljan dok ga ne bude slijedilo lijepo djelo. Otuda ovaj lijep govor od haridžija i trud u ibadetu ne sprječava ih da izlaze iz vjere kao što strijela izlazi iz lovine, pa nemoj da te prevare, o brate moj, sa svojim obraćanjima i hutbama!

Možda će neko reći: "Da li da prešućujemo govor koji je hajr kako se ne bi izjednačili sa haridžijama?!"

Kažem im: zaista kuđenje haridžija nije zbog njihovog lijepog govora, već zbog (ne)sprovođenja tog govora; nakon što su prozborili govor najboljeg stvorenja uradili su djela najgorih stvorenja, pa su prevarili ljude s izlaganjem (govora), a poklali su ih kod sprovođenja tog izlaganja i izveli su ljude iz vjere u skupinama. Ovo je potpuno isto ono što Idiš radi danas: hutbe su velike, ali njihove hutbe nad muslimanima su još veće!

Naime, nema učenjaka, ni daije, ni skupine mudžahida, ni džemata (muslimana), a da se ne žali na njihovo zlo, pa da li ih je spriječio taj njihov govor od ubijanja muslimana i mudžahida (?), od proglašavanja njih nevjernicima (?), od nazivanja njih fascicima (velikim grješnicima), te od prevare istih. Ovo ide dotle da je sahatat svako ko se s njima razilazi u zemlji džihada, a to je sinonim za riddet (otpadništvo) kod njih!

Ovo je četvrta i peta osobina, došle su zajedno u hadisu, a tako i u stvarnosti: lijep govor, a ružno djelo; govor koji obmanjuje maloumnike, a djelo iz kojeg pouku uzimaju pametni.

Šesta osobina haridžija: Ajet o nevjernicima primjenjuju na vjernike

Iz prethodne dvije osobine proizilazi i šesta osobina haridžija, a to je ono što prenosi imam Buharija od Ibn-Omera, radijallahu anhu, koji kaže: “Pribjegli su ajetima koji su objavljeni u vezi nevjernika i primjenili ih na vjernike”.³¹

Čuješ njihov govor, dokazivanje i navođenje tekstova (Kur’ana i sunneta), kad ono od govora najboljeg stvorenja (tj. Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem), ali kad analiziraš detaljnije na šta ciljaš vidjećeš da je to istjerivanje muslimana u skupinama iz Allaha, subhanehu ve te’ala, vjere! Kod njih je ovaj otpadnik, onaj nevjernik, ovaj licemjer, onaj špijun, ovaj sahatat i svima njima je ohalaljena krv, imetak i čast! A raspravljaju se s tobom dokazima koji su objavljeni povodom nevjernika i licemjera!!

Zato, nakon svega, nemamo potrebe da se raspravljamo oko filozofskog pitanja: “Da li oni smatraju nevjernikom počinitelja velikog grijeha ili ne?” Naprotiv, obaveza je gledati u njihovu primjenu toga, a ne teoretisanje. Upravo je u vezi s time došao (šerijatski) tekst (tj. gornja predaja).

³¹ Buhari, poglavlje: Ubijanje haridžija i ateista nakon uspostave dokaza, 9/16.

Stoga, nemoj da te obmane, brate moj, njihovo dokazivanje (Kur'anom i sunnetom) sve dok ne čuješ govor učenjaka o tome na šta ukazuju ti dokazi da te ne bi prevarili sa spominjanjem dokaza i gomilanjem istih o pitanjima na koja ne ukazuju jer samo je znanje kod učenjaka - znanje.³²

Ovo je ono što se tiče utvrđene šeste osobine po pitanju prvih haridžija, a ista je prisutna kod Idiša kao sunce u pola dana. Onaj ko ih je upoznao i s njima se miješao, takvome nisu skrivene njihove stvari.

Sedma osobina haridžija: Ibadet utemeljen na neznanju

Sedma osobina je prenešena u vjerodostojnom hadisu: "Omalovažavacete svoj namaz naspram njihovog namaza i svoj pošt naspram njihovog pošta", ali rezultat je da oni "izlaze iz vjere kao što strijelca izlazi iz lovine".³³

32 Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je upozorio na vrijeme kada će se znanje uzimati od mladića riječima: "Od predznaka Sudnjega dana je da ce se znanje uzimati od mladića." (Bilježi ga Taberani u Kebiru (908), Ibn Abdul-Ber u Džami'u Bejanil-'Ilmi ve Fadlihi (1051), od Umejje El-Džumehija, radijallahu anhu. Vjerodostojnim ga je ocijenio šejh Albani u Silsili vjerodostojnih hadisa (695) Od Omera, radijallahu anhu, se prenosi da je rekao: "Ljudi će biti u hajru sve dok im znanje bude dolazilo od starijih." (Bilježi ga Ibn Abdul-Ber u Džami'u Bejanil-'Ilmi ve Fadlihi (1054), kao i Imam Lalikai, koji kaže: "Značenje ovih riječi je: Ako se mladić drži riječi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ashaba i tabi'ina, on je velik, a ako se stariji bude držao riječi Ebu Hanife, a ostavi sunnet, on je mladić." (Šerhu Usuli l'tikad Ehlis Sunneti vel Džema'ah, 1/95). Abdullah ibn Mes'ud, radijallahu anhu, kaže: "Ljudi će biti dobri i jedinstveni dok im znanje dolazi od ashaba Muhammeda alejhis selam, i njihovih starijih, a kada znanje počnu uzimati od mladih, propašće." (Bilježi ga Taberani u Kebiru (8589), Lalikai u Šerhu Usuli l'tikad (101). Upravo se danas dešava da ljudi koji ne znaju jedan jedini ajet citirati sa njegovim značenjem i propisima, jedan hadis sa spominjanjem koristi iz njega drugima pojasniti, ali zato su oni ti koji kroje "ispravan menhedž", odabiru koji citat od kojeg učenjaka je ispravan, pa istog odbace kada taj "proda" vjeru i tako redom. Dok postoji i druga skupina, koju spominje Imam Šafija, rahimehullah, riječima: "Onaj ko znanje uzima iz knjiga pogubice propise." (Tezkiretus Sami' Vel Mutekellim od Ibn Dzema'a, 97).

33 Buhari br (3610), i Muslim (1064).

Ova osobina je ibadet (izgrađen) na neznanju, tako da (osoba) bude obmanuta svojim ibadetom i sama sebe zavarava, te potcjenjuje ljude, a zatim ih proglašava grješnicima, nevjernicima, a potom ohalali njihovo ubijanje, kad ono: On je istaknuti haridžija!

I ovo je, tako mi Allaha, ono što sam vidio kod nekih od njih, pa on se danas prihvati vjere, sutra je uči, a prekosutra je šejh i zadubi se u ibadet što obmane one koji su oko njega.

Ibadet neznalice (džahila) je neizlječiva bolest, subhanallah!!! Kako je došlo (u hadisima) upozorenje na njih! Koliko god se nama pokazivalo (izvrsnim) njihovo stanje u ibadetima, lijepom govoru, hrabrošti i napredovanju, ipak ne bi trebali biti obmanuti ni oni s malo znanja i spoznaje.

I pored toga naša omladina se ne prestaje zavaravati njihovim stanjem i obmanjivati njihovim govorima kao da nisu čuli ove tekstove (hadise) koji su došli povodom njih. I njihovi prethodnici su više ibadetili, pa i pored toga prve (ispravne) generacije muslimana nisu bile obmanute njima.

Diskutovao je sa mnom, tako mi Allaha, jedan koji je obmanut s njihovim ibadetom, pa kaže: "Kako ćeš ih smatrati novotarima? Sjedio sam s njima, oni su privrženi ibadetu, Kur'anu i zikru!".

Rekao sam mu: "Nisi mi povećao ništa osim besiret (vid,oštroumnost), pa zar ne vidiš njihove postupke?!".

I ko bolje razmisli o njihovom stanju i osobinama koje su došle na jeziku iskrenog, onog kojem se vjeruje (Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem), naći će da su te osobine obavezujuće slične.

Naime, ako osoba mladih godina bude sama vodila stvar i njegovim govorom i ibadetom budu obmanuti oni koji su oko njega, rezultat toga će biti pojava ludih zamisli kao što su optuživanje za zločine svakog onog ko se sa njima razilazi, te oskrvnjavanje njihove časti i ignoriranje njihovih prava, pa čak i proljevanje krvi. Pa

zar ima veća glupost od ove gluposti?! Da li će nakon ovoga njihov protivnik osporavati opis da su haridžije!

I vidio sam, brate moj, kako njima odgovaraju ovi opisi koji su došli u tekstovima (hadisima) i nismo rekli o njima ono što nije pritvrđeno.

Neki od njih osporavaju ovo govorom: "Zar nisu ashabi Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, bili mladih godina, pa je to bio razlog njihovog ismijavanja od strane nevjernika?!"

Kažem na to:

Kao prvo, nije postojanje osoba mladih godina u redovima mudžahida, daija i studenata taj opis koji je želio Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, već je cilj ovo: njihovo osamostaljivanje u vođenju stvari, kao što ćeš naći kod haridžija i prije i danas.

Ono što je pokuđeno jeste osamostaljivanje mladića i njihovo smatranje učenjaka i ljudi od mišljenja i iskustva glupim, te njihova ubijedenoš u to da su oni potpuni, kao što kod njih jasno vidimo.

Zaista mladost, ako bude u mnoštvu ummeta i pod vođstvom učenjaka, mislilaca i razboritih, biće gorivo za ponos i dobro ummeta, a ako se osamoštali pokvariće se. Ovo je što se tiče navedene osobine.

Osmo osobina haridžija: Optužba drugih muslimana za izdaju

Osmo osobina haridžija se ogleda u sljedećem: "Zar mi je Allah dao povjerenje nad stanovnicima Zemlje, pa da mi vi ne dadnete povjerenje?!"³⁴

34 Buharija (3344), i Muslim (1064).

Ovo je govor Povjerljivog, sallallahu alejhi ve sellem, njihovoj preteči kada je negirao Poslanikovu, sallallahu alejhi ve sellem, pravednost u podjeli (ratnog plijena).

Zaista je to negiranje povjerenja i potvrđivanje izdaje!

I ovo je njihovo stanje tokom historije i danas.

Potvrđivanje izdaje: prvo počnu sa vladarima tako da im to niko ne negira, jer je pri vladarima puno prevara i izdaje, zatim postepeno negiraju povjerenja i, malo po malo, dođu do negiranja povjerenja učenjacima, pa sve dok ih to stanje ne odvede do nepovjerenja svakome ko im se suprotstavi, ma kakva bila njegova vrijednost, njegovo znanje i njegov džihad.

Pogledaj njihov opis mudžahida!

Kada je njihov prethodnik osporio povjerenje onome kome je to ukazao Allah i kada su osporili povjerenje Osmanu, radijallahu anhu, i Aliji, radijallahu anhu, pa šta će onda njihovi potomci da urade danas sa muslimanima općenito, posebno sa onima koji im se suprotstave u njihovim zločinima i pokoljima?!

Zato neka te ne obmanu, brate moj, njihove zvučne parole u opisivaju izdajom svakoga ko im se suprotstavi, jer to su već rekli Allahovom Povjereniku, sallallahu alejhi ve sellem, u vjeri i objavi i govorili su to najboljim stvorenjima poslije Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, tj. ashabima, radijallahu anhum.

Ovo je njihova osma osobina, podudaraju se u njoj sa njihovim prethodnicima bez ikakve sumnje.

Stoga, pazi brate, muslimane i mudžahide, da te grupa novotara ne uvuče u svoju novotariju nakon što te na njih upozorio Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem.

Deveta osobina haridžija: Nerazumijevanje Kur'ana

Spomenuta osobina haridžija, a koja se podudara sa organizacijom Idiša, u govoru je Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem : “Učiće Kur’an misleći da je on dokaz za njih, a u stvari je protiv njih”. Ovo je (zabilježeno) u Muslimovom Sahihu.³⁵

Ovo je, tako mi Allaha, prava katastrofa i smrtonosni udarac! Kada obmanuti mladić, koji nije postigao od znanja koje bi mu put učinilo jasnim, uči ajete i misli da su u njegovu korist, a zapravo su protiv njega, njegovog pravca i njegove grupe!

Možda će neko od njih reći : “Kako si pripisao ovo svojstvo nama, a možda ste vi preči za ovaj opis?” i “Da li želiš da nam zatvoriš put dokazivanja Allahovim ajetima kako onda ne bi bili od haridžija?!”.

Na ovo kažem: Stvar nije takva, Allah ti se smilovao, ovaj opis čvrsto se veže za prethodni o tome da “neiskusni mladići obnašaju važne funkcije” (tj. u ovome slučaju obnašaju funkciju tumačenja Kur’ana). Takođe, to je slučaj i sa primjenom šerijatskih tekstova, te su tako zapali u podsklizavanje i ovo opasno stanje. Na taj način upotpunila su se kod njih svojstva haridžija u takvom obliku da je nemoguće odvojiti se od njih. I ovo je, tako mi Allaha, vjerovjesnička mudžiza i dokaz.

Vidio sam jednog od njih kako se suprotstavlja govoreći: “Dovoljan nam je Kur’an i sunnet i ove su riječi istina”, tako mi Allaha, kada bi samo spoznali njihovo razumijevanje! A jesu li se trudili učenjaci prvih i posljednjih generacija osim da shvate ove dva temelja?!

Zatim neki od njih kaže: “Pored Kur’ana i Sunneta nemaš potrebu ni za čim!”.

Pa reci mi, tako ti tvog Gospodara, koje će razumijevanje dosegnuti mladić u Allahovoj, subhanehu ve te’ala, knjizi kada nije zagazio u znanje ni sredstvom niti ciljem?!

³⁵ Muslim (1066), od Alije, radijallahu anhu.

Koja je površnost (shvatanja) znanja i šerijata veća od ovoga (!?), ali takvi su mladalačka obmanutost i neznanje.

Ovo njihovo stanje ima za nužno rezultat proglašavanja učenjaka nepovjerljivim i maloumnim. Tako su zatvorili pred sobom vrata koristi od učenjaka i okorištavanja od njih u načinima shvatanja šerijatskih tekstova. I tako su se osamostalili u tumačenju šerijatskih tekstova, zatim u njihovoj primjeni, a onda i sprovođenju onoga što su dosegli od propisa. I to je, tako mi Allaha, kao što je u hadisu: "...mislíće da je (Kur'an) dokaz za njih, a zapravo je protiv njih".

I koliko smo samo, tako mi Allaha, vidjeli od ovih čuda! Pa da li je naša omladina svjesna ovog opasnog posrnuća i potrebe da se vrate učenjacima i ummetu, te da se ne umišljaju?! Zaišta, vraćanje istini bolje je za njih.

The background of the image is a grayscale micrograph showing a network of plant cells. The cells are roughly hexagonal or polygonal in shape, with thick, dark cell walls that form a complex, interconnected pattern. The interior of the cells is lighter and appears somewhat granular or fibrous. The overall texture is organic and repetitive, typical of a cross-section of plant tissue.

Sedma šubha:

“Brijanje glave”

Deseta osobina za koju sam vidio da se podudara kod prijašnjih haridžija i Idiša danas je “brijanje (glave)”.

Ovo svojstvo je istovremeno i sedma šubha kojom zbunjuju druge. Ovu osobinu, iako je od njih, kao što je došlo u hadisu,³⁶ današnje haridžije uzele su kao dokaz u svoju korist ograđujući se od osobina haridžija. Otuda kažu: “Mi smo u suprotnosti od toga, pa skoro da se i ne brijemo (glavu)”.

Brijanje (kose), iako je od osobina prvih haridžija, ipak u svom domenu nije najvažnija već je najbitnije to da su se oni odvojili od ummeta ideologijom, djelom čak i izgledom!³⁷

Ovi osjećaji za izdvajanjem i isticanjem nad većinom ummeta su zapravo spomenuti u ovom (hadiskom) tekstu kao i u ostalim. I zato što se ovo kod dotičnih mijenja u stanje zadovoljstva nužno ga (isticanje) vodi ka potcjenjivanju svakoga ko nije poput njih.

U drugom hadisu stoji: “Ko obuče odijelo isticanja, Allah će ga odjenuti odijelom poniženja”.³⁸

Poput ovog, drugi šerijatski tekstovi također podstiču na mijenjanje sa ostalim muslimanima sve dok su oni na sunnetu. Ovo je stvar koju su shvatili prijašnji učenjaci (selef), pa bi bili skloni primjeni sunneta koji ih ne bi općenito odvajao od muslimana, kao što se to kod nekih od njih očitivalo u skraćivanju odijela i neskraćivanju.³⁹

Zaista je pokušaj isticanja i razlikovanja od safova ummeta, njegovih obilježja i vanjštine u stvari poziv na izdvajanje od ummeta u njegovoj akidi (vjerovanju). Ovo je ono u što su zapale prve haridžije, a to je da su se vanjštinom izdvojili od ummeta, tj. sa brijanjem

36 Bilježi Imam Muslim opis Zul Huvejsire – prvog haridžije da je bio obrijane glave (1064).

37 tj. kao što su se prijašnje haridžije izdvajale brijanjem glave, tako se danas Idiš ističe nekim drugim simbolima koji su spomenuti u tekstu.

38 Hadis prenosi Ibn-Omer, a bilježe ga imam Ahmed, Ebu-Davud i Ibn-Madže.

39 Najvjerovatnije da autor ovdje cilja na skraćivanje odjeće do pola cjevanice, kao što stoji u hadisu od Ibn Omera, a Allah najbolje zna.

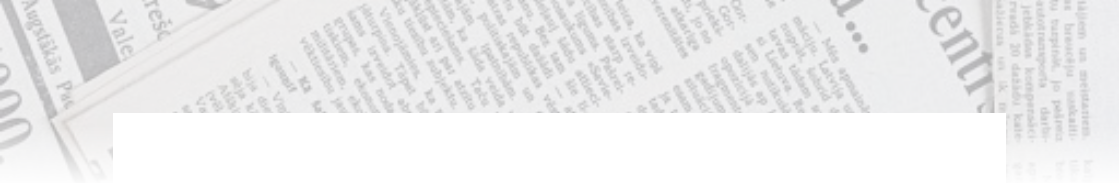
(glave) i sličnim pretjeranim primitivnim praksama. Nije dugo potrajalo, pa su se u menhedžu izdvojili od ummeta. Danas ovo vidimo upravo kod Idiša i mnogih koji suosjećaju sa njima ili nose njihovu ideologiju. Od toga je oduljivanje u pretjeranim emocijama, oblačenje crne odjeće, pokrivanje lica šalom itd. Oni za to nemaju dokaz u sunnetu ili neku relevantnu predaju, to je bolest izdvajanja od većine muslimana.

Ja ovdje niti hvalim niti kudim brijanje (glave), to je obična vanjštinna, ali cilj je suprotstavljanje tom isticanju, njegovom utjecaju na čovjeka i njegov svjetonazor, te pravac - koje ostavlja u naslijede teške bolesti i opasna izokretanja.

Ako uzmemo u obzir da su većina onih koji su pali pod utjecaj ovog isticanja mladići ludih ideja, otuda ćeš naći ovu vanjštinu, a to je ljubav prema isticanju, kod svakog dobrog i drugih koji to nisu. Odnosno, nemoj se čuditi ovome kod dobrog mladića, to je utjecaj te životne faze i možda će - kao i u onih koji nisu dobri - kod njega potrajati. Pri tome, spomenuću da mi je jedan od njih ovo pričao, a on je od najrazboritijih među njima: "Bili smo u zatvoru kada primijetismo da je jedan mladić pustio kosu. Rekli smo među sobom: "Ovo je menhedž", čudeći se njegovom djelu i izgledu. Naime, povezanost ove osobine, a ona je deseta od važnijih, radi spoznaje je niza misli ove skupine u prošlosti i danas, te radi shvatanja ove poslaničke mudžize.

Ovo je deseto svojstvo i ujedno, s druge strane, sedma Idišova šubha; oni smatraju da je nepoštojanje brijanja (glave) kod njih dovoljno da izadju iz okvira haridžija, a to je veliko neznanje.

Ovo se veže za desetuu osobinu u kojoj se podudaraju haridžije danas i haridžije juče i ovo je takođe njihova sedma šubha.

Osma šubha:

**Opis haridžija da
ubijaju muslimane
ne važi za nas**

Osma šubha, a ujedno i jedanaesta osobina, koje sam našao kod haridžija u (hadiskim) tekstovima, te našao da se podudara sa Idišom danas je: “Oni ubijaju pripadnike islama, a ostavljaju sljedbenike mnogoboštva.”⁴⁰

Ovime su pomutili stvar svojim sljedbenicima govoreći: “To je opis haridžija, dočim mi ubijamo krstaše, rafidije/šiije, obožavaoce kaburova i otpadnike (od islama), pa gdje je ovo naše stanje naspram opisa haridžija koji je došao u hadisu?”.

Da bi odgovorili na ovu šubhu, neminovno je spomenuti i sljedeću šubhu kako bi dali odgovor na obje istovremeno.

Deveta šubha i ujedno dvanaesta osobina haridžija je njihov (Idišov) govor: “Haridžije proglašavaju nevjerstvom činjenje velikog grijeha, pa jeste li našli kod Islamske države proglas u kojem označava nevjerstvom djelo velikog grijeha?!”.

Kažem: nije došlo ni u jednom (hadiskom) tekstu, od onih što su vjerodostojni u opisu haridžija, da oni smatraju nevjerstvom čin velikog grijeha. Otuda je čudno kada neko ostavi opise koji su došli u vjerodostojnim predajama i pribjegne knjigama o sektama (u islamu).

Ako kažu: “Je li to hoćeš da ukineš ovaj opis od haridžija?”.

Kažem: nije tako, suština onoga što govorim je da je ta osobina nastala kasno nakon njihove pojave. Oni nisu počeli s time nego su pretjerali u nekim propisima vjere i puno naglašavali osudu onoga ko se s njima razide u tome, a u tolikoj mjeri da ih je to pretjerivanje odvelo u smatranje nevjernikom onoga ko čini velike grijeha. Prva stvar s kojom su došli do proglašavanja nevjernicima Aliju, radijallahu anhu, Muaviju, radijallahu anhu, i ostale s njima nije bila njihov stav da je počinitelj velikog grijeha nevjernik već su pretjerali sa svojim plitkim razumom u tom vjerskom propisu (sudstva).⁴¹

40 Buhari (3344), i Muslim (1064).

41 tj. nisu prihvatili dogovor 'Amra ibn 'Asa kao izaslanika Muavije i Ebu-Musaa el-Ešarija kao izaslanika od Alije, radijallahu anhu, a on je bio da Alija oštane halifom u Kufi, a Muavija vladarom/emiroom Šama i da se zaustavi sukob između njih dvojice. Smatrali su ovaj ustupak Alije nevjerstvom, pobunili se i izašli u borbu protiv njega

Ashabi, radijallahu anhum, nisu im pripisivali da su nastali na toj novotarskoj osnovi (smatranje velikog grješnika nevjernikom), jer zapravo i nisu, već su im negodovali što su neke ogranke vjere ili pravna pitanja idžtihada učinili od osnova (vjere) zbog kojih čovjek (kada pogriješi) postane nevjernikom.

I ovo je tačno ono u što su danas upale haridžije, tj. Idiš. Nisu otišli do toga da smatraju nevjernikom počinitelja velikog grijeha već su odredili da je nevjerstvo ono što ne izvodi iz vjere.

Od najpoznatijih stvari, i prije i sada, s kojima neku radnju proglašavaju nevjerstvom su:

- Pitanja iz oblasti sudstva. Ovo su učinili vratima s kojih se istjeruje (iz vjere). Svi koji se razidu s njima u ovome su u riddetu (otpadništvu), u svim varijantama ovog pitanja i oblicima koji jesu nevjerstvo i koji to nisu. Čak u nekim pitanjima idžtihada⁴² ove oblasti neistomišljenika proglašavaju nevjernikom. Ovo ću, inšallah, spomenuti sa dodatkom i pojašnjenjem u zasebnom pasusu.
- Isto su uradili sa propisima ljubavi i mržnje (u vjeri), pa su to učinili jednim naličjem i njegove propise (nepridržavanje istih) otpadništvom, čak u oblicima koji ne dosežu do nevjerstva i otpadništva, odnosno u stvarima koje su pitanje idžtihada i u drugim poglavljima (riddeta). Naime, nećeš naći u (hadiskim) tekstovima niti u hutbama prvih haridžija tvrdnje (koji svjedoči) o proglašavanju nevjerstvom djelo velikog grijeha, nego ih je njihova stvarnost i njihovo prakti-kovanje (vjere) odvelo do toga da bi potom ulema to označila njihovim temeljom. Zatim, kada su haridžije postale

42 Idžtihad je ulaganje intelektualnog napora da se dođe do šerijatskog stava o nekom pitanju koje nije izravno spomenuto u Kur'anu ili hadisu. Pravo na idžtihad imaju samo vrhunski učenjaci. Osnova ovog pitanja ima utemeljenje u hadisu kojeg bilježi Buharija od 'Amra ibn 'Asa, da je rekao Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Kada vladar donosi odluku i uloži trud u donošenju suda, pa zatim pogodi, imaće dvije nagrade. A kada donosi odluku i uloži trud pa pogriješi, imaće jednu nagradu". (7352)

apologetskom sektom koja ima svoju teoriju - pridržavali su se toga, a to je poput onoga šta se nalazi u knjigama nasljednika haridžija u teoriji - ibadijja.

Dakle, relevantno je praktikovanje vjere i stvarnost.

Upravo je to stanje danas sa Idišom, slično kao perka perki: nisu proglasili nevjerstvom počinioaca velikog grijeha, već su odredili da ono što ne izvodi iz vjere - izvodi, zatim to sprovedi, a dobili isti rezultat (tj. kao kod prijašnjih haridžija).

Zato se ne obmanjuj, o brate moj, njihovim govorom (kada kažu): "Gdje nalazite da Islamska država proglašava nevjerstvom za veliki grijeh?".

Kažem: zaista se ovo ne nalazi čak ni u hutbama Nafi'u ibn Ezreka⁴³ niti Šebiba El-Haridžija⁴⁴ ! Naime, jedino što je bitno jeste da se pogleda u njihovu stvarnost!

Kada ti postane jasan ovaj odgovor na (spomenutu) šejtansku šubhu, onda se sa ubjeđenjem zna da su oni najpreči ljudi za ovaj opis koji je došao u knjigama o sektama, tj. opis koji je od njihovih najpoznatijih osobina i stanja.

Ovdje odgovor na prethodnu šubhu postaje jasan: oni ubijaju pripadnike islama, a ostavljaju sljedbenike mnogoboštva i ovo je opis (njih) iz govora najiskrenijeg, sallallahu alejhi ve sellem..

Pa ako pitaš: "Kako to?", reći ću ti: vidjeli smo i čuli mnogo puta u njihovim zvaničnim izjavama "da je borba protiv otpadnika i njihovog razaranja preče nego borba protiv nevjernika u osnovi". Ova

⁴³ Prethodno je spomenut u govoru o prvoj šubhi Idiša.

⁴⁴ Njegovo puno ime je Šebib ibn Jezid ibn Nu'ajm ibn Kajs eš-Šejbani, Ebu-Dahhak. Proglasio je hilafet na koji su mu haridžije dale prisegu. U Mosulu je izašao u borbu protiv Hadžadža es-Sekafija i gotovo ga je bio pobijedio da tadašnji halifa Abdul-Melik nije poslao vojsku iz Šama pod vođstvom Sulejmana ibnul-Ebreda. Bio je poznat je po neustrašivosti, govorništvu i poeziji, čak i njegova supruga Gazala i majka Džehiza. Historičari se razilaze da li je umro ili se utopio. Ibn-Kesir navodi da se utopio u rijeci Tigris nakon dugotrajne bitke. Vidi El-bidajeh ve-n-nihajeh, 9/26.

stvar je raširena i poznata iz njihovih govora, izjava i djelovanja i to je ono najvažnije.

Neće te obavijestiti istinitije o stvarnosti ove stvari niko do mudžahidske jedinice koje su kod njih vidjele sprovođenje spomenu-toga. I to je baš onako kao što spominje Allah, subhanehu ve te'ala: "šejtanove stope".⁴⁵

Oni (Idiš) su ih (prvo) proglasili nevjernicima kako bi izašli iz grijeha borbe protiv muslimana i ostavljanja nevjernika, zatim su odredili za prioritet borbu protiv tih otpadnika "sahavata". I izumili su terminologiju da bi im bila pokriće za njihovo proglašavanje nevjernicima raznih grupa rekavši (za sve) da su "sahavati".

Mi ne poričemo da postoji kategorija (pravih) sahavata koji su u savezu sa rafidijama i krštašima, a različita je od one koju ovi (Idiš) tako primjenjuju i koji su se razišli s njima (Idišom).

Na primjer, vidjeli smo da je od njihovih nadasve poznatih stavova to što neki od njih daju prednost borbi protiv Hamasa nad borbom protiv Jevreja, jer je to (po njima) sukladno pravilu da je u osnovi borba protiv otpadnika preča nego borba protiv nevjernika.

I pitaj o njima stanovnike Šama i o njihovim lažima na mudžahidske jedinice, čak i najbliže ljude njima, kako su to prethodno tvrdili, a to je "Džebhetu-Nusra"⁴⁶: i njih su proglasili nevjernicima i ohalalili njihovo ubijanje. I isto ovo važi za njihov pokolj nad "Ahraru-Šam"⁴⁷ i drugim od mudžahidskih jedinica. Sproveli su nad (svima) njima ubištva, eksplozije i (razne) zamke. Ubijali su ih kao otpadnike (kako tvrde), a ne braneći se.

45 Upozorenje na slijedeće šejtanovih koraka je došlo u više ajeta, npr.: "O ljudi, jedite od onoga što ima na Zemlji, ono što je dopušteno i prijatno i ne slijedite šejtanove stope. On vam je otvoreni neprijatelj." (2/168)

46 Džebhetun-Nusra ("Front podrške") je jedinica koja je bila ogrankom Al-Ka'ide u Siriji do jula 2016. godine, od kada prekida prisegu Al-Ka'idi, te nakon određenog vremena stupa u savez "Hej'etu Tahririš-Šam" sa nekoliko drugih jedinica.

47 Ahraruš-Šam (Slobodni stanovnicima Šama) je jedna od najuticajnijih borbenih formacija u Siriji nastala 2011. godine.

Ovo ne kažem izmišljajući o njima. Naprotiv, ovo je doslovni govor Adnanija i drugih njihovih glasnogovornika dotle da je jedan od njih rekao: "Naše greške su grijesi, a vaše greške su riddet/otpadništvo!".

Kada spojiš ovaj njihov govor sa njihovim izjavama da je borba protiv otpadnika preča nego protiv nevjernika te kada saznaš ko je po njima otpadnik, onda ti postane jasno da oni ubijaju pripadnike islama, a ostavljaju sljedbenike mnogoboštva.

Deveta šubha:

**Opis haridžija
da ostavljaju
mnogobošce se ne
podudara s nama?**

Ako kažu: “Kako tvrdite da se ne borimo protiv sljedbenika mnogoboštva, a za naša poprišta s njima zna i ko je blizu i ko je daleko (od toga)?”.

Kažem: ova šubha zahtijeva odgovor sa pojašnjenjem vašeg zamršivanja ove stvari. Stoga, u odgovoru kažem da se ovaj opis (haridžija) razmatra sa dva aspekta:

Prvi je da oni (haridžije) ubijaju sljedbenike islama, a ovo o vama zna i bliski i daleki sudionik. Odnosno, ne postoji džihadska skupina osim da je od vas poklana, a broj pripadnika tevhida koje ste vi ubili je dosegao hiljade, ma kako god vi njih nazivali: “Otpadnici”, “Sahavati”, “Huškači”, “Sluge vladara” i druga razna imena s kojim ste ih istjerali iz islama!

Upitajte onoga što je nepravedno ubijen iz (redova) Islamske vojske Iraka, koliko ste njih poklali (?) i koliko ste njihove krvi ohalalili? Uvijek pod različitim imenima, a s jednim te istim ishodom!

I kao da se neki od vas raduju što spomenutih Islamsku vojsku (Iraka) kako bi mi kontrirao riječima: “Zar ne znaš da su oni ušli među sahavate i raspali se; neko je dezertirao, neko se predao, a neko postao otpadnik sa sahavatima?!”.

Kažem: znam to, tako mi Allaha, čak si istinu rekao u dijelu toga. Međutim, vi ste zajedno sa pravim sahavatima učestvovali u njihovom pokolju! I iako su se neki od njih priključili sahavatima, većina njih poklana je vašim rukama!

Zapravo, danas u islamskom svijetu ne postoji džihadska formacija da je ubila od mudžahida - izvinjavam se zbog nespominjanja ostalih muslimana - koliko ste vi pobili ili pak blizu toga! I ovo je stvar u koju nema sumnje.

Čak, većina organizacija koje smatrate nevjerničkim nije pobila ni desetinu od muslimana koje ste vi pobili, a kamoli ona (vaša) vrsna ubištva vojnih zapovjednika džihada te intelekta koji rukovodi i

sprovodi (džihad). To je (vaša) stvarnost i primjena (osobine harid-žija da ubijaju muslimane).

A što se tiče (Idišove) teorije (u akidi), pa pitajte ih o većini muslimana kakav je njihov propis? Oni će ti reći: "Ne smatramo ih nevjernicima, naprotiv, oni su kod nas u osnovi muslimani dok ne počine stvar koja ih izvodi iz vjere".

Ovaj govor je u vanjštini istina, a u suštini smrtonosni otrov, jer ćeš naći u (Idišovom) opisu domena stvari koje izvode iz vjere da ogromna većina ummeta nije sačuvana od počinjenja toga.

I pitaj ih o milionima (muslimana) pri armijama (država), pitaj ih o milionima ljudi u (državnoj) sigurnosti i upitaj ih o svim islamskim grupacijama s kojim se razilaze?

I upitajte ih o Hamasu i Muslimanskoj braći? I pitaj ih o svim džihadskim jedinicama koje se razilaze s njima. I pitajte ih o običnom (muslimanskom) narodu koji ne dijeli njihov stav, odbacuje ih i suprotstavlja im se.

I o svakom učenjaku koji im se suprotstavlja, pitaj ih.

I upitajte ih o javnim ličnostima u znanju, ideji i da'vi koji ne zauzimaju njihov stav, protive im se i na njih upozoravaju?

Sve ove kategorije muslimana, i opće i posebne, kod njih (Idiša) imaju propise različitih izraza, ali jedinstvenog značenja; oni su jedno od sljedećeg: "Sahavati", "Taguti", "Pomagači zulumčara", "Skupine koje se uštežu" (od uspostave Šerijata), dakle različiti nazivi ali s jednim značenjem, a ono je otpadništvo.

Kada primijeniš ove nazive na muslimana kao jedinku ummeta od običnih i posebnih (u ummetu), nećeš naći osim da su to prazne tvrdnje. Zapravo, to je (u suštini) proglašavanje nevjernicima i običnih i istaknutih (muslimana) i to sa najčudnijim sredstvima. Hoće li nakon ovoga razuman insan reći da oni ne smatraju nevjernicima sljedbenike islama i ne ubijaju pripadnike imana od

uleme, mudžahida i vođa naspram kojih su bili nemoćni neprijatelji ummeta??!!

Pa hoće li sada razuman čovjek reći da se ovaj (poslanički) opis: "Ubijaju sljedbenike islama" ne odnosi na vas? Naprotiv, već je ovo, tako mi Allaha, od prevare nad ummetom u pogledu njezina stvarnog neprijatelja. Vi ste zasigurno premašili židove u tome.

Ovo je što se tiče ovog aspekta i njihova opisa da ubijaju sljedbenike islama.

Što se tiče druge strane, a to je da "ostavljaju sljedbenike mnogoboštva", oni su to izdefinisali i primijenili kroz djelo. Zapravo su kao osnovu uzeli za prioritet borbu protiv otpadnika naspram nevjernika, a već je prethodilo objašnjenje šta je po njima otpadnik, a u tolikoj mjeri da je jedan od njih rekao: "Borba protiv Hamasa je preča od borbe protiv Jevreja". To je ono što teoretski promišljaju.

A što se tiče primjene toga naći ćeš u statistikama njihovih (vojnih) operacija u Šamu, poredeći broj njihovih operacija u oslobođenim regijama sa onim u okupiranim regijama, te poredeći broj njihovih operacija, klopki i napada (eksplozijama) na nusajrije⁴⁸ sa brojem tih istih njihovih operacija na džihadske formacije različitih imena, naći ćeš zastrašujuću razliku!

Pogledaj u njihove operacije u Iraku da bi upoznao stvarnost, uporedi između onih (izvedenih) u sunijskim pokrajinama i onih u šijskim pokrajinama te broj ubijenih njihovim rukama od sunija i šija. Čak, pogledajte u njihove sljedbenike i pristaše u Jemenu

48 Nusajrije su otpadnička šiitska sekta nastala na prostoru Iraka u trećem hidžretskom stoljeću. Vjeruju u božanska svojstva Alije ibn Ebi-Taliba. Njihov osnivač je Muhammed ibn Nusajr po kome nose ovaj naziv. Dugi niz godina su imali sljedbenike samo u plemenu Benu Nemir odakle i potiču. Otuda su se i zvali nemirijuni. Ovo sektaško učenje se raširilo sa njihovim dolaskom u Halep na sjeveru Šama. Francuskim koloniziranjem Sirije dobijaju naziv Alevije što znači Alijanci. Ovim nazivom su francuski agresori htjeli da muslimanskom življu omile ovu šiitsku sektu. Isti okupator postaviće njih, iako su bili manjina, da vlada Sirijom što je potrajalo sve do danas. Zločine nusajrijskog režima danas zna svako.

kako se usmjeravaju na ubistva saudijske armije, a ostavljaju Hute⁴⁹ da puštoše po Jemenu čineći nered!!!? Sve ovo zbog njihove izopačene osnove (u akidi).

Pogledajte u cifre njihovih bombaških napada na mudžahide i uporedite to sa brojem njihovih operacija u Iranu da bi saznali stvarnost njihova ubijanja pripadnika islama i ostavljanja sljedbenika nevjerstva i mnogoboštva.

Nije uslov da se ovaj opis podudari s njima, a da oni nikad ne ubiju nijednog nevjernika! Ovo ne postoji ni kod haridžija u čiji haridžizam nema sumnje. Naime, relevantno je šta dominira (u nečijoj borbi). Onaj ko je čitao biografiju haridžija iz Magriba koji su se borili protiv ubejdija, našao je da su oni bili boljeg stanja od haridžija Idiša, zapravo su se borili protiv nevjerničkih ubejdija⁵⁰, pa unatoč tome, ulema se nije razišla da su oni bili haridžije.

Pa razumijemo li historiju i jesmo li svjesni stvarnosti? Da ne budemo prevareni iz iste rupe dva puta, čak uzastopno više puta!

49 Huti (ar. husijun) su vojni, politički i vjerski pokret u Jemenu među tamošnjim šiitima - zejdijsima. Osnovao ih je 1992. god. Husejn el-Husi kojeg je 2004. god. ubila jemenska vojska. Sa događajima tzv. Arapskog proljeća počinju sa otvorenom borbom protiv jemenske vlade i sunijskog stanovništva, uz političku pomoć Irana uzeli su veliki teritorij, a trenutno pod vlašću drže i glavni grad Sanu.

50 Ubejdije su šiitska sekta poznata i kao fatimije ili ismailije. Nastali su u četvrtom hidžretskom stoljeću među berberskim plemenima u današnjem Tunisu, a zatim zauzeli čitavu Sjevernu Afriku i uspostavili tzv. Fatimijsku državu u Egiptu. Tamo su sunije lišili svih važnih pozicija u državi, a na njihova mjesta postavljali čak kršćane i Jevreje. Naredili su javno psovanje ashaba. Za njihova vakta su nastale brojne novotarije kao što su ekstremni sufizam, druži i nadasve poznati mevlud. Zabranili su namaz u džamiji 'Amra ibn 'Asa, osvajača Egipta (jer je ovaj ashab bio u Muaviju u njegovom sporu sa Alijom). Dozvolili su vino i blud. Ubili su oko četiri hiljade učenjaka i pobožnjaka ne bi li ih odvratili od njihovog vjerovanja u ispravnost vjere ashaba. Tvrdili su da poznavaju gajb i da vode porijeklo od Fatime ez-Zehre. Međutim, njihovo rodoslovlje, po onome kako spominje ulema, doseže do izvjesnog međžusije/vatropoklonika ili Jevreja. Sve spomenuto su rekli neki od sljedećih učenjaka: imam Ez-Zehabi, El Bakilani (ešarijski učenjak), El-Kabisi, El-Kadi 'Ijad, Es-Sujuti, Er-Ru'ajni, Ibn-Halekan.

Ovo je, tako mi Allaha, samo dadžbina i porez na naše neznanje o vjeri i historiji!

Ovo je što se tiče prethodne dvije šubhe kojima mrse poimanje kod omladine i običnih muslimana u ummetu toliko da se neki ugledni ljudi, iako se s njima (Idišom) razilaze, ipak suzdržavaju da ih opišu haridžijama (?!)

Kažem: tako mi Allaha, i opet Allaha mi, i opet Allaha mi, ne obuzima me ni najmanja sumnja u njihov (Idišov) haridžizam, jer nisam našao nijedan vjerovjesnički opis njih (haridžija) osim da isti postoji kod njih (Idiša) kao sunce.

Pa hoćemo li zavaravati i sebe i narod (po pitanju Idiša)?

The background of the image is a grayscale micrograph showing a network of plant cells. The cells are roughly hexagonal or polygonal in shape, with thick, dark cell walls that form a complex, interconnected pattern. The interior of the cells is lighter and less detailed, creating a textured, organic appearance.

Dodatak devetoj šubhi:

**Izbjegavaju
da čuju govor
protivnika**

Upotpunićemo spomen ostalih osobina haridžija koje se podudaraju sa osobinama sljedbenika Bagdadija.

Od toga je hadis kod imama Muslima od Alije, radijallahu anhu (da je rekao):

“O ljudi, čuo sam Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da je kazao:

‘Pojaviće se narod u mom ummetu koji će učiti Kur’an, vaše učenje (Kur’ana) naspram njihovog nije ništa, niti je vaš namaz naspram njihovog namaza išta, a niti je vaš post naspram njihovog posta išta. Učiće Kur’an misleći da je on (dokaz) za njih, a ustvari je protiv njih. Njihov namaz neće prelaziti njihov grkljan. Izlaziće iz vjere kao što strijela izlazi iz lovine.

Kada⁵¹ bi znala vojska koja će ih susresti šta im je obećano na jeziku njihova Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem (od blagodati), posve bi se posvetila tom poslu. Znak toga je da je među njima čovjek koji ima nadlakticu, a nema podlaktice. Na vrhu nadlaktice mu je mesnato tkivo poput bradavice dojke sa bijelim dlakama. Otići ćete prema Muaviji i narodu Šama, a ostaviti njih iza sebe sa vašom djecom i imetkom? Ja vjerujem da su ovo ti ljudi (protiv kojih vam je naređena borba), oni su prolili zabranjenu krv i izvršili prepad na stado ljudi. Zato, krenite naprijed u ime Allaha (protiv njih).”⁵²

Rekao je Selema ibn Kuhejl⁵³:

“Sišli smo sa Zejd ibn Vehbom na neko mjesto (pa je ispričao događaj) dok nije rekao: “I prešli smo preko mosta. Kad smo se susreli sa haridžijama, na njihovom čelu toga dana bio je Abdullah ibn Vehb Er-Rasibi. On im reče (svojoj vojsci): ‘Bacite koplja i izvucite svoje mačeve iz ovojnica, jer se plašim da će vas napasti kao što su vas napali na dan Harure!’

51 Nastavlja se govor Alije, radijallahu anhu.

52 Muslim (1066).

53 Slijedi govor Ibn Kuhejla, tabi'ina koji je svjedočio ovom događaju.

Vratiše se, baciše svoja koplja i izvadiše mačeve. Ljudi (Alijina, radijallahu anhu, vojska) su se borili protiv njih sa svojim koplji-
ma. Ubijani su jedan za drugim. Toga dana su poginula samo dva
čovjeka (iz Alijine, radijallahu anhu, vojske).

Zatim Alija, radijallahu anhu, reče: 'Potražite osakaćenog⁵⁴ (među njihovim leševima). Tražili su, ali ga ne nađoše. Zatim Alija, radi-
jallahu anhu, lično uštade (i krenu) dok nije došao do skupine ljudi koji su ubijeni (nagomilani) jedan nad drugim. Reče: 'Pretražite sve do zadnjeg!'. Nađoše ga (osakaćeni leš) prvog do zemlje. Istog momenta Alija, radijallahu anhu, uzviknu tekbir (Allahu Ekber), pa malo poslije reče: 'Istinu je rekao Allah i dostavio ju je Njegov Poslanik (sallallahu alejhi ve sellem)'.

Stade do njega Ubejda Es-Selmani i reče: 'O vođo vjernika, tako ti Allaha pored kojeg nema drugog boga, jesi li čuo ovaj hadis od Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem?'. On odgovori: 'Da, tako mi Allaha pored kojeg nema boga osim Njega'. Tako ga je tri puta (Allahom) zakleo (pitavši), a on se zaklinjao (Allahom) odgo-
varajući mu."⁵⁵

Ovaj hadis sadrži nekoliko opisa haridžija mimo onih prethodno spomenutih.

Od toga su riječi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem: "Izlaziće iz vjere kao što strijela izlazi iz lovine/plijena".

Ovdje se nalazi vanosjetilni⁵⁶ i osjetilni opis. Ovaj nadosjetilni opis ne zna niko do Allah, azze ve dželle, međutim, povezan je sa vanjštinskom osobinom, a ona je hitrošt prevrtanja, mijenjanja i upuštanja u velika pitanja koja ih možda izvode iz vjere.

54 tj. gore opisanog koji nema podlaktice.

55 Hadis bilježi imam Muslim (1066).

56 tj. opis koji je stvar gajba, onoga što ne zna niko osim Allah. To je opis izlaska iz vjere. Međutim, dotični izraz na arapskom nema značenje da su nevjernici, pa su se otuda učenjaci razišli oko tog pitanja.

Ovaj vanjštinski opis postoji među njima od prošlosti pa do danas. Onaj ko se okušao raspravljati s njima poznaje istinitost ovoga, a naročito kada se ovome pridoda njihov opis da su “mladih godina i blesavih ideja”.

Došlo je više izraza ovog njihovog opisa u nekoliko rivajeta (hadisa) i svi toliko upućuju na brzinu izlaska iz vjere da je to upoređeno sa strijelom koja prethodi krvi i buragi (sadržini želuca), tj. izađe iz lovine prije nego izađe krv. Pa koje se poređenje ovdje hoće mimo ovog?!

Od njihovih osobina je i ovo: “Otići ćete prema Muaviji i narodu Šama, a ostaviti njih iza sebe sa vašom djecom i imetkom”.⁵⁷

I zaista smo vidjeli da se jedinice mudžahida napadajući neprijatelja ne boje onih što su iza njih niti za svoja sjedišta osim od Idiša. Upravo se ovo od njih (Idiša) dogodilo mnogo puta: Idiš ih (mudžahide) ostavi kada napadaju nusajrije, a zatim preuzmu baze mudžahida. Ovo je, tako mi Allaha, od osobina i stanja prvih haridžija. Dakle, prevara mudžahida i odbijanje da idu na neprijatelja pod izgovorima i opravdanjima koja nisu boljeg stanja od izgovora njihovih prethodnika.

Od toga je i govor komandanta haridžija Ibn-Vehb er-Rasibija: “Bacite koplja i izvucite svoje mačeve iz ovojnica, jer se plašim da će vas napasti kao što su vas napali na dan Harure”.⁵⁸

Ovo je okretanje da se poslušava savjet i saslušava dokaz i objašnjenje kako ne bi utjecalo na (njihove) sljedbenike kao što su prije toga promijenili stav zbog govora Ibn-Abbasa, radijallahu anhu.

57 Muslim.

58 Harura je mjesto nadomak Kufe gdje su se haridžije smjestile u vrijeme Alije, radijallahu anhu. Iskazali su mu javno protivljenje. U spletu niza događaja došlo je do rasprave između haridžija i Abdullaha ibn Abbasa, radijallahu anhum, kao Alijinog izaslanika. Ibn-Abbas je iznio argumente protiv njihovih zamjerki Aliji, dokazao im ispravnost Alijinog postupka i nadgovorio ih. Tada je iz redova haridžija istupilo oko dvije ili četiri hiljade ljudi. Oko ovih brojki postoje i drugi rivajeti.

Pa pogledaj, tako ti Allaha, na odgovore Idiša i upozorenja da se ne sluša pojašnjenje iskrenih savjetnika, uleme i ostalih što posjeduju dokaze i argumente, te mnoštvo njihovih upozorenja da se ne sluša uopšte govor protivnika da ne bi uticao na njihove sljedbenike među obmanutom omladinom.

Subhanallah, kako su im slične osobine i kako im se podudaraju stanja toliko da se na njima oštvari govor najiskrenijeg, sallallahu alejhi ve sellem: "Izaći će iz kičme ovoga".⁵⁹ Upravo su to oni, tako mi Allaha, u istom obliku i menhedžu/pravcu.

Od njihovih osobina (koje se razumiju) iz ovog hadisa je i sljedeće:

Da Ubejda Es-Selmani tri puta zaklinje Aliju, radijallahu anhu (da je čuo hadis o njima od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem), a to nije učinio osim (iz razloga) što im je palo na srca da su pobili grupu koju su iscrpili namaz i ibadet.

Ovo je, tako mi Allaha, ono čega se nastoje izbaviti mnoge vođe džihada kada žele da uzvrate na njihovo (Idišovo) neprijateljstvo, pa im neki njihovi sljedbenici otkazu poslušnost radi svoje obmanutosti onim što Idiš ispoljava od religioznosti i obilježja vjere.

Stoga kažem: Subhanallah, kako je ova noć slična jučerašnjoj!

Zaista, niko nije milostiviji prema ovom ummetu od Allaha, subhanahu ve te'ala, koji nam je objasnio na jeziku našeg Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, pojasnio sasvim dovoljno da poslije toga neće biti prevaren niko osim neznalica! Zato se čudim onome što je obmanut izjavama haridžija, a ne zadovoljava se govorom iskrenog kome je potvrđena istinitost, najiskrenijeg stvorenja ostalim stvorenjima (tj. Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem).

Unatoč ovom vjerovjesničkom objašnjenju, njima je obmanuto (Idišom) na hiljade omladinaca.

59 Ovo su riječi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, upućene Zu-Huvejsiri. Vidi hadis Ebu-Se'ida el-Hudrija u Sahihu imama Buharije (3610).

Ovo je zaključno o devetoj šubhi. Ovom šubhom (opis haridžija da ostavljaju mnogobošce ne važi za njih) su najviše bijesni, uzmaknu pa opet njome napadnu svakog ko ih opisuje haridžizmom i njome najviše sa sebe skidaju opis haridžija.

Zaista sam, tako mi Allaha, nastojao izvesti sve ove opise (haridžija) iz riječi onoga koji ne govori po svom hiru (tj. Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem).

Drugi dodatak devetoj šubhi:

**Pojavljaju se u
vremenu krize u
ummetu**

Zaista sam, tako mi Allaha, nastojao izvesti sve ove opise (haridžija) iz riječi onoga, sallallahu alejhi ve sellem, koji ne govori po svom hiru.

Imam Muslim, rahimehullah, spomenuo je deset hadisa o haridžijama; nisam našao u njima nijednog opisa (haridžija) osim da se nalazi kod njih (Idiša) posve bistro, osim nekih specifičnih opisa:⁶⁰ među njima je Zu-s-Sudejje,⁶¹ pojava haridžija u vrijeme podjele među muslimanima i da će ih pobiti skupina muslimana koja je najbliža istini. Ovi opisi su posebni za tu skupinu haridžija koja je izašla na Aliju, radijallahu anhu.

Uprkos tome, ipak se u ovim opisima nalaze blage naznake ka oblicima i pojavama u kojima oni sliče haridžijama danas (tj. Idišu). Od toga je da se pojavljuju u vrijeme smutnje i raskola (među muslimanima). Ovo je u stvari blaga napomena da su oni od bolesti koje izlaze u krizama, te da povećavaju krizu u ummetu.

Vjerovatno se sjećate vremena ulaska Idiša u Šam i kako je to povećalo (već postojeću) krizu u Šamu! Isto tako je bilo sa njihovim ogrankom koji se pojavio u Gazi u onom vremenu krize i sukoba između stanovnika Gaze i Jevreja i opsade u kojoj se našla Gaza: pojave se među njima da povećaju slabost muslimana i razvale njihovu stvar.

Slično tome je Poslanikov, sallallahu alejhi ve sellem, spomen Zu-s-Sedjetejen, da to bude Aliji, radijallahu anhu, dokaz kada se bude borio protiv njih. Ovaj njegov opis dolazi iz Poslanikovog, sallallahu alejhi ve sellem, znanja o mnoštvu onih s kojim će se i čijom će se karakterističnom vanjštinom muslimani obmanuti.

60 Vidi prethodni članak u kojem je hadis Alije, radijallahu anhu, citiran u cjelosti.

61 Zu-s-Sudejeh je prethodno spomenut i opisan u hadisu Alije, radijallahu anhu, kod Muslima (1066) gdje stoji: "Među njima je čovjek koji ima nadlakticu, a nema podlaktice. Na vrhu nadlaktice mu je mesnato tkivo poput bradavice dojke sa bijelim dlakama". Njegovo ime je Hurkus ibn Zuhejr el-Bedželi. Ubila ga je Alijina vojska u bici Nehrevan. Njegov pomen i opis se nalaze takođe u hadisu od Ebu-Se'ida el-Hudrija, a bilježe ga Buharija (3610), Muslim (1064) i Ebu Davud (4768). Tu stoji da je on: "Crn čovjek čija se jedna mišica, poput ženske dojke ili poput komada mesa, jako trese".

Iako je onaj ko se bori protiv haridžija najbolji pojedinac svog vremena (tj. Alija, radijallahu anhu), bio je u potrebi za predajom koju lično prenosi, predajom u kojoj nema laži i zbog koje nije utje-
ran u laž (jer se ista obistinila). Dakle, bio je u potrebi za vidljivim znakom koji potvrđuje istinitim njegovu predaju (od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem)! Ovo u stvari pojašnjava žestinu zamršenosti slučaja haridžija kod mnogih ljudi.

Od toga je događaj kada Ubejda Es-Selmani, rahimehullah, koji je od najboljih tabina, najučenijih pratilaca Alije, radijallahu anhu, zaklinje Aliju tri puta u vezi slučaja haridžija (da je to čuo od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem). Zato nije se čuditi da stvar haridžija bude zamršena kod nekih uglednih i priznatih (u islamu) ljudi!

Nadam se da će Allah ovaj napisani materijal učiniti da doprinese u pojašnjenju stvarnosti njihovog (Idišovog) stanja i da će otkriti detalje njihovih opisa i osobina.

Od toga je i "pobiće ih skupina (muslimana) koja je najbliža istini". Povrh toga što je ovo opis Alije, radijallahu anhu, i njegove skupine nasuprot stanovnicima Šama (tj. pristalica Muavije, radijallahu anhu), ipak je u njemu obznana da su oni koji proniknu u stvar haridžija i kome se otkrije njihova stvarnost upravo oni koji su najbliži istini, unatoč mnoštvu skrivenih zamršenosti i onome što oni (haridžije) ispoljavaju od obilježja, ibadeta i govora koji je od govora najboljeg stvorenja, sallallahu alejhi ve sellem. Dakle, sve to nije prevarilo one koji su najbliži istini u poimanju stvarnosti haridžija.

Ovo je pri meni ono što čini da razumijem sljedeće: oni kojima je kroz hod vjekova jasna stvar haridžija, uz svu žestinu zamršenosti njihove stvari, obdareni su pronicljivošću od uleme, mudžahida i vođa. Znači, iako je ovo specifičan opis koji se tiče onih haridžija koji su se pobunili protiv Alije, radijallahu anhu, u tome je - poput onoga što smo spomenuli od veličanstvenih vjerovjesničkih aludiranja - skrivena naznaka koja upućuje na općenitu stvar haridžija.

Ovim ti postaje jasno, o brate moj, podudarnost osobina haridija koje se nalaze u (hadiskim) tekstovima i govoru selefa sa njihovim stanjem u prošlosti i današnjici. Ovo te eksplicitno upućuje na haridžizam Idiša; ko ima pri sebi znanje, neka se ozbiljno potruđi prema onome ko znanja nema (da mu objasni).

Do ovdje smo došli u (shvatanju) njihove stvari, kome se pokaže neka greška u ovom opisu (Idiša) neka nam to pojasni i mi ćemo se vratiti istini.

I zaista sam, tako mi Allaha, tragao za istinom u njihovom slučaju, pa me gurnulo ka dodatnim detaljima po pitanju ove devete šubhe ono što sam vidio od nje, a u koju je upala omladina i kojom se obmanula!

Naime, vidio sam da neki učenjaci i ugledni ljudi opisuju Idiš da su haridžije, a onda ništa ne objasne u vezi s time, pa pobornici Idiša to odbace smatrajući da je to šubha tih učenjaka, pa tako kažu: "Evo, ovo su temelji haridžija, a ovo su naši selefijski temelji! Pa gdje je sličnost nas i njih?! Mi otvoreno i jasno zagovaramo naše razilaženje sa haridžijama uopšteno i detaljno". Kada sam vidio ovu zamršenost, traio sam od Allaha pomoć da se objasne njihove šubhe generalno, a ova (deveta) posebno.

S ovim sam upotpunio odgovor na ovu šubhu. Potvrđujem, uz Allahovu, subhanehu ve te'ala, dozvolu, da se oni (Idiš) ne razilaze od haridžija ni u malom ni u velikom (pitanju) i da su im sličniji nego zmija zmiji!

The background of the image is a grayscale micrograph showing a network of plant cells. The cells are roughly hexagonal or polygonal in shape, with thick, dark cell walls that form a complex, interconnected pattern. The interior of the cells is lighter and appears somewhat granular or textured. The overall effect is that of a biological or scientific illustration.

Deseta šubha:

**Osporavate li
prijestupe svih
mudžahida?**

Deseta i jedanaesta šubha koju često bacaju u lice onoga ko im zamjeri i negira njihove prijestupe jeste da neko od njih kaže: "Zašto ne osporavate druge skupine kod kojih ima tekfira, ubijanja i prijestupa isto kao i kod nas?".

U ovim šubhama je priznanje prijestupa i zločina koji su pri njima. Kao da kažu: "Prešutite nama kao što ste prešutili njima". U ovome ima i ispravnog i pogrešnog.

Što se tiče onog što je pogrešno, to je zbog toga što su prijestupe drugih uzeli za izgovor sebi i svojim zločinima, a ovo ne može uraditi niko razuman već je obaveza da se čuje savjet onih koji savjetuju, jer ne traži opravdanje za odbijanje istine osim onaj u čijem srcu i djelima ima nečistog. Da nas Allah sačuva toga.

Vidio sam da je ovo postalo obilježje sljedbenika Idišove ideologije: kad god im negiraš nešto od njihovih prijestupa i zločina odmah ti izvade dosje o drugima i njihovim prijestupima - kao da im je to dokaz kod Allaha i kod ljudi. Pa gdje je razum (u tome)?

I vjerovatno ste ovo vidjeli u njihovim odgovorima na neka moja prijašnja pisanja.

Uistinu se vjernik raduje nasihatu i kritici ma koliko ona bila goraka, zato što on radi u ime Allaha, a ne zbog pretvaranja i reklame. I vidio sam da je od osobina Idišovaca da preziru kritiku i savjet ma koliko bio blag i nježan i nećeš naći da su primili ijedan nasihat onoga ko ih savjetuje, a njihov stav naspram Zavahirija nije nepoznat. I takođe ćeš vidjeti da se više raduju pohvali i aplaudiranju - makar dolazili od strane nezrele i obmanute omladine ili nepoznatih osoba - više nego što se raduju dunjalučari i oni koji žele pozicije, a zatim tvrde (Idiš) da ne žele dunjaluk.

Pitam svakog zagovornika ove haridžijske ideologije:

Da li je njihov stav kada čuju nasihat i kritiku šerijatski ispravan?
Da li si našao u sunnetu nešto što svjedoči njihovom bježanju (od odgovornosti)?

Oni posjeduju spremne dokumente koje otvaraju u lice svakom ko ih kritikuje i svi se tiču drugih (skupina). Subhanallah, kako se šejtan upleo u njihove razume do te mjere da to smatraju dokazom. Možda se nađu u tim dosjeima i neka njihova vojna dostignuća. A čak i da im priznamo sve što je u njima, pa zar može dobro djelo biti izgovor za loše djelo i da li je ubijanje desetina rafidija argument za ubijanje stotina pripadnika ehli-sunneta koje ste iz neznanja i nepravедno proglasili otpadnicima. Štaviše, kod vas je jedan od uspjeha da ubijate "Sahavate" i "Murtede",⁶² a sve u cilju skrivanja vaših zločina nad ehli-sunnedom.

Pa koja je ovo vjera? I koji je ovo džihad? Ovo je, uistinu, savremeni haridžizam koji je šejtan usadio u njihova srca i omotao slabim šubhama kojima ne svjedoči niti (šerijatski) tekst niti razum, pa čak ni politika.

Ovo je ono što je pogrešno u ovoj šubhi.

A što se tiče onog ispravnog u vezi ove šubhe, to je da se nešto od onoga što prigovaramo idišovcima nalazi pri drugim džihadskim skupinama. Iako u ovom govoru ima nešto istine, ja na njega imam dva odgovora:

Prvi je da je stvarnost ove kritike - iako je upućena idišovcima u direktnom obliku - takođe upućena svakome ko nosi sa sobom ovu haridžijsku ideologiju, pa makar spavao u svojoj kući.

Ja znam da ovakve ideje postoje kod nekih drugih džihadskih skupina i ovaj govor obuhvata i njih takođe, zato što je stvarni cilj upozorenje ummetu i omladini od ove ideologije ma gdje se našla i pod kojom god se parolom pojavila i da ne budemo obmanuti pojavom ovog haridžizma pod nekim drugim plaštom i nekom drugom parolom.

62 Ovo su izrazi kojima se označavaju nevjernici, a koje Idiš primjenjuje nad muslimanima.

A što se tiče drugog odgovora, a to je razlog upućivanja ovog govora tzv. Islamskoj državi direktno mimo drugih skupina, pa za ovo ima više povoda.

Jedan od povoda je to što se ova haridžijska ideologija upotpunila i dobila svoj oblik kod njih bez imalo sumnje i zato što je ova idišovska skupina usvojila ovaj pravac u potpunosti, kao što sam to pojasnio u odgovoru na njihovu šestu šubhu, a nećeš naći nijednu džihadsku skupinu da se čvrsto drži ove ideologije poput njih.

Takođe, ova haridžijska ideologija se nalazi kako pri vođstvu Idiša tako i pri vojnicima podjednako, ovo nismo vidjeli kod drugih u ovakvom izričitom obliku, a to je zbog toga što su slični po godinama i znanju.

Od povoda jeste i to što je vođstvo Idiša nametnulo sebi i svojim sljedbenicima vrelu omču haridžijskih ideja koje im ne dozvoljavaju kontakt sa ostatkom ummeta i njegovim učenjacima i nosiocima islamskog svjetonazora, dočim svaka druga skupina dopušta nekim učenjacima da kontaktiraju s njima i da ih savjetuju i ispravljaju i ovo je jamstvo sigurnosti tim skupinama i ostatku ummeta, a nevolja je kada se neko odvoji od svog ummeta.

Od povoda je i to što većina prijestupa u tim drugim skupinama dolaze od strane vojnika i sljedbenika, a ne od vođstva, ali kod tzv. Islamske države prijestupe čine i vođe i sljedbenici, pa vidiš kako vođe Idiša blagoslove te prijestupe svojih vojnika. Pokolji Ebu-Ejmena el-Irakija⁶³ koje je Bagdadi pomogao sa stotinama vojnika su svjedok tome.

63 Dotični je prethodno spomenut u trećoj šubhi ovog serijala. Ebu-Ejmen el Iraki je najodgovornija osoba Isila u Siriji. Rođen je 1965. god. Bio je pripadnik iračke vojske u vremenu Sadama Huseina i oficir u obavještajnoj strukturi vazdušne odbrane, a trenutno je član vojnog vijeća Isila kojeg sačinjavaju tri osobe. 2007. god. biva zatvoren na trogodišnji period. Nakon toga, 2011. god. se preselio u Dejr ez Zur u Siriji. Trenutno rukovodi komandom Isila u Idlibu, Halepu i plinarskoj oblasti Latakije. Njegov nadimak u Iraku je Ebu Muhened es Suvejdavi. Mudžahidi ga optužuju da je više puta govorio da ne želi Allahov šerijat, za ideje Ba's partije kojoj je ranije pripadao, za ubistva određenih uticajnih mudžahida poput šejha 'Isama Er-Ra'ija, El-Mudžahida Omera El-Balušija, šejha Dželala

Pa ako bi neko od njih rekao: "A zar vođe drugih mimo Idiša nemaju prijestupa?", kažem:

Naravno, događali su im se prijestupi i ogromne greške, ali je razlika između njih i vođa Idiša u tome što oni nisu pogriješili zbog ideologije koju nose. Iako su to bile greške koje im je obaveza negirati i savjetovati ih u pogledu istih, a ponekad i sankcionirati, one su ipak neuporedive sa greškama onih ko ih čini zbog haridžijske ideologije smatrajući ih (te greške) svojom vjerom, zatvarajući uši pred svakim savjetom i kritikom zbog tih grešaka.

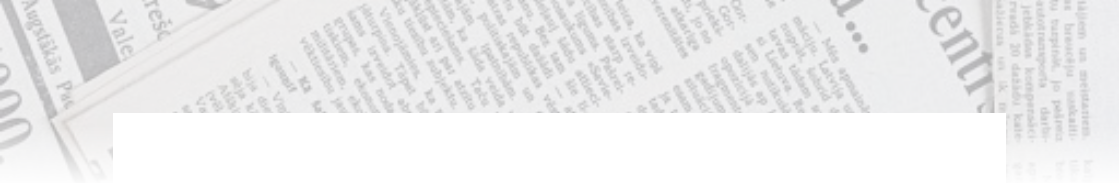
I od razlika je to što ta vođstva (drugih mudžahida) ne bojkotuju ummet i nisu sasvim samostalna u svojim odlukama već slušaju nasihat i kritike učenjaka i to sam lično doživio sa nekim od visokopozicioniranih vođa u tim skupinama kada sam vidio kod njih prijestup koji šerijat ne dozvoljava, pa im pisao i negirao im to, a zatim su mi odgovorili i poslušali, nisu se oholili, nego su se promijenili (ispravili). Ovo je bio moj nasihat, a ja sam od najmanjih studenata i taj (koga sam kritikovao) me nije lično poznao, pa kako bi tek bilo da nasihat dođe od strane velikih učenjaka ili onih čija mišljenja i ideje uvažava ummet.

Takođe sam pokušao da savjetujem i sljedbenike Idiša, pa sam vidio, tako mi Allaha, toliko uobraženosti, inata i oholosti kako kod običnih tako i kod njihovih uglednih. Takvo nešto nisam vidio kod drugih. A možda ste svi čuli i čitali njihove odgovore šejhu El-Berraku i Et-Tarifiju i drugim učenjacima, a da ne govorimo o studentima i običnom narodu.

Pa zar nakon ovoga razuman čovjek može reći da su greške Idiša kao greške drugih?! Ne, tako mi Allaha, nisu iste. Idiš se odvojio od ummeta i nije ostavio ummetu mogućnost da im pristupi.

Ovo je što se tiče ove šubhe, desete po redu, koju često upere u lica onih koji ih savjetuju.

Bajrelija, Ebu-Besira, komandanta odreda El-'Iz ibn Abdusselam i za smrtno kazne mnogim drugim mudžahidima.

The background of the image is a grayscale micrograph showing a network of interconnected, irregular, polygonal shapes that resemble plant cells or a honeycomb structure. The lines between the shapes are darker, creating a grid-like pattern.

Jedanaesta šubha:

Tekfirite ljude na osnovu slike!

Naredna (jedanaesta) šubha koja je povezana sa ovom (desetom), njihov je govor o vladarima i kraljevima, te poređenje vođstva Idiša sa vođama Arapa i njihovim vladarima uz plasiranje klipova i slika vladara kako sjede i rukuju se sa nevjernicima, a zatim govore: “Ovo je tvoj vladar, pa šta ćeš mu reći na ovo i gdje je tvoje osporavanje (ovog postupka)”.

Pa kažem: dovoljno je to što porediš svog navodnog halifu sa drugim vladarima od kojih niko nije tvrdio za sebe da je “Emirul-mu’minin” (vođa pravovjernih)⁶⁴ izuzev Gadafija koji u mnogim stvarima svakako sliča vašem halifi. Ovo pokazuje da vi tražite i želite dunjaluk, a ne vjeru.

Druga stvar: poklanjam ti (za prednost u raspravi) da je sve što si spomenuo o vladarima iz porodice Saud i drugima tačno, pa da li to opravdava tebi sve tvoje zločine, tekfir i širenje nereda na zemlji? A ako bih želio da napravim poređenje između vas i vladara, pa vi ste ispoljili toliko parola vjere, od toga oni nisu ni desetinu ispoljili, ali ste i pored toga dalje od njih kada je u pitanju zaštita muslimanskih života i imetaka.

I pitam se zašto Idiš sa svojom haridžijskom ideologijom ne može sebe odbraniti i odagnati od sebe zločine osim sa iznošenjem tuđih grešaka. Ovo je, tako mi Allaha, šejtanova spletko prema njima. I kako im samo šejtan spletku čini toliko da je slika nekog muslimana sa nekim od nevjernika postala zločin, izdaja i plaćeništvo, a zatim otpadništvo i dozvoljavanje njegove krvi i časti.

Pitam ih: je li to greška sjediti i pričati sa nevjernikom, pa čak i ako smo s njim u ratu?

Tako mi Allaha, vi ne poznajete ni sunnet ni historiju!

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, sjedio je s njima (nevjernicima) i u njegov mesdžid su ulazili neki od mušrika, židova, kršćana i munafika. Neki su bili i u ratu sa njim (kao što je Ebu-

⁶⁴ Emirul-mu’minin je nadimak halife.

Sufjan), čak su mu neki dolazili prijeteći ratom i smrću, pa kako vi to tumačite?

Pa ako kažete: "Nije izdaja puko sjedenje sa njima, već ono što se odvija na tim sijelima od izdaje mudžahida i uzimanja pomoći od tih (nevjerničkih) strana".

Na to odgovaram: pošto vi ne dokazujete ničim drugim osim fotografijama, kako ste saznali šta se odvija u tim sijelima? I kako ste svako uzimanje pomoći učinili izdajom i plaćeništvom? I kako ste svaki saстанak sa njima učinili izdajom mudžahida?

Stvarnost govori da vas nijedna skupina nije napala osim nakon proširenja vaših granica na mjesta koja su oni oslobodili i širenja vaše zamišljene države na teritoriji koju su drugi osvojili - ko je plaćenik, vi ili oni?

Tako mi Allaha, vi navodite djecu da se smiju vašoj pameti time što ste svaku sliku sa nevjernikom učinili dokazom za tekfir, izdaju i ohalaljivanje krvi i časti onoga ko se ne slaže s vama. I ne znam samo gdje je bio ovaj dokaz kada ste tražili one koji će pisati u znak podrške vama iz metropola tih (nevjerničkih) država?! Ne, nego su ovo šejtanove spletkе. Tekfirite ljude zbog nečega što se nalazi pri vama ili pri onima koji vas podržavaju.

Oni (sljedbenici Idiša) su mnogo negodovali svakom onom kome su našli sliku sa nevjernikom ili novotarom.

Ovo je, tako mi Allaha, stvar koja izaziva ujedno i smijeh i plač.

Površno shvatanje skupine koja za sebe tvrdi da će vratiti hilafet je došla na ovaj nivo: učinili su slike drugih sa nevjernicima dokazom da ih optuže za izdaju i nevjerstvo i da to bude od najžešćih optužbi protiv njih (a kako su samo to sve izveli)!

Pogledaj potvrdu toga u njihovim izvještajima i emisijama koje su plasirali istočno i zapadno i kako su samo sjedenje nekoga (iz drugih skupina) sa nekim ministrom učinili optužbom i izdajom, te da

je dotični uzeo pomoć da se bori protiv Islamske države...do kraja svih tih pretpostavki koje ne podupire nikakav argument.

Zatim su oni (koji sjede sa nevjernicima) sahvati i otpadnici, a zaboravljaju (Idiš) da su oni temelj razjedinjenja u Iraku i Šamu i da je njihovo pokvareno pravilo “تتمدد – Tetemeddedu”⁶⁵ koje su učinili svojom parolom glavni razlog raspirivanja vatre na svakom pedlju do kojeg su došli.

Ta vaša parola “تتمدد – Tetemeddedu” je bila više štetna po mudžahide i jedinstvo mudžahida od svih susreta sa neprijateljima muslimana i nisu nevjernici uspjeli da naškode džihadu u onoj mjeri koliko su to učinile vaše parole.

Mi smo vas pitali od vaših prvih dana: “Kuda se širi?” A vi ste tvrdili da se širi na područja koja su pod kontrolom Nusajrija, ali vaša stvarnost je to porekla i iznijela je na vidjelo ono što ste u sebi skrivali i pokazalo se da se vi širite na račun drugih skupina i oslobođenih teritorija, a ne na račun Nusajrija.

Zatim ste postavili vaše drugo pokvareno pravilo: “Nemoj se boriti protiv Nusajrija, a za leđima ti otpadnik”, a mi dobro znamo ko je po vama otpadnik! Pa da li možemo reći da su vas ti susreti i sjedenje sa neprijateljima sirijskog džihada naveli na to grješničko širenje i na te barikade kojima ste presjekli veze između oslobođenih teritorija?

Mi ne negiramo da su neki od vas odigrali važnu ulogu u nekim područjima, ali se vi veoma brzo vraćate vašoj čudnoj metodi u ophođenju sa ljudima i drugim borbenim skupinama po principu da ste vi država a drugi su skupine i odredi. Upravo je ovo jedan od najvećih uzroka krize između vas i drugih i zbog ovog ste zapali u nevolje i katastrofe.

Ovu stvar vam je negirao svako razuman od mudžahida, učenjaka i onih koji su radili na pomirenju, a možda se sjećate govora šejha Ulvana o toj stvari i kako vam je to osporio.

65 U prijevodu: širi se, jača.

Uzimanje pomoći za ovu blagoslovljenu revoluciju je dozvoljena stvar sve dok šteta te pomoći nije veća od njene koristi.

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pozajmio je oružje od glavešina kufra iz Kurejša na dan bitke na Hunejnu da se pomogne oružjem Safvana ibn Umejje, a on je tada bio na kufru, u borbi protiv plemena Sekif i Hevazin, i pored toga što je to bio napadački džihad a ne odbrambeni, a potreba kod ovog drugog je veća i pritrvrđenija.⁶⁶ Takođe je od židova posudio krvarinu iako su oni najžešći u neprijateljstvu i vrebaju prema vjernicima i sve ga to nije spriječilo da uzme pomoć.

Ne zastupaju sve nevjerničke zemlje istu politiku. A što se tiče ove političke borbe na svjetskom nivou, šta sprječava muslimana da iskoristi ono što može od nje da bi ostvario svoje ciljeve (kao što su to uradili Afganištanci kada su ih napali Rusi, pa su uzeli pomoć od vlada koje vi danas tekfirate i nazivate izdajnikom svakog ko sjedi s njma i uzme pomoć od njih)?

I vidio sam, tako mi Allaha, da vi ne prigovarate drugim džihadskim skupinama zbog neke stvari osim da se potpuno ista stvar već nije dogodila u afganištanskom džihadu, talibanima i onima poslije njih. Međutim, vaš problem je ograničenost razmišljanja i razumijevanja (vjere i propisa). Pa kako nakon svega ovoga želite vođstvo ummeta i upravljanje hilafetom, a nište sposobni da ispravno vodite jednu džihadsku skupinu koju ste nazvali državom i koju ste uvukli u haridžijsku politiku, od koje je pobjegao cijeli ummet sa svim svojim različitostima osim pojedinih od zelene omladine koja je zavedena vašim lijepim izlaganjima i vojnim paradama koje su uglavnom završile u borbi protiv mudžahida.

66 Predaju bilježi Imam Ahmed (15302), Ebu Davud u Sunenu (3562), Tirmizi u Es-Sunenul Kubra (5744), Bejheki u Es-Sunenul Kubra (11478), Hakim u Mustedreku (4369) i kaže da je predaja po uvjetima Muslima a sa time se slaže i Zehebi. Šejh Albani ga je takođe ocijenio kao vjerodostojno predanje u Silsili Sahih hadisa (631).

Pa prođi se, brate, ovih prozirnih dokaza i njihovog govora: “Taj je uslikan sa tim i tim i uzeo je pomoć od tog i tog”, nego gledaj u stvarnost i ono što se odigrava na polju džihada.

I dok se većina skupina bori protiv Nusajrija vaša se država bavi sortiranjem mudžahida u razne vrste otpadništva i sahavata, a onda preferira borbu protiv otpadnika nad borbom protiv pravih nevjernika.

Ve la havle ve la kuvvete illa billah – nema snage niti moći osim od Allaha.

The background of the image is a grayscale micrograph showing a network of plant cells. The cells are roughly hexagonal or polygonal in shape, with thick, dark cell walls that form a complex, interconnected pattern. The interior of the cells is lighter and appears somewhat granular or fibrous. The overall texture is that of a biological tissue, likely an epidermal or mesophyll layer of a leaf.

Dvanaesta šubha Idiša:

**Traženje
međusobnog
proklinjanja**

Dvanaesta šubha je njihovo traženje međusobnog proklinjanja prilikom svakog razilaženja sa drugima, pa ako to drugi odbiju onda uzvikuju (Idiš) "La ilahe illallah", donose tekbire i vide to kao svoj neprikosnoveni dokaz koji svjedoči da su oni na istini, a njihov protivnik na zabludi. Zatim, grme i riču time danima i noćima.

Ovo je žalosna stvar - da neznanje i malehnost dokaza kod njih dosegne do ovakvih niskosti.

U odgovoru na ovu šubhu kažem: Allah, subhanehu ve te'ala, propisao je međusobno proklinjanje. Prvo propisivanje ovog postupka biva u događaju između Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i kršćana iz Nedžrana⁶⁷ i to u stvari koja je kod muslimana jasna kao sunce, pa kako je tek onda (jasna) kod Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem?! Unatoč tome, nije se upotpunilo međusobno proklinjanje/mubahela, već je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, zaključio mir s njima⁶⁸ i nije uzeo njihovo odustajanje od mubahele obavezujućim za borbu protiv njih i njihovo ubijanje, niti im je dosudio da nisu na vjeri (objavljene) Knjige. Naprotiv, odnosio se prema njima kao i prema ostalim kršćanima i Jevrejima kojima nije izložena mubahela. Ovo je jedna stvar.

Druga stvar je da traženje mubahele nije nijedan učenjak, koliko ja znam, odredio kao obavezujuću stvar za protivnika. Ibn-Abbas, radijallahu anhu, izdvojio se u nekoliko šerijatsko-pravnih pitanja i osjetio usamljenost svog govora među većinom ashaba, radijallahu anhum, pa je tražio mubahelu,⁶⁹ a nije to uradio osim da odagna od sebe slijeđenje strasti i da iskaže da je kategoričan u ispravnosti svog stava. I iako se izdvojio s određenim govorom (u propisima vjere) niko od ashaba, radijallahu annhum, nije mu odgovorio, a bilo je to u vrijeme Osmanovog, radijallahu anhu, hilafeta kada

67 Oblasť u sastavu sadašnje Saudijske arabije, udaljena je od Mekke oko 850 km u pravcu jugo istoka – na granici sa Jemenom.

68 Predaju bilježi Buharija (4380), i Muslim (2420).

69 Primjer za to bilježe Darekutni u Sunenu (3861), i Bejheki u Es-Sunenul Kubra (15250). Šejh Albani to spominje u Irvau (1706).

su ashabi, radijallahu anhum, bili prisutni u velikom broju. Ibn-Abbas, radijallahu anhu, to nije uzeo za dokaz protiv svog protivnika u onoj mjeri u kojoj je to vidio dokazom za vlastito ubjeđenje u svom govoru i da se on drži argumenta kojim eksplicitno zauzima stav za sebe.

Pa jeste li našli da je iko od ashaba, radijallahu anhum, pristao na mubahelu sa njim?! I jeste li našli ijednog harfa od Ibn-Abbasa, radijallahu anhu, usmjerenog protiv njegovog protivnika zbog nepristajanja na mubahelu?! I nalazite li ijednog učenjaka koji dokazuje ispravnost stava Ibn-Abbasa, radijallahu anhu, sa oduštanjem ashaba, radijallahu anhum, od mubahele s njim i da to ukazuje na neispravnost njihovog govora?! Nećeš od ovoga nikada ništa naći!

Zaista mubahela između muslimana nije sama po sebi dokazom za ispravnost nekog govora, već se koristi da osoba time odagna od sebe (moguće) slijeđenje vlastite duše i strasti. Takođe, to nije kao mubahela prema nevjernicima. Zatim, mubahela biva nakon iznošenja dokaza, pa ako neki posumnjaju u govornika da on možda slijedi svoju strast onda tako (mubahelom) uzdignu od neistomišljenika (eventualno) slijeđenje duše i prohtjeva, a ne da bi ga se proklelo i upropaštilo kao što to neosnovano misle neki omladinci.

Onaj ko prati one koji traže mubahelu, sigurno će ih naći da su svi ili ogromna većina od Idiša ili njihovih poklonika i da isti to poduzimaju bez diskusije i pomena argumenata u nekoj stvari. Nego su, tako mi Allaha, učinili propis mubahele kao stvar za ismijavanje, pa ako se razideš s nekima od njih u vezi temperature (vani), on će te zasigurno pozvati na mubahelu, a ako se sustegneš onda će nad tobom sprovesti mubahelu da bi time zasitio svoju pohlepu za dovom protiv svog protivnika. I gotovo da ne prođe dan, a da ne čuješ za cijeli prilijepljeni niz i prostranstvo (sljedećeg): mubahela o tome, mubahela u vezi toga, mubahela te i te osobe, taj i taj bježi od mubahele.

Pa reci mi, Gospodara ti tvoga, gdje si našao sve te gigantske količine mubahele tokom historije i stvarnosti mimo Idiša?! I sve to rade kako bi njihovi sljedbenici pomislili da su oni (Idiš) stvarno na istini jasnoj kao sunce i da su protivnici na laži i zabludi u koje nema sumnje. Ovo potpada pod riječi Uzvišenog:

فَأَسْخَفَ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ ۗ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ

“I on zavede narod svoj, pa mu se pokori; oni su, doista, bili narod grješni.” (Az-Zukhruf, 54)

Allahu se utječemo od neznanja, strasti i odvratanja od Allahova puta.

Zatim sam vidio da je većina onih što traže mubahelu nepoznatih imena, pa ne znaš gdje je takav završio nakon mubahele! Jer mubahela biva između poznatih osoba, a zatim ljudi iščekuju šta će se desiti jednom od njih.

A ako neki od njih kažu: “Poznati pojedinci su vas pozivali na mubahelu, oni lično, pa ste to odbili”, na to kažem:

- 1.) Prihvatanje mubahele nije šerijatski obavezno, kao što sam to maločas objasnio, a niti je dokaz o ispravnosti nekog govora u njegovoj suštini.
- 2.) Mubahela se dešavala u stvarima kao sunce jasnim, poput mubahele El-Beraka prema Jasiru el-Habisu i nije ga ništa zadesilo, pa je li to dokazom da je Jasir El-Habis na istini u vezi čega je pristao na mubahelu?!

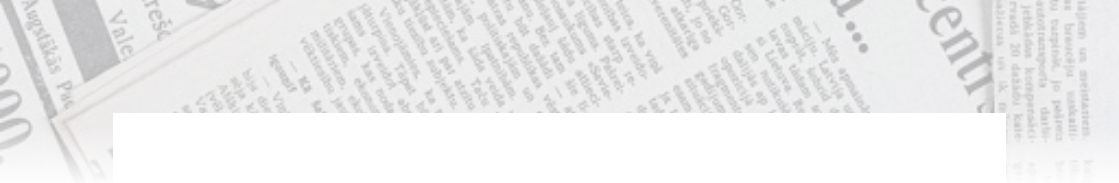
Ovo u stvari znači da mubahela ima svoje propise koje ne zna većina ljudi, te da njezin rezultat nije uvijek nužan. I ne bi trebalo da musliman proklinje nekoga u stvarima koje nisu šerijatom obavezujuće, niti u stvarima koje spadaju pod domen idžtihada, niti u stvarima za koje se pouzdano zna da su istina, a koje njihov protivnik nakaradno tumači. Dakle, da neko proklinje (drugoga) u stvari

koja je predmet idžtihada, pa da umanji zahtjeve za mubahelom, Allah vam se smilovao, time se neće ojačati istina niti poništiti laž.

Ovdje hoću da ukažem na stvar koja se više puta desila od strane sljedbenika Islamske države i njihovih simpatizera: to je mnoštvo njihovih zahtjeva za mubahelom na Twitteru i drugim društvenim mrežama pod sumnjivim imenima za koja ne znamo ko stoji iza njih. Uz sve to, stvarnost je potvrdila bježanje Idiša od mubahele više puta.

Zadovoljiću se spominjanjem jednog primjera: kada su optužili šejha Muhammeda El-Feradža ružnim stvarima i da se miješao između njih i šejha Jusufa El-Ahmeda, tada ih je šejh El-Ferradž pozvao na mubahelu pa su se sustegli rekavši da on laže i da ne prihvataju od njega mubahelu. Onda ih je šejh El-Ferradž pozvao na mubahelu samo sa jedne strane, a to je da u mubaheli dovi protiv sebe i da dovi za njih, pa su i to odbili. Ovime je, kao i sa drugim primjerima, postalo jasno da oni ne prihvataju mubahelu osim preko nepoznatih i sumnjivih Twitter profila.

Uz sve ovo, ja savjetujem i sebi i njima da se ne pristupa mubaheli, već da se okrenu ka znanju i argumentima - kao što Uzvišeni kaže u prijevodu značenja: "Reci: dajte vaše dokaze ako istinu govorite" (2:111) - a ne mubaheli i da musliman proklinje sebe i svog brata.

The background of the image is a grayscale micrograph showing a network of plant cells. The cells are roughly hexagonal or polygonal in shape, with thick, dark cell walls that form a complex, interconnected pattern. The interior of the cells is lighter and appears somewhat granular or fibrous. The overall texture is that of a biological tissue, possibly an epidermal layer or a vascular bundle.

Trinaesta šubha Idiša:

**Slike šehida koji se
smiju**

Trinaesta šubha je njihov govor: “Ovo su slike šehida koji se smiju, pa jesu li bili u zabludi kada su ubijeni i jesu li oni džehennemski psi? Šta vam je kako rasuđujete! Tragovi lijepog završetka boraca Idiša su postali raširena stvar koju negira samo oholnik i zavidnik”.

Kažem, odgovarajući na ovu šubhu kojom su pecali i staro i mlado, a vidio sam i čuo - kako starije tako i mlađe - one koji su zavedeni ovom šubhom: ovo je, tako mi Allaha, zbunjujuća šubha. Znaj, brate moj, da ova šubha ne prolazi kod onog ko posjeduje znanje i razboritost i to zbog nekoliko razloga.

Kao prvo, ne postoji dokaz u Kur'anu i sunnetu koji ukazuje na to da su tragovi lijepog završetka dokaz da si bio na istini i nije mi jasno kako su obmanuli ljude time da osmijeh prilikom smrti pokazuje da sam ja na istini a moj protivnik na zabludi, ovo je velika obmana.

Drugo, ubijene su stotine boraca Idiša, kao što je ubijeno od drugih skupina više od toga, pa da li je svaki od njih uslikan kao nasmijani šehid ili samo neki od njih, tj. manjina? Vidjeli smo, kako od vaših tako i od drugih, ubijene na kojima nema nikakva osmijeha, a i kada bih sakupio slike onih koji se smiju bile bi to slike malobrojnih pojedinaca među hiljadama ubijenih i ovo nije nikakvo generalno pravilo.

Treće, gdje je dokaz da onaj ko preseli bez osmijeha nema lijep završetak? Vidio sam kod ove omladine čuda kada je u pitanju preuveličavanje stvari o kojima nije došao nikakav dokaz u šerijatu, a kada čitaš siru ispravnih prethodnika (selefa) i šehida, i prije njih ashaba, skoro da ne možeš naći ovakvo preuveličavanje u pogledu osmijeha mejita ili šehida u ovom obliku kojeg vidimo (kod Idiša).

I ja ne negiram da je osmijeh jedan od znakova lijepog završetka, ali on nije dokaz, niti poludokaz da je onaj ko preseli nasmijan bio na ispravnom, a da su njegovi protivnici bili na neispravnom putu i zabludi. I pored toga što, bez imalo sumnje, za Idiš kažem da su

haridžije, da su u zabludi i da su neispravni, ja takođe znam da u njihovim redovima ima onih koji su obmanuti njime (Idišom), ili ima lijepo mišljenje o njima, ili želi da popravi stanje među njima, ili im se pridružio prije nego je uvidio njihove zločine, ili smatra da su oni (i pored njihovih grešaka) najbolji na tom prostoru u koji je otišao, ili neke druge stvari kojima ih pravdamo i zbog kojih se nadamo da će završiti (preseliti) u lijepom stanju, ali sve ovo niti pomaže niti odmaže u prepoznavanju istine. To je zato što istina ima svoje relevantne znakove i dokaze, a to nikako nisu ove sentimentalne šubhe koje obmanjuju omladinu.

I niko od učenjaka nije rekao da je svako ko je ubijen iz Idiša stanovnik vatre ili da nema nikakva opravdanja kod Allaha, ovo su stvari gajba i to je prepušteno Allahu. I mi ni za koga ne tvrdimo da je od stanovnika dženneta ili vatre, jer je to ubjeđenje ehlus-sunneta vel džemata, ali tvrdimo za vašu skupinu da je novotarska, zabludjela i haridžijska i mi smo to dokazali argumentima, a ne osjećajnim šubhama kojima vi pecate omladinu i mase. I nema opravdanja onaj kome su zabluda i haridžizam Idiša postali jasni da oštane sa njima ili da prema njima gaji simpatije oslanjajući se na njihove osjećajne šubhe; osjećaji naspram istine nimalo ne koriste.

Ova šubha je slična prethodno spomenutoj šubhi prizivanja prokletstva kojom samo zbunjuju ljude, a kada je istražiš ne možeš naći dokaza za nju. Vjernik takođe umire sa znojem na čelu, kao što je to rekao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem,⁷⁰ a nije rekao da je osmijeh mejita od znakova imana. Ovo su slučajevi koji se događaju nekim ljudima, a nekima ne i nije dozvoljeno sumnjati u iman ovih drugih.

Zatim, da vam i priznamo autentičnost tih slika, to se dogodilo u borbi protiv nevjernika, rafidija i nusajrija, a ne u vašim zasjedama

⁷⁰ Hadis o tome bilježi Ibn Madže (1452), Nesai (1828), Hakim u Mustedreku i kaže da je vjerodostojan po uvjetima Buharije i Muslima. Bilježi ga i Tirmizi u Sunenu (982). Vjerodostojnim ga je ocijenio šejh Albani, pogledaj Miškatul Mesabih (1610), kao i Sahihul Džami'i-s-Sagir ve Zijadatih (6665).

protiv mudžahida i muslimana. I ja sam vidio njihove slike, ali nisam vidio da su nas mijani kao što tvrdite.

Neki od haridžija su se birvaktile borili u redovima islamske vojske protiv Perzijanaca, pa kada je prokljiala klica haridžija pridružili su im se i borili se protiv Alije, radijallahu anhu, i njegovih sljedbenika, a ovo je baš ono što se dogodilo nekim mladićima koji nose gene haridžijske ideologije. Pa onaj ko je ubijen u borbi protiv kršćana i rafidija nadamo se da je šehid, međutim, neki od njih su doživjeli borbu Idiša protiv mudžahida i u njima se pobudila haridžijska ideologija, pa su im se pridružili i takvi su od njih. A imate li vi jasan dokaz za lijep završetak onoga ko je ubijao mudžahide, smatrao ih nevjernicima i raznio se među njima?

A postoji i drugi način za odgovor na ovu šubhu, a to je da smo ovakve slike vidjeli kod svih skupina protiv kojih se borite i dozvoljavate njihovu krv, štaviše - smatrate ih nevjernicima. Pa jesu li te slike dokaz i za njih i za vas ili su one samo dokaz za vas?

Pa ako su dokaz za obje strane, to upućuje da one ne pokazuju ni istinu ni zabludu, već su to slučajevi svojstveni onima kojima su se dogodili i ništa više. A ako kažete: "To je dokaz isključivo za nas zato što su te fotografije kod drugih bile prije nego što su postali sahavati i otpadnici i prije nego su se borili protiv tzv. Islamske države", ja kažem da drugi takođe mogu vama uzvratiti istim odgovorom i reći: "One su samo dokaz za nas, a fotografije koje posjeduju Idišovci su napravljene prije nego su ispoljili svoj haridžizam i borili se protiv muslimana i proglasili ih nevjernicima".

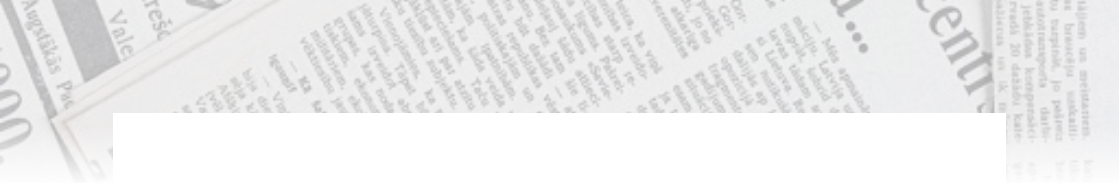
I sa svim navedenim, one nisu dokaz ni za koga i ovo je jedino tačno. Znači, niko nema dokaza u tim fotografijama. Najviše što se može reći za ono što se nalazi na tim slikama jeste lijepo mišljenje o završetku tog ubijenog, čak ako je imao i grešaka, jer možda ima opravdanje kod Allaha ili je neke stvari pogrešno shvatio - i kao što smo prethodno spomenuli - nas zanimaju propisi dunjaluka, a ne propisi ahireta, i nemoj, dragi brate, da izmišljaš laži na Allaha

tvrdeći za nekoga da je u džennetu ili vatri po vlastitoj procjeni, mišljenju i pretpostavci.

Postoji i stvar koja vam više proturječi od ove prethodne, a to su slike šehida Hamasa, na kojima su desetine slika u istom stanju koje ste i vi spomenuli, a to je osmijeh, iako su pripadnici Hamasa kod većine vas nevjernici, čak su neki od vas jasno rekli da je borba protiv njih preča od borbe protiv Židova. Pa hoće li im ove slike koristiti kod vas da ublažite svoje stavove prema njima? Ili ćete se izvući iz ovoga na hiljadu načina koji obmanjuju a ne raduju zato što ne potvrđuju istinu niti opovrgavaju laž.

I dobro ispitaj, dragi brate, sve što čuješ od nekoga ko želi da ti pomuti stvari, pa da nešto smatraš dokazom iako to nije dokaz i nemoj da budeš obmanut vanjštinom. Ova svojstva haridžija koja je spomenuo Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, vanjšтина im je lijepa a nutrina im je čisto zlo, govore najljepšim govorom, a osorniji su prema muslimanima od bilo koga drugog.

I moda se prisjetiš Alijinog, radijallahu anhu, ubice: nema razilačenja da je Ibn-Muldim bio haridžija, a hadis koji govori da je on u vatri je vjerodostojan; kada je bio izveden da ga se ubije, nakon što je ubio Vođu pravovjernih, (Aliju) radijallahu anhu, ovaj haridžija je učio Kur'an i spominjao Allaha. Pa jesu li ashabi bili obmanuti ovim njegovim stanjem i da li su mu tražili opravdanje, jesu li sumnjali da je Alija, radijallahu anhu, na istini, a da je ovaj haridžija - i pored ovih zavodljivih djela - od stanovnika vatre? Ne, nisu bili obmanuti, zato što su znali čime se istina dokazuje, i nisu ih obmanuli vanjski izgled i osjećaji ma kakvi oni bili. I da mi je samo znati, kada bi Ibn-Muldžim bio živ, koliko bi ih bilo zavedeno njime i koliko bi ih bilo obmanuto njegovom lijepom vanjštinom, a pogotovo da ga vide kako uči Kur'an dok ga privode da ga ubiju?

The background of the image is a grayscale micrograph showing a network of plant cells. The cells are roughly hexagonal or polygonal in shape, with thick, dark cell walls that form a complex, interconnected pattern. The interior of the cells is lighter and less detailed, creating a textured, honeycomb-like appearance.

Četrnaesta šubha Idiša:

**Zašto se borite
protiv muvehida?**

Četrnaesta šubha, a to su njihove riječi: “Zašto se borite protiv pripadnika tevhida i muvehida (tj. pripadnika monoteizma i monoteista)?”.

I samo se vrte oko ovog obilježja da bi njime pohvalili sebe i samim time omalovažili druge. Ovo je, tako mi Allaha, šejtanova spletkanjima, jer puka imena niti potvrđuju istinu niti negiraju laž, pouka je u onome što se krije iza tih imena. I vidjećeš da su za svaku novotariju njeni sljedbenici izabrali najljepša i najbolja imena: rafidije su šije (pristalice) porodice Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, haridžije su šurah (oni koji su sebe prodali Allahu) aludirajući na ajet “Allah je od vjernika kupio njihove živote”, muatezile su pripadnici pravde i tevhida, štaviše, batinije su sljedbenici suštine i tevhida, pa jesu li im ta imena išta pomogla? I jesu li išta promijenila od srži njihove novotarije i zablude?

I trebao bi, dragi brate, da pridaješ pažnju činjenicama i značenjima, a ne parolama i nazivima. Još jedna stvar vezana baš za ovaj naziv, tj. tevhid jeste da su ga isticali najudaljeniji ljudi od istine, isticale su ga prve haridžije, zatim mu'tezile sve do današnjih dana i on je jedan od njihovih pet temelja. Zatim su haridžije Magriba isticali ovaj naziv i pod njegovim plaštom su klali sljedbenike sunneta, a svoju državu su nazvali “Devletul-muvehidin” (“Država muvehida”)⁷¹, iako je to bila država tiranije, ubijanja i novotarije, koja je dokrajčila državu Murabituna koristeći se potpuno istim dokazima kao Idišovci danas. I kako samo novotarije slične jedna drugoj! Klevetali su Murabitune da čine ružna djela i prijestupe, a kada je stvar dospjela u njihove ruke, ispostavilo se da su Murabituni bili pravedni hilafet u poređenju sa “Muvehidima”.⁷²

I sam ovaj naziv nije spriječio učenjake da ih okrive za novotariju i haridžizam i da su oni sljedbenici zablude i novotarije. I, tako

71 Ova država je trajala od 1121. do 1269. godine po miladu, a rasprostirala se na islamskom Magribu, tj. teritoriji današnjeg Maroka, Alžira, Tunisa i Libije. Takođe su vladali i jednim dijelom Endelusa – islamske Španije.

72 Potpuni pad države Murabituna u Endelusu – Španija, se dogodio 18. ramazana 539. hidžretske godine. Od Uleme koja se je borila protiv ‘Države Muvehida’ je i Kadi Ijad, rahimehullah, preselio 544.h.g.

mi Allaha, nisam vidio među novotarima, u sadašnje vrijeme, da neko više sličí 'muvehidima' od idišovaca, niti sam vidio da ijedan metod više nalikuje metodu Ibn-Tumirta⁷³ od Bagdadijevog. Onaj ko poznaje historiju ove dvojice zna istinitost toga, a već sam prije spominjao poređenje između njih dvojice.

Pa ako neko od njih poviče: "Zar se ovo isto ne odnosi i na da'vu šejha Muhameda ibn Abdul-Vehaba i njegovu školu (pravac), zato što su se i oni tako nazivali, a stavili su svoju da'vu u službu ostvarivanja tevhida. Šta kažeš na ovo?"

Kažem da da'va ovog učenjaka nije stekla naklonost i legitimitet sa tim nazivima i parolama, jer da od tevhida nije imala ništa osim naziva i parola ne bi bila nimalo drugačija od Idiša. Naprotiv, onaj ko istražuje tu da'vu i njene studije kojima su pojašnjavali tevhid, vidjeće da su oni znanje, dokaz i tekstove šerijata iznosili prije svakog govora i djela. Oni su sljedbenici tevhida zato što su bili takvi, a ne samo zato što su istakli ovu parolu.

A gdje su idišovci, kod kojih skoro da ne možeš naći nikoga ko se bavi znanjem, a kamoli pravog učenjaka, u poređenju sa da'vom ovog šejha (Muhameda ibn Abdul-Vehaba) koja se borila dokazima sa svojim protivnicima i njena historija je prepuna velikih učenjaka i njihovih djela za koja zna i bliski i daleki i za njeno vrijeme stekli su znanje mnogi učenjaci i imami. Pa zar ćeš je porediti (ovu da'vu) sa ubicama mudžahida?

Ovo bi bilo sve vezano za ovu šubhu. A kamo sreće, dragi brate, ti koji gajiš simpatije prema ovoj haridžijskoj skupini, da ovo čitaš pravedno i bez pristrasnosti jer pristrasnost sprječava da vidiš i čuješ istinu.

Tako mi Allaha, ovim (što pišem) nasihatim tebe i sebe, i nisam štedio truda u pojašnjavanju istine sebi i tebi. I, tako mi Allaha, sve ovo sam napisao samo radi nasihata lakovjernoj omladini koju su obmanule adnanijevske⁷⁴ propovijedi i bagdadijevske šubhe,

⁷³ Ibn-Tumirt je prethodno spomenut u prvoj šubhi, *str. 8.*

⁷⁴ El-Adnani je glasnogovornik skupine zvane Idiš.

pa sam poželio da ih stavim na vagu znanja i dokaza. Pa, ukoliko prepoznaš u mom govoru istinu nemoj se od nje sustezati zato što nećeš imati nikakva opravdanja.

Petnaesta šubha:

**Zašto se ne borite
sa Idišom protiv
vaših neprijatelja?**

Petnaesta šubha su njihove riječi: “Zašto ne pomažete Idiš protiv kršćana i rafidija, pa čak i ako su oni haridžije? Malikijski učenjaci su se borili zajedno sa haridžijskim državama (koje su se pojavile u Magribu) kada su se ove borile protiv ubejdija (šija)”⁷⁵

A odgovor na ovu šubhu je da nam je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio da se borimo protiv haridžija, a ne da se borimo zajedno sa njima. Čak je došla naredba da se svi ubiju, pa kako pozivate ljude da vam daju neku tobožnju prisegu, a vi ste gori i žestći prema ehli-sunnetu od bilo koga drugog? A kako da vam daju prisegu kada ste poklali njihovu djecu i njihove najbolje vođe?

Obaveza je raditi po tekstovima šerijata i suprotstaviti vam se, te da vas ummet odbaci sve dok mu se ne vratite zato što je ummet osnova a vi ste ogranak, pa kako da se osnova vraća ogranku (tj. kako tražite da vam se čitav ummet priključi). To, ukoliko bi se desilo, bilo bi skroz naopako.

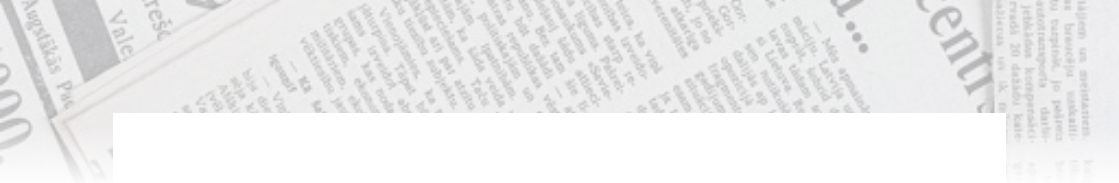
A što se tiče vašeg dokaza, a to je borba malikijskih učenjaka zajedno sa haridžijama Magriba, kažem: istinu ste rekli, tako mi Allaha, ali to je nama najbolji dokaz protiv vas - rezultat tog potpomaganja bio je katastrofalan. Sablje haridžija su se okrenule protiv njih na gori način nego što su to mogli očekivati od ubejdija. Haridžije su pobile brojne pripadnike ehli-sunneta i učenjake Magriba koji su ih pomagali, pa smije li vjernik dopustiti da bude ujedan dvaput iz iste rupe?

Dokazi, historija i stvarnost pokazuju i potvrđuju da haridžije ne poštuju ni ugovor niti obećanje, već uvijek izdaju, obmanjuju i napadaju pripadnike sunneta. Ova šubha bi mogla imati još bolju prolaznost kada bi vrata džihada, osim džihada zajedno sa haridžijama, bila zatvorena, a ta stvar kao što nije dozvoljena šerijatom, neće se, neka je hvala Allahu na tome, dogoditi ni kaderom. I evo vidimo prisutnost skupina sunijskog selefijskog džihada u svakoj

⁷⁵ Ubejdijeh je ismailijska šiitska država koja je obitavala na prostorima Maroka i Egipta.

državi u kojoj se podigla zastava džihada i nije i neće Allah prepuštiti vođstvo ummeta haridžijama niti bilo kome drugom ko se okrene protiv njega (ummeta).

Zaustaviću se kod ove šubhe u pogledu njihovih sveobuhvatnih šubhi, ali ću se osvrnuti na neke posebne obmane kojima žele da pomute ono što sam pisao o njihovim općenitim šubhama. A da nisam vidio da je Idišovo ulaganje truda odvratilo mlade da čitaju ono što sam pisao o njima, ne bih se ni posvetio odgovoru na njihove nedoumice jer ja nisam mjerilo istine i laži.

Dodatak zadnjoj šubhi:

Mentalitet velikog broja idišovaca

Osvrnuću se na neke posebne obmane kojima žele da pomute ono što sam pisao o njihovim općenitim šubhama. A da nisam vidio da je Idišovo ulaganje truda odvratilo mlade da čitaju ono što sam pisao o njima, ne bih se ni posvetio odgovoru na njihove nedoumice jer ja nisam mjerilo istine i laži.

Od toga su njihove riječi: "Kako to da je Bagdadi kod tebe bio ličnost godine, a samo nekoliko mjeseci poslije za tebe je poštao tagut? To je zbog tvoje kontradiktornosti, neznanja i ishitrenosti ili zbog toga što si plaćenik i izdajnik".

Tako mi Allaha, nisam se začudio nijednoj šubhi kao što sam se začudio ovoj. I moje čuđenje je povećalo to što su je ponavljali neki o čijem shvatanju i razboritosti imam lijepo mišljenje.

Ali u svemu ovome korisno je da ti poštone jasan taj mentalitet i način njihovog razmišljanja i kako neko od njih želi da hvališ njegovog Bagdadija do vijeka, ma koliko počinio genocida i zločina. A gdje stoji u Kur'anu ili sunnetu ili zdravom razumu da je pohvala obavezna vječno ili da je ukor obavezan vječno? I da li vam je poznato da se jedan od ashaba Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, odmetnuo od vjere, a prije toga mu je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, povjerio pisanje Objave (kao što je slučaj sa Ibn Ebi-Serhom)? I da li vam je poznato da su desetine učenjaka bile obmanute Muhtarom b. Ebi-Ubejdom i ušli u redove njegove vojske i Ibn-Omer, radijallahu anhu, zauzimao se za njega sve dok ga nije izbavio iz zatvora Mus'aba ibn Zubejra, radijallahu anhu, da bi potom ovaj otpao od vjere, pa su ga i oni koji su se borili sa njim proglasili nevjernikom. Pa da li vi shvatate ovakve događaje?

Zar ništa nalazili u knjigama pohvale i kritike (džerha i ta'dila) jedan govor, a zatim govor suprotan njemu, od nekih velikih imama i kritičara u pogledu jednog čovjeka? I pamтите li govor imama Malika, rahimehullah, o Abdul-Kerimu b. Ebi-Muhariku, pa je li Malik bio protivrječan?⁷⁶

76 Pogledaj Sijer od Imama Zehebija 6/83.

Sasvim je očita stvar koja ne prihvata nikakvu debatu da onaj ko ispolji kakav hajr bude pohvaljen zbog toga, a onaj ko ispolji zlo bude kritikovan zbog istog i ovo je upravo ono što sam učinio, neka je Allahu hvala na tome. Ja nisam bio pristrasan nikome, kako prije tako i poslije, pisao sam riječi pohvale o nekim operacijama koje je izvela Bagdadijeva skupina i bio sam iskren u tome. A Allah zna da me nije navelo na to osim ljubav prema spominjanju istine onima koji je slijede i u tome nisam bio priklonjen nikome. I ja sam ih u to vrijeme savjetovao tajno ne žaleći nimalo truda u tome, a neki od njih to dobro znaju.

U tom periodu sam im (u tajnosti) govorio ono što sam im poslije spočitao javno, a nisam ispoljio kritike prema njima prije nego što je promjena njihove haridžijske ideologije postala nemoguća u tajnosti. Ovo je pokušalo sa njima nekoliko učenjaka i onih koji traže znanje, ali je stvar došla do te mjere da su oni pohvale šejhova iskoristili kao dokaz i izgovor da dižu svoje ruke na ostale džihadske skupine. Čak su neki od drugih mudžahida rekli: "Više nam je naštetila šutnja šejhova i onih koji traže znanje nego napadi haridžija na nas".

Bagdadi je, koristeći se smicalicama i izmišljenim ispričama koje nasmijavaju tužnog, odbio da se sudi po šerijatu, a potom su se on i njegova skupina hvalili drugima da je njihova želja primjena Allahovog šerijata. Pa da mi je samo znati koji će to šerijat primjenjivati Idišov hilafet? Šerijat Bagdadija, šerijat Adnanija, šerijat Embarija ili pak šerijat Irakija?

I hoćete li prestati sa ispiranjem mozgova naše omladine koju ste iskoristili da vam naprave vašu tiransku državu. A ako i spomenete neka dostignuća i dobre strane vaše države, pa ja ću naći kod najgore arapske države više od toga. I nije pouka u tome da li kod njih ima istine ili ne, sto posto laži nema čak ni kod Iblisa i nema pojedinca niti sistema niti skupine, a da pri njima nema nešto od istine. Pa onaj ko uzme ovu istinu ispričom za opravdavanje i proturanje svoje laži taj je pravi šejtan.

Ibn Tejmije, rahimehullah, spomenuo je jedno izvanredno pravilo, pa pozivam te, dragi brate, da o njemu dobro razmisliš i da ga precizno primijeniš u svemu što čuješ, a to su njegove riječi: "Niko ne odbija čistu istinu niti iko prihvata čistu laž, samo laž koja je pomiješana sa istinom biva prihvaćena".⁷⁷ Pa ako ti bude ponuđena laž nemoj je prihvatiti makar ti je pomiješali sa puno istine i ovo je upravo to čime se odlikuju učenjaci, razboriti i iskusni nasuprot mladićima koji imaju blesave zamisli i za ovo nema drugog lijeka osim privrženosti učenjacima.

Ovo jo ono što se tiče ove njihove šubhe koja, iako je direktno vezana za mene, sadrži u sebi ono što se tiče njihovog poimanja, mentaliteta i načina razmišljanja i da nije toga ne bih je ni spomenuo niti bih odgovorio na nju.

Ovo je bilo nešto što se odnosi na ove šubhe za koje su se vezali sljedbenici Idiša i oni koji ih podržavaju; odgovorio sam na njih onako kako mi je Allah olakšao, a Allah najbolje poznaje namjeru.

I spreman sam da prihvatim svaku kritiku i smjernicu od onih koji traže znanje i svih drugih, a Allaha molim da me nadahne onim što je ispravno.

Rekoh ovo, a Allaha molim da oprosti meni, vama i svim muslimanima.

⁷⁷ Pogledaj: Medžmu'ul-Fetava 4/51.

Dodatak

**KONAČAN GOVOR
U RASPRAVI O
PROGLAŠENJU
HILAFETA**

ŠEJH MUHAMMED IBN SALIH EL-MUHADŽIR

Hvala Allahu i salavat i selam na Poslanika. Ovo je naučno-šerijatski istraživački rad od naše braće sa Arapskog poluostrva o raspravi u pogledu proglašenja Hilafeta kojim su njegovi zagovarači obavezali muslimane svih krajeva svijeta prihvatanje istog i očitovanje prisege istom. Spomenuti protagonisti hilafeta su čak proglasili batilom-ništavnim druge džihadske skupine i njihovu da'vu, te pozvali njihove sljedbenike da napuste te džihadske organizacije i daju prisegu proglašenom hilafetu. Također su proglasili grješnicima sve koji ne učine hidžru njima i ne izjave prisegu njihovom halifi. Upravo ovako poimanje stvari nije niti šerijatski niti razumno opravdano, kao što je na to ukazao u ovoj korisnoj i sažetoj poslanici naš brat, cijenjeni šejh Muhammed ibn Salih el-Muhadžir – Allah ga sačuvao. Allaha molimo da ga nagradi dobrim, da se musimani okorište od napisanog i da muslimanima vrati Hilafet i dominaciju na Zemlji, da poveže srca mudžahida i sačuva njihovu krv.

Poznato je kako je došlo do proglašenja Hilafeta od strane braće iz IDIŠ-a i kako je isto dovelo (u pogledu ove teme) do tumaranja i neuzimanja stvari sa izvora šerijata, i do pristrasnosti koja zasljepljuje od istine i podvaja safove muslimana. Kao što znamo, ovo je šerijatsko pitanje, pitanje u kojem simpatije, strasti i lična mišljenja nemaju mješta. Stoga je obaveza na svakom ko nema šerijatskog znanja koje će ga dovesti do spoznaje istine, da se okani pristrasnosti u onome što ne zna.

Zaista, neki kad bi bili upitani o stvarima abecede hilafeta, poput šerijatskog puta uspostave hilafeta, prava imama nad narodom, i pravima naroda kod imama i sl., ne bi znali o tome ništa. Unatoč tome naći ćeš takve da raspravljaju o pitanju u vezi kojeg bi Omer ibn Hattab okupio muhadžire, ensarije i ostale ashabe da uzme njihovo mišljenje, čak bi to učinio u pogledu mesela koje su stotinu puta manje od ove.

Stoga neka zna svaki musliman da će biti pitan o svakoj riječi s kojom se nije bojao Allaha Uzvišenog, i svakom propisu u kojem istinu nije potražio. Takođe neka zna da simpatija i entuzijizam

(hamas) nisu dokazom koji nam dozvoljava da se podržava ili se protivi proglašenju Hilafeta – zato neka se Allaha boji i potruži u spoznanju istine sa dokazom, bez da na njega utiče prethodna naklonost i stav koji je zauzimao, ili da ovo pitanje ostavi učenima i slijedi iskrenu ulemu ummeta u čiju vjeru, iskrenost i znanje ima povjerenja i čije je mišljenje uvažavao prije nego se ovo desilo.

Neka niko ne obmanjuje samog sebe tražeći mišljenje onoga s kojim se podudara njegova strast, a zatim kaže: “uzimam za relevantno mišljenje toga i toga”, iako prije toga na njega i njegov stav nije obraćao ikakvu pažnju.

I neka zna svaki musliman da će biti upitan na Danu Sudnjem: „Zašto nisi slijedio istinu?“, a neće ga se pitati: „Zašto nisi slijedio svoju naklonjenost ka nečemu, svoju strast i ono što voliš?“ Naprotiv, biće pitan ako ne bude sijedio istinu: „Zašto si slijedio svoju strast a ostavio istinu?!“, i neka se potruži svaki musliman u dovi za mudžahide – da im Allah podari uputu i uspjeh, i neka učestalo govori učeći ovu dovu: „Allahu, Gospodaru Džibrila, Mikaila i Israila, Stvoritelju Nebesa i Zemlje, Poznavaoče tajnog i javnog, Ti ćeš presuditi među Svojim robovima u onome gdje su se razilazili, uputi nas Tvojom dozvolom na istinu tamo gdje se robovi Tvoji raziđu, zaista Ti upućuješ koga hoćeš na Pravi put”.

Potruditi ćemo se, inšaallah, u obrazloženju proglašenja hilafeta na tematski način i bez pristrasnosti, osim pristrasnosti dokazu tražeći pri tome od Allaha uspjeh i tačnost.

Prije svega, poznato je kod ehli sunneta ve-l-džema'ata da se hilafet uspostavlja na dva šerijatska načina, a to su: odabirom (halife) i istihlafom (da halifa imenuje svog nasljednika), te trećim nezakonitim (nešerijatskim) putem a to je dominacija i nadvladanje. Prije analize ovog pitanja i polemike o istom, navodimo govore učenjaka o uspostavi/osnivanju hilafeta s obzirom na broj kompetentnih osoba za odlučivanje (ehlu-l-halli ve-l-akdi) u njegovom osnivanju, a zatim ćemo spomenuti preovladavajuće mišljenje – a

to je govor većine ehli sunneta ve-l-džema'ta – i onda ga primjeniti na sadašnji događaj proglašenja Hilafeta.

Naime, postoje tri mišljenja:

Prvo mišljenje

Oni koji su uvjetovali potpun konsenzus (idžma'a) o izabranom halifi i nisu odredili nikakav tačno određeni broj meritornih osoba za odlučivanje (tj. broj ehlu-l-halli ve-l-akdi) Među pristalicama ovog mišljenja postoje dvije grupe učenjaka:

jedni su uvjetovali potpun konsenzus (idžma') od strane ummeta u vezi odabira halife kojeg biraju ljudi struke i odlučivanja (ehlu-l-halli ve-l-akdi) . Ovaj govor je El-Ešari pripisao El-Esamu od Mu'tezila

drugi koji su uvjetovali samo konsenzus (idžma') kompetentnih osoba za odlučivanje (ehlu-l-halli ve-l-akdi). Ovom se mišljenju priklonio Ebu-Ja'la u knjizi El-mu'temid fi usuli-din.

Ovo mišljenje općenito je neprihvatljivo iz dva razloga:

Prvi razlog je uslovljavanje konsenzusa (jednoglasnosti) cijelog ummeta – a na to se ne osvrće jer je odbačeno i šerijatski i razumno; šerijatski jer o tome nije došao dokaz, i jer se iz prakse ashaba zna da se to (jednoglasnost ummeta) ne uzima u obzir. To je, kao što kaže Ibn Hazm, obavezivanje onim što se ne može i što je van mogućnosti, a Allah ne opterećuje čovjeka preko mogućnosti, On Uzvišeni kaže: „...i nije vam u vjeri učinio nikakvu poteškoću“ (prijevod značenja 22:78).

Drugi razlog je u činjenici da se u vrijeme Ashaba oko prisege Ebu Bekru nisu okupili svi ljudi struke i odluke (ehlu-l-halli ve-l-akdi), npr. izostao je Sa'd ibn 'Ubade, ali je, unatoč tome, prisega bila validna. Ovo je dokaz da se ne uvjetuje konsenzus svih muslimana jer je u tome također teškoća.

Drugo mišljenje

Oni koji su za nosioce prava u odlučivanju odredili tačan broj. Većina učenjaka koji su ovo zastupali su apologetičari (ehlu-l-ke-lam) kao što je to spomenuo Ibn Tejmije, rahimehullah. Ovi su se podijelili na više grupa (mišljenja), a to su:

- skupina koja kaže da je najmanji broj kojim se imenuje hilafet četrdeset kompetentnih osoba za odlučivanje – kažu: jer je sporazum o imamet/halifi iznad sporazuma u vezi propisa džume.
- skupina koja je rekla da je najmanji broj koji ga (halifu) imenuje pet – da se jednoglasno slože, ili da se jedan imenuje halifom uz saglasnost ostale četvorice. Ovo su dokazivali time da je prisega Ebu Bekru data od petorice (najprije) te da je Omer u šuru odredio šestoricu. Ovaj se govor pripisuje mu'tezilama.
- skupina koja kaže da se obrazuje od strane četvorice analognog najvećem broju svjedoka u nekom šerijatskom pitanju.
- grupa koja uvjetuje trojicu jer su trojica džema'at. Neki su rekli da se imenuje uz saglasnost dvojice o trećem (među njima) jer su dvojica najniži broj za džema'at, kao što je ispravan brak uz prisustvo velijja i dvojice svejdoka. Imam Maverdi ovaj govor pripisuje učenjacima Kufe, a Bagdadi (Hatib Bagdadi op.prev.) ga je pripisao Sulejmanu ibn Džeriru Zejdiju i frakciji od mu'tezila.

Neki su čak smatrali da se imenuje od strane jednog i dokazivali to riječima Abbasa upućenim Aliji radijellahu 'anhu : "Pruži svoju ruku da ti dadnem prisegu, pa da ljudi kažu amidža Poslanikov dao prisegu sinu Poslanikovog amidže, pa neka se ne razidu ni dvojica u vezi tebe", te time što je Omer dao prisegu Ebu Bekru pa su ga u tome slijedili ostali Ashabi. Shodno ovome rekli su da se

propis izvršava i od strane jednoga. Ovo su rekle Ešarije i Zejdije (od šija).

Mišljenje koje zastupa većina šafijskih učenjaka, a to je da se halifa imenuje od strane onih čije je prisustvo moguće u vremenu prisege, od učenjaka, starješina (plemena) i uglednih – u svojstvu svjedoka. Po ovom stavu, čak kad bi od meritornih osoba za donošenje odluka i rješenja bio jedan, bilo bi dovoljno.

Prilikom analize svih ovih govora i mišljenja nalazimo da su odbacena zbog sljedećeg:

(Analogno) poređenje broja nosioca prava na odlučivanje sa brojem onih koji su potrebni za uspostavu džume, ili brojem svjedoka u šerijatskim meselama, ili sa zaključivanjem braka i drugim je neosnovano – jer je to, zapravo, nepodobno poređenje (El-kijas me'a-l-farik). Naime, nije ispravno da se odvoji jedan mali broj u odlučivanju o stvari koja se tiče cijelog ummeta, osim, Allahu moj, ako bi broj kompetentnih osoba bio izuzetno mali, – a to je daleko da se desi, čak nemoguće – samo tada bi iz nužde bili primorani pribjeći govoru da se hilafet uspostavlja od strane malog broja ljudi struke i odlučivanja.

Što se tiče dokazivanja prisegom Ebu Bekra i Omera – to je neispravno, jer prisega Ebu Bekru nije uspostavljena sa petoricom samo (kako si ih spomenuli) već je, zapravo, upotpunjena sa prisegom njemu od strane velikih i uglednih Muhadžira i Ensarija kao što je doslo u hadisu o Sekifi (Buharija, 6830). Kaže Ibn Tejmijje⁷⁸ u vezi govora jednog šijije: “Oni govore (tj.ehli sunnet): ‘Imam nakon Poslanika je Ebu Bekr sa prisegom uzetom od Omera i sagrašnosti još četvorice.’” Odgovara mu se (tj.ovom šiji): “Ovo nije govor imama ehli sunneta iako su neki apologetičari (ehlu-l-kelam) kazali da se vođstvo (imamet) uspostavlja sa prisegom četvorice, neki su rekli dvojice, a neki i sa prisegom jednog – ovo nije govor imama

⁷⁸ Svi citati šejhu-l-islama Ibn Tejmijje su iz njegovog djela „Minhadžu-s-sunneti-n-nebevijeh“, prvi tom, str. 304-350; štampa Mu'essesetu-r-rejan & Daru-l-fadileti

sunneta. Naprotiv, imamet – halifa kod njih postoji uz suglasnost većine koja ima snagu (ehlu-š-ševketi) o tome, i neće čovjek postati imamom dok se oko njega ne usuglasi većina muslimana (ehlu-š-ševketi) sa čijom pokornošću njemu se postiže cilj imameta (vođstva) ... kad bi pretpostavili da su Omer i skupina ashaba s njim dali prisegu Ebu Bekru a sustegli se (odbili) ostali ashabi, on time ne bi postao halifom, nego je postao halifom sa prisegom većine ashaba (džumhuru-s-sahabeti) koji su tada bili oličenje snage i moći.

Što se tiče postupka Omera radijellahu 'anhu u ograničavanju hilafeta na šestoricu koju je odabrao, – u vezi s time kažemo:

Prvo: Omer radijellahu 'anhu je izabrao koga je htio po svom odabiru jer su lično ashabi kao kompetentne osobe za donošenje odluka to od njega tražili. Stoga se odabir Omera kao ovlaštenog od ashaba vraća na zahtjev tih istih ashaba.

Drugo: to nije bilo ograničavanje broja meritornih osoba u odlučivanju koji odabiru halifu i čije se mišljenje uzima za relevantno, nego se među njima kao izabranim (od Omera radijellahu 'anhu), koji su tada bili u svojstvu kandidata za hilafet odabire samo jedan. Kaže Ibn Tejmije: "Osman radijellahu 'anhu nije postao imamom od strane nekih ashaba, tj. od šestorice (članova šure) već sa prisegom naroda njemu onda kada su mu svi muslimani izrazili prisegu bez da je ijedan od toga izostao." Ovo je spomenuo takođe i imam Ahmed, tj. da je prisega Osmanu radijellahu 'anhu uspostavljena konsenzusom-prištankom svih (el-idžma'a). Na to ukazuje i to da je Abdurahman ibn Auvf radijellahu 'anhu ostao tri dana i noći ne sklopivši oči osim radi malo sna, savjetujući se sa uglednim Muhadžirima i Ensarijama i pitajući narod o njima (Osmanu i Aliji radijellahu 'anhu), pa je sažimao mišljenja muslimana sa mišljenjima starješina naroda i najboljih od njih, skupa i pojedinačno, dvoje po dvoje, jedno po jedno, i sve zajedno – i nije našao nikoga ko odstupa od Osmana ibn Affana radijellahu 'anhu

Dokazivanje ispravnosti prisege od strane jednog sa inicijativom Omera radijellahu 'anhu da izjavi prisegu Ebu Bekru radijellahu 'anhu u čemu ga slijediše ostali ashabi složivši se s njima oko toga takođe nije ispravno jer je razlog njihovog slijedenja njega zapravo njihovo zadovoljstvo sa onim što je Omer učinio, ne da ih je njegova prisega obavezala da ga u tome slijede. U protivnom, kada bi pretpostavili da nije dao prisegu osim Omer radijellahu 'anhu ne bi se time (jednom prisegom) utvrdio imamet Ebu Bekra radijellahu 'anhu naročito jer je sam Omer rekao: „...onaj koji da prisegu nekom čovjeku, bez savjetovanja sa muslimanima – njega nije dopušteno slijediti, niti je dopušteno slijediti onog koji mu je dao prisegu, da bi naveli ljude da ih ubiju.“ (Buharija,6830). Dočim, slučaj da je Omer radijellahu 'anhu prestigao druge u prisegi Ebu Bekru, – pa, zaista, u svakoj prisegi neminovno mora neko prethoditi/prestići ostale, kao što to kaže Ibn Tejmije.

Dokazivanje ispravnosti prisege od strane jednog time da je Abbas radijellahu 'anhu rekao Aliji radijellahu 'anhu nakon smrti Vjerovjesnika sallallahu 'alejhi ve sellem: „Pruži ruku da ti dadnem prisegu....“ nije ispravno radi nekoliko stvari:

- a. Potrebno je potvrditi da ovaj govor pripada Abbasu radijellahu 'anhu ,a to je teško/nemoguće jer prenosilac nije spomenuo sened niti čak izvor, niti sam naišao lično na njegov lanac prenosilaca,
- b. I kad bi pretpostavili njegovu vjerodostojnost, pa sam Abbas to nije uradio
- c. I da je to učinio, bilo bi to radi privoljavnja i bodrenja ostalih da izraze prisegu, što se jasno razumije iz njegovih riječi : „... pa da ljudi kažu Poslanikov amidža dao prisegu njegovom bratiću“.

Što se tiče mišljenja kojeg je zauzela većina (džumhur) šafijskih učenjaka da se imamet uspostavlja i od strane jednog, ako je broj kompetentnih osoba ograničen samo na jednog – pa kao što je

kazao Dr. Muhammed Re'fet Osman: „Nije se dogodilo u bilo kojem vremenu da se broj kompetentnih osoba za donošenje odluke sveo na samo jednog, i rijetko bi se kad to moglo desiti, – a propis o nečemu se ne zasniva na onome što je rijetko“. (En-nadiru la hukme lehu). Zatim, od dokaza koji upućuju na slabost ovog mišljenja općenito jeste i ono što ćemo spomenuti u prioritetnom (ispravnom) mišljenju, a što se prenosi od Omera ibn Hattaba radijellahu 'anhu da je Poslanik sallallahu 'alejhi ve sellem rekao: "Ko želi prostranstvo dženneta, neka se drži džema'ata... jer doista je šejtan sa jednim, a od dvojice je dalji", te riječi Omera radijellahu 'anhu : „...onaj koji da prisegu nekom čovjeku, bez savjetovanja sa muslimanima – njega nije dopušteno slijediti, niti je dopušteno slijediti onog koji mu je dao prisegu, da bi naveli ljude da ih ubiju.“ (Buharija,6830).

Treće mišljenje

Ovo je prioritetno među učenjacima ehlu-s-sunneta we-l-džema'ata. Mišljenje koje su zauzeli ovi učenjaci je, zapravo, umjerenost u određivanju broja osoba struke, odluke i rješenja – jer nisu uvjetovali konsenzus svih kako su to rekli zastupnici prvog mišljenja, niti su uvjetovali tačno određen broj kompetentnih osoba kao što su rekli sljedbenici drugog mišljenja (mezheba), već su postavili za uvjet priistanak i odabir većine (džumhur) kompetentnih osoba u odlučivanju, i većine onih koji su posjednici snage (ehlu-š-ševketi) s čijom prisegom imamu se ostvaruju ciljevi imameta.

Shodno ovom usmjerenju, izostanak nekih meritornih osoba u odluci neće dovesti do poništenja ispravnosti odabira imama kao što neće saglasnost malog broja takvih dovesti do toga da se halifi dadne šerijatska validnost za vlašću. Ovo se smatra ispravnim jer izostanak manjeg broja meritornih osoba u odluci ne utiče na cilj vilajeta, kao što ni saglasnost takvih (tj.manjeg broja) nema funkciju i ulogu da ostvari taj vilajet. Stoga se uzima obzir samo saglasnost većine jer se njihovim prištankom ostvaruje svrha za uspostavljanje opće vlasti koja je oličena u halifi.

Kaže Maverdi: „Rekla je skupina: ne uspostavlja se (hilafet) osim sa većinom (džumhur) meritornih osoba za odlučivanje iz svake zemlje da bi zadovoljstvo time bilo opće i da bi pokornost imame-tu halife postao konsenzusom (idžmaom).

Od onih koji su uzeli svoj stav je i Ebu Ja'la u djelu Propisi o vlasti (El-ahkamu-s-sultani-jeh) gdje kaže: „Dočim njegovo uspostavljanje (tj.hilafeta) sa odabirom od strane meritornih osoba u odluci – pa, neće se uspostaviti osim od strana većine (džumhura) takvih. Kaže Imam Ahmed u rivajetu od Ishaka ibn Ibrahima : Imam je onaj oko kojeg se složi govor nosioca prava za odlučivanje na način da svi kažu: 'ovo je imam'.” Kaže (tj.Ebu Ja'la) vanjšina ovog govora je da se uspostavlja (hilafet) od strane skupine kompetentnih osoba.

Ovo je takođe objasnio šejhu-l-islam Ibn Tejmije kada je rekao u komentaru govora rafidije/šije (o ehlu-sunnetu): “Oni kažu (misli na ehli-sunnet): 'Imam nakon Allahova Poslanika je Ebu Bekr sa prisegom Omera njemu uz zadovoljstvo i pristanak još četvorice.' Odgovara mu se (tj.ovom šiji): “Ovo nije govor imama ehli sunneta iako su neki apologetičari (ehlu-l-kelam) kazali da se vođstvo (imamet) uspostavlja sa prisegom četvorice,neki su rekli dvojice, a neki i sa prisegom jednog – ovo nije govor imama sunneta. Na-protiv, imamet – halifa kod njih (ehli sunneta) postoji uz sugla-snost većine koja ima snagu (ehli-š-ševketi) o tome, i neće čovjek postati imamom dok se oko njega ne suglasi većina muslimana (ehlu-š-ševketi) sa čijom pokornošću njemu (halifi) se postiže cilj imameta-vođstva ... kad bi pretpostavili da su Omer i skupina Ashaba s njim dali prisegu Ebu Bekru, a suštegli se (odbili) ostali ashabi on time ne bi postao halifom, nego je postao halifom sa prisegom većine ashaba koji su tada bili oličenje snage i moći.” Zbog toga nije štetio izostanak Sa'd Ibn 'Ubade radijellahu 'anhu (od prisege) jer to ne umanjuje cilj vilajeta, – zato što mu je (hilafe-tu) svrha zadobijanje snage i vlasti s kojima se postižu i ostvaruju interesi imameta, a ovo se upravo postiže sa suglašnošću većine (džumhura) oko toga. Stoga, ko kaže da je neko postao imamom sa suglašnošću jednog, dvojice ili četvorice, a oni nisu posjednici sna-

ge i moći, zaista je u tome pogriješio kao što je promašio ko kaže da izostanak jednog, dvojice ili desetorice šteti uspostavi hilafeta.

Isto ovo je Ibn Tejmije rekao u vezi prisege Osmanu radijellahu 'anhu : "Svi muslimani su dali prisegu Osmanu ibn Affanu radijellahu 'anhu i nije od toga izostao niko. Kada su mu dali prisegu posjednici snage, postao je imamom. U protivnom, kad bi pretpostavili iako mu je Abdurahman dao prisegu, a sustegao se Alija radijellahu 'anhu niko drugi od ashaba ne bi postao imamom. Rekao je Omer radijellahu 'anhu dok je bio na smrtnoj postelji: „Dajte vremena tri noći ... Ako se meni šta desi neka ljudima klanja Suhejb šticićenik Beni Džed'an. Zatim se okupite u trećemu danu,- ugledni ljudi i zapovjednici vojske -, pa odredite jednog od vas vođom (emirom) od šestorice (članova šure), jer ako se neko proglasi vođom bez savjetovanja (muslimana) – udarite ga po njegovom vratu (tj. ubijte ga).”

Rekao je Ibn Tejmije: "Kada se dadne prisega, s njom se ostvaruje snaga i vlast i postaje imamom. Zbog toga se rekli imami-učenjaci sunneta da kome se dadne snaga i vlast, time se ostvaruje cilj i svrha vilajeta i taj je od nadređenih (uli-l-emri) kojima je Allah naredio pokornost, osim ako naredi grijeh.

Dakle, imamet je vlast i vladavina, a vlast neće biti vlašću sa suglašnošću jednog, dvojice ili četvorice osim da priistanak ovih podražumijeva saglasnost ostalih. Rekao je El-Džuvejri: Neminovno je svrgavanje (tj. šerijatski nelegitimnog vladara) i postavljanje imama, i ugovor tj. ovlašćivanje drugog imama uz razmatranje mišljenja zajednice muslimana.

Rekao je Es-Suri: Izabrano mišljenje u vezi s ovim je ono koje su zauzeli Ebu-Ja'la i Ibn Tejmije i njihovi sljedbenici, a to je da se hilafet uspostavlja sa pristankom većine kompetentnih osoba za odlučivanje čija prisega ukazuje na zadovoljstvo i suglasnost većine muslimana sa tim imametom, i da oni u isto vrijeme posjeduju snagu i dominaciju s kojima se upotpunjavaju ciljevi i intencije imameta, jer nije skriveno da je u uvjetovanju konsenzusa (su-

glasnosti svih) zapravo teškoća, a da je u pristanku samo jednog/manjine zastranjenje. Shodno ovome, obaveza je da se ispune dvje stvari za šerijatski validnu prisegu imamu-halifi a to su :

Saglasnost većine kompetentnih osoba za odlučivanje čija prisega ukazuje na zadovoljstvo većine (džumhur) muslimana, kao što je došlo u Buhariji da je Omer radijellahu 'anhu kazao: „...onaj koji da prisegu nekom čovjeku, bez (prethodnog) savjetovanja sa muslimanima – njega nije dopušteno slijediti, niti je dopušteno slijediti onog koji mu je dao prisegu, da bi se navelo ljude da ih ubiju.“ (Buharija 6830), te njegove riječi članovima šure (šestorici): „Ako se od vas neko proglasi (emirom) bez savjetovanja muslimana udarite ga po vratu (tj. ubijte ga).“ (predaju bilježi Ibn Sa'd sa vjredostojnim lancem (senedom) kao što je to rekao Ibn Hadžer na dva dva mjesta u svom „El Fethu“). Također prenosi Ma'rur b. Suvejd od Omera da je kazao: „Ko bude tražio vlast (upravu) bez savjetovanja muslimana udarite ga povratu“.

Da su oni oličenje snage i dominacije s kojima se upotpunjuju ciljevi imameta.

Nakon ovoga kažemo: Kada analiziramo proglašenje hilafeta i izložimo ga na prethodno razjašen šerijatski stav naći ćemo da ovom hilafetu nedostaju obje stvari s kojima se hilafet u osnovi uspostavlja.

S jedne strane, oni koji su obznanili hilafet nisu se savjetovali sa većinom nosioca prava na odlučivanje u ummetu. Štaviše, nisu pitali za mišljenje ostale od nosioca prava na odlučivanje među vođama džihada koji su čak preči da budu ljudi štruke i odluke, svejedno bili oni u Horosanu (Afganistanu), ili Pakistanu, ili Alžiru, ili na Kavkazu, ili Maliju, ili Tunisu, ili na Sinajskoj gori, ili Palestini i druge od mudžahida, a kamoli da su se savjetovali sa većinom od nosioca prava na odlučivanje iz ovog ummeta.

I neka znaju da, kada kažemo „ljudi štruke i odluke“ (ehlu-l-halli ve-l-akdi), ne ciljamo na ulemu taguta, ili saradnike Zapada i nji-

hove repove sa svim njihovim vrstama, niti zalutale sa svojim strastima i šubhama. Ne, već mislimo na sve kod kojih su se ostvarile osobine kompetentnih osoba za odlučivanje, a koje je spomenula ulema ispravne akide: znanje, pravičnost, razum, mišljenje, mudrost, snaga i ostalo.

I smatramo da nema predjela u muslimanskim zemljama, naročito gdje su spomenuti frontovi džihada, a da u njemu nema vođa, uleme, šejhova i zapovjednika koji imaju ispravnu akidu, znanje, mišljenje i snagu – od kojih su oni koji su poznati i čuveni, a ima ih i drugih – i ne znači da nečija anonimnost ruši njegovo pravo na odabir.

Ovim spomenutim pripada višedecenijsko djelo i zaslga u džihadu i odbrani ummeta – neka ih Allah za službu ummetu i muslimanima nagradi dobrim, i oni, kao što smo kazali, su preči da se svrstaju u ljude struke i odluke, i ne mislimo da iko razuman i pravičan sumnja u ovo.

Sa druge strane, skupina koja je proglasila hilafet ne posjeduje od snage i moći koliko je potrebno da se time ostvari zaštita muslimana i potčine oni koji su van zauzetih teritorija u Iraku i Šamu, a upravo tom snagom i moći se ostvaruje cilj hilafeta.

Da bi ovo bilo jasnije, kažemo da je propis (i stanje) države na teritoriju u Iraku i Šamu isti kao propis Talibana u Afganistanu – svejedno prije ili poslije invazije na Afganistan. Poznato je da su Talibani prije invazije posjedovali sve odrednice države i nužne stvari/poslove za vlast koje zahtijeva ovo vrijeme u pravom smislu te riječi, tj. poput prisustva ministarstava i drugih institucija države osvjedočenim na terenu i prisutnih sa svojim funkcijama. Također i danas, – poznato je da Talibani kontroliraju i dominiraju na više ogromnih regija Afganistana. Slično njima, i talibanski pokret u Pakistanu ima dominaciju nad nekoliko pokrajina u Vazaristanu, čak su 2008. god. gotovo bili stigli do glavnog grada.

Isti ovaj propis imaju i pokret Eš-Šebab u Somaliji i Pomagači šerijata u Jemenu (sa svojim dominacijama Ebim-u i Šibveh-u), kao i Pomagači vjere u Maliju ...

I nema pravo niko od ovih (ili drugih) da proglasi hilafet bez konsultovanja ostatka muslimana jer takvo proglašenje ne ispunjava pomenute dvije odrednice. Štaviše, i kada bi rekli da su sve odrednice vlasti prisutne na teritoriji koju kontrolira Država, opet isti ne posjeduju snagu u regijama van te teritorije. Zatim, dodajemo u odgovoru na pitanje proglašenja hilafeta iznoseći akidetsku stavku/činjenicu da postoje tri načina uspostave hilafeta koje je spomenula ulema sunneta, a to su:

- a) Odabir
- b) Imenovanje nasljednika
- c) Prevlast i dominacija koji se uzima za validan samo u nuždi jer je to u osnovi šerijatski nelegitiman put.

Pa, ako se kaže da je hilafet uspostavljen odabirom, odgovaramo da je to netačno zbog svog svega navedenog, te činjenice koje priznaje Država da se nije ni sa kim konsultovala oko toga, nego da je halifu odabrala šura (savjetodavno vijeće) Države isključivo. Dakle, isti oni koje je imenovao Ebu Bekr el-Bagdadi u vijeće šure su mu izrazili prisegu na mjesto halife muslimana!

Ako se kaže da je hilafet uspostavljen time što je šejh Ebu Omer imenovao za halifu Ebu Bekra El-Bagdadija odgovara se da Država tada uopće nije tvrdila da je šejh Ebu Omer halifa. I kada bi pretpostavili da je to Država tada zagovarala – a napominjemo da se to nije desilo – kažemo isto čime kritikujemo ovo sadašnje proglašenje hilafeta, tj. nesavjetovanje sa ostatkom kompetentnih osoba za odlučivanje i ostalim muslimanima.

Dakle, čak kada bi pretpostavili da je šejh Ebu Omer bio istinski halifa i iza sebe ostavio (imenovao) nasljednika – pa od uslova tog imenovanja je takođe saglasnost kompetentnih osoba za odlučivanje

vanje, kao što se Ebu Bekr r.a konsultovao sa ashabima u pogledu imenovanja Omera za nasljednika, čak su oni ti koji su tražili od Ebu Bekra radijellahu 'anhu da imenuje nasljednika.

Kaže Ibn Tejmije: "Kada je Ebu Bekr povjerio Omeru stvar hilafeta on nije postao imamom dok mu nisu dali prisegu i pokorili se ostali ashabi, i kada bi pretpostavili da nisu izvršili ugovor Ebu Bekra i da nisu dali prisegu Omeru radijellahu 'anhu on ne bi ni postao imamom." Stoga, dobro razluči stvar!

Naime, činjenično stanje Ebu Omera – Allah ga primio u šehide – jeste da je bio u svoje vrijeme vođa (emir) na teritoriji koju su tada kontrolirali u Iraku. Njegov primjer je poput primjera Ebu Zubejra u Somaliji, ili Mula Muhammed Omera u Afganistanu i sličnih vođa na teritorijama koje mudžahidi drže pod kontrolom.

I ovdje naglašavamo da se priznanje šejhova džihada, poput šejha Usame i Ejmena, šejhu Ebu Omeru r.a se odnosilo na zapovjedništvo (imamet) nad Irakom, ne da je on halifom – i zaista onaj koji je ovo pitanje razmatrao poznaje to od početka. Dočim, njegovo nazivanje, tj. Ebu Omera vođom pravovjernih (emurul-muminin) nije imalo za cilj da je on halifa svih muslimana, - ta, poput njega je i slučaj Mula Omera – Allah ga sačuvao – kojeg se naziva vođom pravovjernih (emirul muminin).

Uz sve to, on (Ebu Omer) nije bio halifom niti je to tvrdio, već je to nadimak koji mu je nadjenut, a uzima se u obzir suština stvari i njena značenja, ne nazivi (op.prev. što je poznato šerijatsko pravilo). Ako bi se reklo da je hilafet uspostavljen na treći nešerijatski način, tj. putem dominacije i prevlasti – kažemo opet da to nije tačno i nije se dogodilo. Zapravo, svako razuman zna da ovi nemaju dominaciju nad Horosanom niti Somalijom niti bilo kojom drugom od zemalja muslimana. Odnosno, oni posjeduju od dominacije i kontrole, isto što i Ebu Zubejr u Somaliji, ili vođa Talibana u Horosanu, i svaki drugi vođa (emir) u svojoj regiji.

Zatim, doista spominjemo sve ovo u cilju pojašnjenja pitanja, i ne smatramo da je njihov rad usmjeren na dolazak na vlast, već ih smatramo da sa onim što rade žele uspostaviti Allahovu vjeru i uzdizanje Njegove riječi. Međutim, sve ovo samo pojašnjava i ukazuje na nepostojanje dominacije i prevlasti koja se uzima za relevantnu u uspostavi hilafeta.

Takođe, ovdje pitamo : Da li onaj ko se proglasio halifom može pokrenuti vojske radi oslobađanja hiljadu zatočenih muslimana od ljudi i žena na istoku i zapadu Zemlje, bez obzira bilo to iz zatočeništva otpadnika ili nevjerničkih naroda poput Rusije, Kine, Amerike i ostalih? Da li je u njegovoj mogućnosti da pomogne stare u Palestini čija je kuća razrušena? Ili da vrati oduzete imetke muslimana u Mauritaniji, a kamoli da pitamo da li isti halifa može obezbijediti sve ono što trebaju muslimani od sigurnosti, pribavljanja opskrbe, uređenja puteva, kao što je Omer kazao: „Tako mi Allaha, da neka mazga posrne na brdima Iraka bio bih pitan o njoj pred Allahom: ‘Zašto joj nisi utrao put?’“

Allaha Velikog molimo da ujedini riječ muslimana na tewhidu, da sačuva mudžahide zla njihovih duša i šejtanskih spletki, i da ummetu vrati pravedni hilafet koji će suditi Allahovom knjigom i sunnetom Njegovog Poslanika.

Hvala Allahu

Sadržaj

Uvod.....	4
Hrabrošt i napredovanje ukazuju na iman i ubjeđenje?.....	6
Cio svijet se udružio protiv Isila što je dokazom da su na istini?.....	10
Idiš želi primjenu šerijata i uspostavu hilafeta?.....	14
Zašto ne osporavate druge mimo Islamske države?	18
Nemoj da ti na Sudnjem danu parničar bude mudžahid ili šehid	24
Idišov odgovor da njihovi akidetski temelji nisu haridžijski	30
Prva osobina haridžija: Protivljenje šerijatskom sudu.....	32
Druga i treća osobina haridžija: Mladih godina i blesavih ideja.....	34
Četvrta i peta osobina haridžija: Lijep govor, a ružno djelo.....	37
Šesta osobina haridžija: Ajete o nevjernicima primjenjuju na vjernike.....	39
Sedma osobina haridžija: Ibadet utemeljen na neznanju.....	40
Osma osobina haridžija: Optužba drugih muslimana za izdaju.....	42
Deveta osobina haridžija: Nerazumijevanje Kur'ana	44
“Brijanje glave”	46
Opis haridžija da ubijaju muslimane ne važi za nas	50
Opis haridžija da ostavljaju mnogobošce se ne podudara s nama?	56
Izbjegavaju da čuju govor protivnika.....	62
Pojavljaju se u vremenu krize u ummetu.....	68
Osporavate li prijestupe svih mudžahida?	72
Tekfirite ljude na osnovu slike!	78
Traženje međusobnog proklinjanja.....	84
Slike šehida koji se smiju.....	90
Zašto se borite protiv muvehida?.....	96
Zašto se ne borite sa Idišom protiv vaših neprijatelja?.....	100
Mentalitet velikog broja idišovaca.....	104
Konačan govor u raspravi o proglašenju hilafeta.....	108